

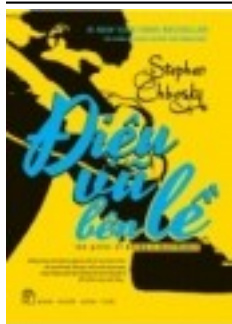
Điệu Vũ Bên Lề

Contents

Điệu Vũ Bên Lề	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	15
10. Chương 10	15
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	24
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	31
20. Chương 20	32
21. Chương 21	38
22. Chương 22	39
23. Chương 23	45
24. Chương 24	46
25. Chương 25	47
26. Chương 26	48
27. Chương 27	49
28. Chương 28	51
29. Chương 29	52
30. Chương 30	53
31. Chương 31	54
32. Chương 32	56
33. Chương 33	59
34. Chương 34	61
35. Chương 35	63
36. Chương 36	66
37. Chương 37	67
38. Chương 38	71
39. Chương 39	74
40. Chương 40	77
41. Chương 41	79

42. Chương 42	80
43. Chương 43	81
44. Chương 44	82
45. Chương 45	83
46. Chương 46	84
47. Chương 47	84
48. Chương 48	88

Đieu Vũ Bên Lề

Giới thiệu

Thể loại: Tâm lý xã hội Người dịch: Phong Du “Một câu chuyện về sự trưởng thành theo chuẩn mực c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-vu-ben-le>

1. Chương 1

Ngày 25 tháng Tám, 1991

Bạn thân mến,

Có người bảo với tôi rằng bạn biết lắng nghe, thông hiểu và không tìm cách qua đêm với gã trai trong bữa tiệc hôm nọ, dù rõ ràng là có cơ hội. Thế là tôi quyết định viết thư cho bạn. Đừng tìm hiểu xem ai hở ra chuyện này với tôi nhé, kẻo không thì tôi “lộ diện” mất, tôi không thích vậy. Khi viết cho bạn mà phải nhắc đến ai đó thì tôi sẽ dùng tên giả, hoặc gọi chung chung thôi, cũng bởi không muốn bạn lần ra tông tích. Tôi không ghi địa chỉ người gửi cũng vì vậy. Không có ý gì xấu đâu nhé. Thật đấy.

Tôi chỉ muốn chắc là có ai đó chịu nghe và hiểu tôi, không phải kiểu người cứ hễ có dịp là ngủ với gã này gã nọ. Tôi rất cần biết chắc rằng có những người như bạn trên đời.

Tôi nghĩ bạn sẽ hiểu điều tôi muốn nói hơn đám đông ngoài kia, vì hơn tất cả họ, bạn sống động, có thực và biết trân trọng ý nghĩa những điều đó. Ít ra đó là điều tôi mong muốn ở bạn, vì bạn tiếp thêm cho người khác sức mạnh và tình bạn, một cách thật tự nhiên. Ít ra thì đó là điều tôi nghe nói.

Vậy là, tôi sẽ kể bạn nghe cuộc sống của tôi nhé. Phải nói là tôi vừa thấy hạnh phúc vừa thấy buồn bã, và tôi vẫn đang loay hoay tìm hiểu xem sao lại thành ra như thế.

Tôi cố coi gia đình là một lý do để tôi bám vào mà tồn tại như bây giờ, nhất là sau một ngày mùa xuân năm ngoái, cậu bạn Michael thôi không còn đi học nữa, tôi còn nhớ giọng thầy Vaughn thông báo qua loa như thế này.

“Các em học sinh, tôi vô cùng thương tiếc thông báo rằng một học sinh trường ta vừa qua đời. Toàn trường sẽ tổ chức lễ tưởng niệm Michael Dobson trong buổi họp trường thứ Sáu này.”

Tôi không rõ làm sao mà các thể loại tin tức lan truyền được khắp trường, mà đa phần lại khá chính xác. Chắc là truyền tai nhau ở phòng ăn trưa. Tôi không nhớ được. Chỉ biết hồi đó thằng Dave kính cận kể với bọn tôi là Michael tự sát. Mẹ nó đang ngồi chơi bài bridge ở nhà hàng xóm thì nghe tiếng súng nổ.

Tôi cũng không nhớ được nhiều lắm chuyện xảy ra hôm ấy, sau cái lúc anh trai tôi đến trường, vào văn phòng thầy Vaughn và bảo tôi nín khóc. Rồi anh đặt tay lên vai tôi, nói liệu mà dẹp vụ này đi trước khi ba đi làm về. Rồi hai anh em tạt vào McDonald's ăn khoai tây chiên, anh dạy tôi chơi trò lặn bi. Anh còn đùa rằng vì tôi mà anh phải bỏ buổi học chiều, lại còn hỏi tôi muốn phụ sửa chiếc xe hiệu Camaro của anh không. Hẳn là khi ấy tôi khá lúng túng, vì trước giờ anh có để tôi đụng vào cái xe bao giờ đâu.

Vào buổi tham vấn định hướng, các tư vấn viên bảo vài đứa thật sự quý mến Michael phát biểu vài lời. Chắc sợ có đứa khác cũng định tự sát hay sao đó, họ trông cực kì căng thẳng, có một ông còn vịn vào bàn liên tục.

Con bé Bridget tính vốn hơi điên điên liền nói luôn là thỉnh thoảng đang xem dở chương trình tivi mà thấy quảng cáo là nó muốn chết đi cho rảnh. Nó nói hoàn toàn thành thật, mấy ông tư vấn viên dờ ra chẳng biết nói sao. Còn thằng Carl vốn tử tế với tất cả mọi người, lúc ấy tề nhị nói rằng nó rất buồn, nhưng sẽ không bao giờ tự sát vì đó là tội lỗi.

Ông tư vấn viên lướt qua cả nhóm, cuối cùng dừng lại chỗ tôi.

“Thế còn em nghĩ sao về Charlie?”

Lạ thật đấy, trước giờ tôi chưa hề gặp vị này vì đây là một “chuyên gia”, thế mà ông lại biết tên tôi, dù tôi không đeo bảng tên như khi có phụ huynh đến dự giờ.

“Em nghĩ Michael chơi khá được, không hiểu sao cậu ấy lại làm vậy. Nổi bần khoản vì không hiểu được lí do làm em nặng lòng ngang với nỗi buồn mất bạn.”

Nghe như là “văn viết” chứ không phải lời nói bình thường. Nhất là trong văn phòng đó, vì tôi vừa nói vừa khóc. Tôi không ngừng khóc được.

Vị chuyên gia nói ông nghĩ Michael có “vấn đề trong gia đình” và cảm thấy không có ai để chia sẻ. Có lẽ vì vậy mà nó thấy cô độc đến vậy và tự sát.

Thế là lúc đó tôi bắt đầu gào vào mặt ông ta, rằng Michael hoàn toàn có thể nói chuyện với tôi chứ. Rồi tôi lại khóc dữ dội hơn nữa. Ông ta cố dỗ tôi, nói ý ông là thiếu một người lớn như thầy cô hay tư vấn viên lắng nghe Michael kia. Nhưng chẳng ích gì, thế là cuối cùng anh trai tôi phải đánh chiếc Camaro đến trường đón tôi về.

Từ hôm đó đến hết năm học, các thầy cô cư xử với tôi có phần khác đi và nói tay hơn khi chấm điểm, dù rằng tôi chẳng thông minh hơn chút nào. Nói thật nhé, chắc tôi làm các thầy cô đều căng thẳng cả lên.

Hôm đám tang Michael cũng lạ, bố nó không khóc tiếng nào. Ba tháng sau, ông ly dị mẹ Michael. Đó là theo lời thằng Dave kể vào giờ ăn trưa. Đôi lúc tôi ngẫm nghĩ về chuyện đó. Khoảng giờ cơm tối hay lúc xem tivi, tôi lại nghĩ không biết giờ ở nhà Michael đang thế nào. Michael không để lại thư từ gì, hoặc là ba mẹ nó giấu không cho ai biết. Có lẽ có “vấn đề trong gia đình” nó thật. Ước gì tôi biết được. Nếu hiểu rõ mọi chuyện, chắc tôi sẽ nhớ kỹ về nó hơn. Và hiểu được câu chuyện đau buồn này.

Tôi chỉ chắc một điều là sau vụ đó, tôi cứ tự hỏi bản thân có gặp “vấn đề trong gia đình” không, dù rõ là nhiều người khác còn gặp chuyện tệ hơn tôi nhiều. Như khi gã bạn trai đầu tiên của chị tôi bắt đầu lượn lờ quanh cô nàng khác làm chị tôi sụt sùi khóc suốt mấy ngày cuối tuần.

Ba tôi nói, “Bao nhiêu người khác còn gặp chuyện khổ sở hơn nhiều kia.”

Mẹ tôi chẳng nói gì. Chuyện chỉ thế thôi. Một tháng sau, chị tôi lại gặp một anh chàng khác và lại bật máy băng nhạc vui. Ba tôi vẫn tiếp tục đi làm. Mẹ tôi vẫn tiếp tục quét dọn nhà cửa. Ông anh vẫn tiếp tục sửa con xe Camaro cho đến tận đầu hè, rồi anh rời nhà vào trường đại học. Anh sẽ chơi bóng cho đội Penn State, nhưng trước hết phải dành cả mùa hè cày cuốc cho điểm số khá khẩm hơn thì mới được chơi.

Tôi nghĩ trong ba anh chị em tôi chẳng có ai là “cực cưng” đâu. Tôi là em út. Anh tôi lớn nhất. Anh giỏi chơi bóng và mê con xe của anh ấy. Chị tôi là con giữa, chị rất xinh, giỏi hành bọn con trai. Giờ thì tôi chỉ

toàn đạt điểm A thôi, y như chị ấy, thành ra chẳng đứa nào thèm chơi với tôi.

Mẹ tôi hay khóc khi xem tivi. Ba tôi làm việc ra trò, và là người trung thực. Dì Helen nói ba tôi kiêu hãnh quá nên không bị khủng hoảng tuổi trung niên. Mãi đến gần đây tôi mới hiểu câu đó nghĩa là thế nào, vì ba cũng vừa qua tuổi 40 rồi mà mọi chuyện vẫn hết như trước.

Tôi mến dì Helen nhất đời. Dì là em gái mẹ. Dì cũng được toàn điểm A hồi còn đi học và mang sách cho tôi đọc. Ba nói mấy cuốn đó hơi quá tuổi tôi, nhưng tôi thích, thế là ba chỉ nhún vai và để kệ.

Dì Helen sống với gia đình tôi trong mấy năm cuối đời vì có chuyện rất tồi tệ xảy đến với dì. Tôi rất muốn biết rốt cuộc đó là chuyện gì, nhưng không ai hỏ lời nào với tôi hết. Độ năm bảy tuổi thì tôi thôi không hỏi nữa, vì như mấy đứa nhóc tuổi ấy hay thế, tôi cứ đặt câu hỏi liên tục, thế là dì Helen òa lên khóc dữ dội.

Rồi ba bộp cho tôi một cái, bảo, “Con làm dì Helen buồn rồi”, tôi đâu muốn thế, cho nên thôi không hỏi nữa. Dì Helen nói ba không được đánh tôi thêm lần nào nữa trước mặt dì. Ba nói luôn là đây là nhà ba, vì thế ba thích làm gì thì làm. Mẹ im lặng, mấy anh chị tôi cũng thế.

Chuyện sau đó thì không rõ lắm vì khi ấy tôi òa ra khóc rất to, khiến lát sau ba phải bảo mẹ đưa tôi về phòng. Rồi mẹ uống vài ly vang trắng, và kể hết cho tôi nghe chuyện của dì. Quả thực có những người gặp chuyện khổ sở hơn tôi nhiều lắm. Đúng thế.

Có lẽ tôi nên đi ngủ thôi. Trễ quá rồi. Không hiểu sao tôi viết đủ thứ thế này cho bạn đọc nữa. Thật ra tôi gửi thư cho bạn vì mai là ngày đầu tiên tôi vào trường trung học, cứ nghĩ tới chuyện đó là rùng cả mình.

Thương mến,

Charlie

2. Chương 2

Ngày 7 tháng Chín, 1991

Bạn thân mến,

Tôi không ưa trường trung học. Căn-tin thì gọi là “trung tâm dinh dưỡng”, thật lạ lùng. Trong lớp ngữ văn nâng cao có đứa bạn tên Susan. Hồi ở trường cấp hai, chơi với Susan rất thú. Nó vốn mê phim, lại còn có cậu anh trai hay ghi cho mấy băng nhạc cực đỉnh mà nó cho bọn tôi nghe cùng. Thế mà chỉ sau mùa hè rồi, nó đã cao lên, có ngực hằn hoi và tháo niềng răng. Rồi ngoài hành lang lớp học, nó làm điệu làm dáng hơn trước nhiều, nhất là khi có bọn con trai. Nghĩ cũng buồn, vì xem ra Susan chẳng vui về gì. Nói thật nhé, nó không muốn nhận đang theo học lớp ngữ văn nâng cao, thậm chí chạm mặt tôi còn không muốn chào nữa.

Trong buổi họp định hướng về vụ Michael, nó kể rằng Michael từng khen nó là cô nàng xinh nhất trên đời, kể cả niềng răng và mọi chỗ khác. Thế là cậu ta rủ nó “đi chơi cùng”, ở trường mà được mời như thế là đỉnh lắm. Lên trung học thì người ta gọi vụ đó là “cặp kè”. Hai đứa nó hôn nhau, nói chuyện về phim ảnh, Susan nói nhớ Michael ghê lắm vì coi cậu ấy là bạn thân nhất của nó.

Nghĩ cũng hài, vì trong trường tôi thì con trai với con gái không thể làm bạn thân nhất của nhau được. Nhưng Michael và Susan lại có thể. Như dì Helen. Xin lỗi. Phải viết là “Như dì Helen nhà tôi với tôi”. Tuần này tôi học về điểm ngữ pháp đó, với lại vụ dùng dấu chấm câu cho thống nhất.

Hầu như lúc nào tôi cũng im lặng, rồi hình như có mỗi một thằng nhóc tên Sean để ý tôi. Nó chờ tôi tan lớp thể dục, lải nhải những thứ trẻ con như là nó sẽ cho tôi “rửa tóc”, tức là dè đầu người ta vào bồn cầu rồi giật nút xả cho tóc họ xoáy theo luồng nước. Tôi bảo rằng mày trông sần đời quá. Rồi nó nổi đóa, bắt đầu đập tôi, thế nên tôi xúc nó như anh trai tôi dạy. Khoản đánh nhau thì anh tôi giỏi lắm.

“Cứ nhắm vào đầu gối, cổ họng với mắt mà nện.”

Thế đấy. Tôi đánh thắng Sean một trận. Rồi tôi bắt đầu khóc. Và chị tôi phải bỏ lớp cao cấp đang học để đưa tôi về nhà. Tôi bị gọi lên văn phòng thầy Small, nhưng không bị đình chỉ học hay gì cả, bởi có một đứa kẻ với thầy Small sự thật về vụ đánh nhau.

“Sean gây chuyện trước. Chỉ là tự vệ thôi ạ.”

Thực vậy. Tôi chỉ không hiểu tại sao Sean lại muốn làm hại tôi. Tôi đâu có làm gì nó. Tôi lại nhỏ con. Thật vậy đó. Nhưng tôi đoán rằng Sean không biết tôi đánh đấm cũng ra trò. Sự thật là tôi dư sức nện nó nhiều nữa kia. Có lẽ vậy mới phải. Tôi nghĩ phải đánh nó tiếp, nếu nó gây sự với đứa đã kể sự thật với thầy Small, nhưng Sean không hề gây sự với đứa kia. Bởi vậy, vụ này được cho qua.

Vài đứa nhìn tôi bằng ánh mắt là lạ khi gặp ngoài hành lang vì tôi không trang trí tủ cá nhân của tôi, và tôi là kẻ đánh Sean nhưng lại khóc không nín được. Chắc tôi hơi giàu cảm xúc quá.

Tôi thấy cô đơn lắm, vì chị tôi bận đóng vai chị lớn nhất trong nhà. Anh tôi bận chơi bóng bầu dục cho đội Penn State. Sau khi dự trại tập huấn, anh được huấn luyện viên cho vào đội dự bị, rồi khi anh bắt đầu học về đội hình, anh sẽ được vào đội thi đấu.

Ba tôi thực sự mong anh sẽ đạt đến cấp chuyên nghiệp rồi chơi cho đội Steelers. Mẹ thì vui vì anh được vào đại học mà nhà không tốn tiền, bởi chị tôi không chơi bóng, trong khi nhà tôi không đủ tiền cho cả hai đi học. Bởi thế, mẹ muốn tôi tiếp tục học hành chăm chỉ để kiếm được học bổng.

Thế đấy, nên tôi vẫn cố học, chờ tới khi kết bạn được với ai đó trong trường. Tôi hi vọng đứa kẻ sự thật về vụ đánh nhau có thể làm bạn với tôi, nhưng chắc nó làm vậy chỉ vì lòng tốt mà thôi.

Thương mến,

Charlie

3. Chương 3

Ngày 11 tháng Chín, 1991

Bạn thân mến,

Tôi không có nhiều thời gian, vì thầy lớp ngữ văn nâng cao giao cho bọn tôi đọc một cuốn sách, mà tôi lại hay có thói quen đọc một cuốn đến hai lần. Tình cờ, tựa cuốn sách là Giết con chim nhại. Nếu bạn chưa đọc cuốn đó, tôi nghĩ bạn nên đọc, bởi nó rất thú vị. Mỗi lần thầy giao cho bọn tôi đọc vài chương, nhưng tôi không thích đọc sách kiểu ấy. Tôi đọc được nửa cuốn rồi, lần đọc đầu tiên ấy.

À, lý do tôi viết cho bạn là tôi thấy anh trai trên tivi, tôi thường không ưa thể thao mấy, nhưng đó là một dịp đặc biệt. Mẹ tôi bắt đầu khóc, ba tôi vòng tay ôm vai mẹ, chị tôi mỉm cười – cái này khá hài vì anh và chị tôi luôn cãi nhau khi anh ở nhà.

Nhưng anh trai tôi được lên tivi, đó là sự kiện tâm điểm trong hai tuần từ khi tôi vào trường trung học. Tôi nhớ anh nhiều kinh khủng, kể cũng lạ, lúc anh còn ở nhà hai anh em đâu có trò chuyện gì mấy. Thành thật mà nói, đến giờ hai anh em vẫn thế.

Tôi muốn kể bạn nghe anh tôi chơi ở vị trí nào trong đội hình, nhưng như tôi đã nói, tôi muốn ẩn danh đối với bạn. Tôi mong bạn hiểu.

Thương mến,

Charlie

4. Chương 4

Ngày 16 tháng Chín, 1991

Bạn thân mến,

Tôi đã đọc xong cuốn *Giết con chim nhại*. Giờ đây nó là cuốn sách ưa thích của tôi, nhưng cũng phải nói thêm là lần nào tôi cũng nghĩ vậy cho tới khi đọc được cuốn khác hay hơn. Thầy giáo ngữ văn nâng cao bảo tôi gọi thầy bằng tên “Bill” cho thân mật khi hai thầy trò gặp nhau ngoài lớp học, và thầy đưa cho tôi một cuốn sách khác để đọc. Thầy bảo tôi giỏi kĩ năng đọc và hiểu ngôn ngữ, thầy còn muốn tôi viết một bài luận về cuốn *Giết con chim nhại*.

Tôi kể mẹ nghe chuyện đó, thế là mẹ hỏi vì sao thầy Bill không khuyên tôi dự lớp ngữ văn dành cho năm thứ hai hoặc dự bị trung học. Tôi đáp rằng thầy Bill nói mấy lớp đó xét về cơ bản thì giống nhau, chỉ là độ phức tạp của sách học khác nhau chút, và chúng sẽ không ích gì cho tôi. Mẹ không đồng ý lắm, nói muốn hỏi thầy thêm ở buổi gặp mặt phụ huynh. Rồi mẹ nhờ tôi giúp mẹ rửa bát đĩa, thế là tôi làm.

Thật tình, tôi không thích rửa bát đĩa. Tôi thích dùng tay ăn, không cần khăn ăn, nhưng chị tôi bảo làm vậy không tốt cho môi trường. Chị là thành viên câu lạc bộ Ngày Trái Đất của trường trung học, đó cũng là nơi chị gặp gỡ mấy anh trai. Họ đều rất tử tế với chị, tôi không hiểu tại sao nữa, có thể chỉ vì chị xinh xắn. Chị rất giỏi hành tội mấy anh chàng đó.

Có một anh bị hành dữ nhất. Tôi sẽ không nói tên anh đó cho bạn đâu, nhưng ngoài điều đó ra tôi sẽ kể tất. Anh ấy có mái tóc nâu rất đẹp, để dài buộc đuôi ngựa. Tôi nghĩ anh ấy sẽ hối tiếc khi sau này tự ngẫm lại đời mình. Anh ấy luôn ghi băng nhạc cho chị tôi theo những chủ đề cụ thể. Một cuốn băng được đặt là *Những chiếc lá thu*. Anh ghi vào đó nhiều bài của ban nhạc Smiths. Thậm chí anh còn tự tay vẽ bìa nữa. Sau khi cuốn phim anh thuê đã hết, và anh đã về rồi, chị đưa cho tôi cuộn băng.

“Thích cái này không, Charlie?”

Tôi cầm cuộn băng, cảm thấy kỳ kỳ, bởi anh ấy làm tặng chị mà. Nhưng tôi cứ nghe. Thích lắm. Có một bài tựa là *Asleep* mà tôi muốn bạn có dịp nghe thử. Tôi kể với chị về bài đó. Và một tuần sau, chị cảm ơn tôi, bởi khi anh trai nọ hỏi chị về cuộn băng, chị nói chính xác như tôi kể về bài *Asleep*, thế là anh trai nọ rất cảm động vì ý nghĩa sâu sắc của bài hát đối với chị. Tôi hi vọng điều này có nghĩa là tôi sẽ giới hạn hò khi tới lúc.

Dẫu vậy, tôi nên tránh lạc đề. Thầy Bill của tôi bảo thế, bởi văn tôi viết cứ y như văn nói. Tôi nghĩ đó là lý do thầy Bill muốn tôi viết bài luận về cuốn *Giết con chim nhại*.

Anh chàng thích chị tôi luôn lễ phép với ba mẹ tôi. Vì vậy mẹ tôi rất quý anh. Còn ba tôi nghĩ anh ấy ẻo lả. Tôi nghĩ chính vì thế mà chị tôi đối xử với anh như vậy.

Một đêm nọ, chị nói mấy câu rất chua cay vì chuyện anh không cự lại một thằng chuyên bắt nạt trong lớp hồi anh mười lăm tuổi hay khoảng đó. Nói thật với bạn, tôi còn đang mãi xem cuốn phim anh thuê, nên không chú ý mấy tới trận cãi vã của hai người. Họ cãi nhau suốt ấy mà, thành thử tôi thấy xem phim có lẽ còn đỡ nhàm hơn, ai ngờ không phải vậy, bởi nó là phim nhiều tập.

Dù sao thì sau khi chị cứ nói xoáy về vụ ấy trong suốt bốn cảnh phim, nghĩa là chừng mười phút, anh bắt đầu khóc. Khóc nức nở. Tôi quay lại, thế là chị chỉ luôn vào tôi.

“Anh coi đó. Ngay cả thằng Charlie cũng đáp trả đũa ăn hiếp nó. Anh coi đó.”

Và anh trai ấy đỏ mặt phừng phừng. Anh nhìn tôi. Rồi anh nhìn chị. Rồi anh nín khóc và tát chị một cú ra trò. Mạnh lắm. Tôi chết trân bởi không tin nổi anh vừa làm vậy. Thật sự không giống anh ngày thường chút nào. Anh là loại người tinh tế tỉ mỉ ngồi ghi băng nhạc theo chủ đề rồi còn tự mình tô màu bìa băng, tôi vẫn nghĩ thế cho tới khi thấy anh đánh chị và không khóc nữa.

Kỳ lạ là chị tôi không làm gì cả. Chị chỉ nhìn anh thật lặng lẽ. Lạ thật đấy. Bình thường hề thấy ai ăn loại cá ngữ đang có nguy cơ tuyệt chủng là chị đã làm um lên rồi, thế mà anh này đánh chị, chị không nói gì hết. Chị lại đâm ra dịu dàng và tử tế với anh. Rồi chị bảo tôi đi chỗ khác, thế là tôi đi. Sau khi anh trai nọ ra về, chị bảo hai người đang “cặp kè”, dặn tôi đừng kể chuyện đã xảy ra cho ba mẹ hay.

Anh ấy đã chống lại kẻ bắt nạt mình. Tôi cho như thế là phải lẽ.

Cuối tuần đó, chị tôi ở bên cạnh anh trai nọ suốt. Họ cười với nhau nhiều hơn trước. Tối thứ Sáu đó, tôi đang đọc cuốn sách mới, nhưng mệt quá nên định xuống xem tivi một chút. Tôi mở cửa xuống tầng hầm, và thế đó, chị tôi với anh trai nọ đang trần truồng như nhộng.

Anh đang nằm trên chị, chân chị choãi ra hai bên ghế dài. Chị thét lên nhưng vẫn kìm giọng thì thầm.

“Đi ra, đồ biến thái.”

Nên tôi bỏ đi. Ngày hôm sau, nhà tôi cùng xem anh tôi chơi bóng. Chị mời anh trai nọ dự chung. Tôi không rõ đêm trước anh có rời nhà tôi hay không. Hai người nắm tay, hành xử như thể mọi thứ đều vui vẻ cả. Anh trai nọ nói điều gì đó về chuyện đội bóng xuống phong độ từ khi anh tôi tốt nghiệp, ba nghe thế bèn cảm ơn anh ấy. Rồi khi anh ấy về xong, ba bảo anh chàng này sẽ thành một người trai tráng đẳng hoàng, tự lo cho mình được. Mẹ tôi im lặng. Chị nhìn tôi để bảo đảm tôi không hé ra bất kỳ điều gì. Chuyện như vậy đó.

“Vâng, anh ấy đẳng hoàng lắm ạ.” Chị tôi chỉ có thể đáp vậy. Tôi hình dung anh trai nọ ngồi làm bài tập ở nhà mà tâm trí mơ màng về chị tôi trong thế khóa thân. Tôi hình dung họ nắm tay nhau suốt những trận đấu mà thật ra họ không xem. Tôi như thấy được cả cảnh anh trai nọ ới mưa ra mấy bụi cây ở chỗ tổ chức tiệc. Rồi thì chị tôi sẽ chịu đựng và bỏ qua chuyện đó.

Nghĩ tới hai người họ tôi cứ thấy nặng nề khó chịu quá.

Thương mến,

Charlie

5. Chương 5

Ngày 18 tháng Chín, 1991

Bạn này,

Tôi chưa từng kể với bạn là tôi học lớp kĩ thuật nhỉ? Ừ, tôi học lớp kĩ thuật, đó là lớp học ưa thích thứ hai của tôi sau lớp ngữ văn nâng cao của thầy Bill. Đêm qua tôi viết bài luận về Giết con chim nhại, sáng nay nộp luôn cho thầy ấy. Định là giờ nghỉ trưa ngày mai thầy với tôi sẽ cùng bàn xem bài đó viết lách ra sao.

Mà chuyện tôi tính kể hôm nay là, trong lớp có một anh tên là “Không Gì Cả”. Không đùa đâu, anh này gọi là “Không Gì Cả” thật đấy. Anh ấy hài cực. Hồi học cấp hai bọn bạn cứ lôi tên anh ra trêu chọc. Giờ có lẽ anh học tới lớp gần cuối cấp rồi. Bọn kia gọi anh là “Patty” chứ không gọi tên thật của anh là Patrick. Thế là “Không Gì Cả” bảo bọn kia: “Này, một là bọn mày gọi tao là Patrick, hai là không có tên tiếc gì cả!”

Thế là bọn bạn gọi luôn anh ấy là “Không Gì Cả”, biệt hiệu này theo anh luôn tới giờ. Ở trường quận, anh là học sinh mới vì ba anh mới cưới một bà trong khu này. Thôi từ nay tôi không viết tên Không Gì Cả trong dấu nháy nữa nhé, viết mà lẩm dẩu nháy thế bực mình lắm, mất cả hứng. Mong là bạn vẫn đọc hiểu thoải mái. Nếu có chỗ nào dễ đọc nhầm thì tôi sẽ viết rõ hẳn hoi ra.

Thế, trong xưởng thực hành Không Gì Cả nhại điệu bộ ông thầy Callahan cực hay. Anh còn lấy bút chì sấp vẽ hai bên tóc mai dài rậm hệt ông ấy. Đến chết cười. Lúc ông thầy Callahan bắt gặp Không Gì Cả làm trò đó cạnh cái máy đánh bóng, thầy cũng không nhịn được cười dù lúc đó anh chẳng làm gì nhại giễu thầy cả. Buồn cười đến thế đấy. Giá mà bạn cũng được thấy cảnh đó, vì đó là lần tôi cười ghê nhất kể từ khi anh tôi đi mất. Anh tôi hồi xưa khoái kể chuyện cười giễu dân Ba Lan, tôi biết thế là không phải, nhưng tôi bỏ qua phần Ba Lan và chỉ để ý nội dung thôi. Thật sự là buồn cười.

À còn vụ này nữa, tự nhiên chị tôi đòi lại cái băng Lá Thu. Giờ chị ấy mở băng đó suốt.

Thương mến,

Charlie

6. Chương 6

Ngày 29 tháng Chín, 1991

Bạn thân mến,

Tôi có nhiều chuyện để kể với bạn về hai tuần qua. Vui nhiều, buồn cũng lắm. Tôi không hiểu sao lúc nào mọi sự cũng cứ đan xen như vậy.

Đầu tiên, thầy Bill cho bài luận Giết con chim nhại của tôi một con C, lý do theo thầy bảo là tôi viết câu nhập nhằng. Tôi đang cố tập sửa tật ấy. Thầy cũng bảo là tôi nên dùng những từ mà tôi học trong lớp như “đầy đủ” và “thiên kiến”. Tôi sẽ dùng trong thư này, nhưng thực sự mà nói, những từ đó chẳng hợp chỗ tí nào.

Thật đấy, tôi không biết dùng những từ đó ở đâu cho hợp. Ý tôi không phải là người ta không nên biết chúng. Tất nhiên biết thì tốt. Nhưng cả đời tôi chưa từng nghe ai dùng chữ “đầy đủ” hoặc “thiên kiến”, kể cả các thầy cô. Thế nên dùng những từ mà không ai khác biết hoặc không tiện dùng thì ích gì? Tôi không hiểu nổi chuyện đó.

Khi xem mấy ngôi sao điện ảnh diễn xuất tệ hại, cảm giác của tôi cũng tương tự. Vài người trong số đó hẳn đã tích được ít nhất một triệu đô-la rồi, ấy thế mà họ vẫn tiếp tục đóng phim. Họ triệt hạ kẻ xấu. Họ thét vào mặt các thám tử dưới quyền. Họ trả lời phỏng vấn mấy tờ tạp chí. Mỗi lần tôi thấy một cô diễn viên thuộc loại như vậy trên tạp chí, tôi lại cảm thấy cực kỳ tội nghiệp cô, bởi chẳng ai coi cô ra gì cả nhưng người ta vẫn phỏng vấn cô. Mà mọi cuộc phỏng vấn đều kể về một kiểu như nhau chứ.

Đầu bài sẽ tả về món nhân vật đó đang dùng trong nhà hàng: “Vừa nhỏ nhẹ nhai món rau trộn gà kiểu Trung Quốc, cô A vừa nói về tình yêu.” Rồi mọi trang bìa kêu lên cùng một giọng: “...trả lòng về sự nổi tiếng, tình yêu cùng với bộ phim/sô diễn truyền hình/album mới ra lò của anh/cô ấy.”

Kể ra các ngôi sao trả lời phỏng vấn để người bình thường như bọn bọn tôi thấy họ gần gũi hơn thì cũng hay, nhưng nói thật với bạn, tôi có cảm giác tất cả chỉ là sự dối trá của truyền thông. Rắc rối ở chỗ tôi không biết ai đang nói dối. Và tôi không biết tại sao các tạp chí lại bán đắt đến vậy. Càng không hiểu tại sao các bà các cô ở phòng khám răng lại thích đọc chúng đến vậy.

Thứ Bảy tuần trước nữa, tôi đi khám răng và nghe được cuộc trò chuyện này.

“Chị xem phim đó chưa?” Một cô chỉ vào trang bìa và hỏi.

“Tôi xem rồi, chung với Harold.”

“Chị thấy thế nào?”

“Cô diễn viên đó thật là đáng yêu.”

“Ừa, phải.”

“À, tôi có cái thực đơn mới người ta ghi trong đây nè.”

“Ít chất béo hả?”

“Ừa.”

“Mai có lúc nào chị rảnh không?”

“Không rồi. Hay là chị nhờ Mike fax nó cho Harold?”

“Ok.”

Rồi các quý bà tiếp tục nói về cô diễn viên nổi tiếng mà tôi kể với bạn, ai cũng nhận xét như đúng rồi.

“Tôi thấy sao mà nhục quá.”

“Chị đọc bài phỏng vấn trên tờ Good Housekeeping chưa?”

“Đăng hồi mấy tháng trước đó hở?”

“Ồ phải”

“Nhục thiệt.”

“Chị đọc bài trên tờ Cosmopolitan chưa?”

“Chưa.”

“Trời, hai bài đó giống nhau y chang.”

“Tôi không hiểu sao mà bọn họ phí lời cho cô ta như vậy.”

Thật ra tôi buồn nhiều thế là vì một trong hai quý bà trên là mẹ tôi, mà mẹ tôi đẹp người lắm. Lúc nào mẹ cũng ăn kiêng. Thi thoảng, ba tôi gọi mẹ là người đẹp, nhưng mẹ lại không nghe được điều ấy. Nhân đây, phải nói ba tôi là một người chồng rất tốt. Chỉ có điều ông thực tế mà thôi.

Khám rã xong, mẹ đưa tôi tới nghĩa trang, nơi có nhiều người họ hàng của mẹ an nghỉ. Ba tôi không thích viếng nghĩa trang, bởi chỗ ấy khiến ông ớn lạnh. Nhưng tôi không phiền gì hết, vì dì Helen của tôi cũng nằm đây. Trong hai chị em, khi trước lúc nào mẹ cũng được người quen nhắc tới như là “cô bé xinh xắn”, còn dì chỉ là “cô bé kia”. Được cái dì Helen không bao giờ ăn kiêng gì cả. Thế nên dì là người “đầy đà”. Đây, tôi dùng được từ đó rồi!

Dì Helen của tôi luôn cho trẻ con thức khuya và xem chương trình trực tiếp đêm thứ Bảy, lúc dì đang đến giúp trông chúng tôi hoặc khi dì đã dọn đến sống với nhà tôi mà ba mẹ tôi sang nhà người khác để uống cho thoải mái và chơi cờ. Hồi còn nhỏ xíu, tôi nhớ là chỉ có tôi đi ngủ, còn anh và chị tôi cùng dì Helen xem Chiếc thuyền tình yêu và Đảo mộng mơ. Hồi ấy còn nhỏ quá nên tôi không tài nào thức nổi. Tiếc quá, ước gì tôi thức được, bởi vì anh chị tôi thì thoảng vẫn còn nói về những lúc ấy. Giờ chỉ còn lại những ký ức thôi, có lẽ cũng đáng buồn. Hoặc không. Và có lẽ sự thật đọng lại chỉ là anh em tôi đều yêu dì Helen, đặc biệt là tôi, và quãng thời gian đó bọn tôi đã được sống bên dì.

Tôi sẽ không kể lan man về những tập phim truyền hình đâu, chỉ một thôi, chắc là không lạc đề đâu nhỉ, vì tôi nghĩ chuyện này dễ khiến mọi người đồng cảm theo một cách nào đó. Tôi chưa hiểu bạn nhiều, vậy có lẽ tôi nên viết về chuyện gì đó bạn đồng cảm được.

Nhà tôi khi đó ngồi quây quần xem tập cuối phim M*A*S*H, tôi sẽ không bao giờ quên dù lúc ấy tôi còn nhỏ lắm. Mẹ tôi khóc. Chị tôi khóc. Anh tôi cố hết sức để kìm không khóc. Ba tôi rời chỗ lúc gần kết thúc phim để làm vài cái xăng-uych. Bây giờ tôi không nhớ mấy về nội dung phim bởi khi ấy còn nhỏ quá mà. Nhưng ba tôi không bao giờ rời chỗ để đi làm bánh kiểu thế trừ khi đài đang phát quảng cáo, và thường thì ba nhờ mẹ tôi làm. Tôi bước lại bếp, rồi tôi thấy ba tôi đang làm một cái xăng-uych, và khóc... Ông khóc còn dữ hơn mẹ tôi. Thật không tin nổi. Khi ông làm xong cái bánh, ông cất các thứ vào tủ lạnh, thôi khóc, lau nước mắt và thấy tôi.

Thế là ông bước lại, vỗ vai tôi mà nói, “Bí mật giữa hai ta thôi nhé, nhà vô địch?”

“Được ạ,” tôi đáp.

Rồi ba bế tôi lên bằng tay không cầm cái bánh xăng-uych, đi ra căn phòng có tivi, rồi đặt tôi ngồi trên đùi cho tới hết tập phim truyền hình. Lúc hết phim, ông bế tôi lên, tắt tivi, rồi quay lại.

Rồi ba tuyên bố, “Thật là một bộ phim dài tập hết xẩy.”

Rồi mẹ tôi đồng tình, “Hay nhất đấy.”

Rồi chị tôi hỏi, “Phim này phát sóng bao lâu rồi nhỉ?”

Rồi anh tôi đáp, “Chín năm, gốc ạ.”

Rồi chị tôi đáp, “Anh...ngốc thì có.”

Rồi ba tôi bảo, “Thôi ngay đi.”

Rồi mẹ tôi bảo, “Nghe ba các con đi.”

Rồi anh tôi không nói gì.

Rồi chị tôi không nói gì.

Rồi nhiều năm sau, tôi biết được anh tôi đã sai.

Tôi vào thư viện để tìm thông tin về bộ phim, và biết được hóa ra tập phim mà nhà tôi xem là chương trình được xem nhiều nhất trong lịch sử truyền hình, thật đáng kinh ngạc vì tôi có cảm giác chỉ có năm người nhà tôi xem thôi.

Bạn biết đó, nhiều đứa trong trường tôi ghét ba mẹ chúng. Có đứa bị đòn. Có đứa lằm đường lạc lối. Cũng có đứa thành món đồ đẹp dễ dàng tự hào để ba mẹ chúng khoe với hàng xóm. Có đứa trong số đó chỉ muốn được yên thân.

Riêng đối với tôi, có đôi khi tôi không hiểu được mẹ và ba, có đôi khi tôi thấy tội nghiệp cả hai người, nhưng điều đó không ngăn tôi thương ba mẹ thật nhiều. Mẹ tôi lái xe đi viếng nghĩa trang nơi những người mẹ yêu quý an nghỉ. Ba tôi khóc lúc xem M*A*S*H, tin tưởng tôi sẽ giữ bí mật, cho tôi ngồi trên đùi, và gọi tôi là “nhà vô địch”.

Nhân đây, phải nói là tôi bị một lỗ sâu răng, và dù ông nha sĩ yêu cầu đến mấy, tôi vẫn không thể tự ép mình làm sạch kẽ răng bằng chỉ nha khoa.

Thương mến,

Charlie

7. Chương 7

Ngày 6 tháng Mười, 1991

Bạn thân mến,

Tôi thấy xấu hổ quá. Hôm nọ tôi đi xem trận bóng ở trường trung học, không hiểu tại sao. Hồi cấp hai, Michael với tôi thì thoải mái cũng đi xem, mặc dù cả hai đứa đều không quen biết ai mấy. Chỉ là một nơi để người ta đi vào dịp thứ Sáu, khi không muốn xem tivi ấy mà. Có khi bọn tôi sẽ gặp Susan ở đó, và bạn đó với Michael sẽ nắm tay nhau.

Nhưng lần này, tôi đi có một mình, bởi Michael mất rồi, còn Susan thì hẹn hò lung tung với mấy gã khác, còn Bridget vẫn khùng khùng, thằng Carl bị mẹ gửi vào trường Công giáo, thằng Dave có cặp kiếng kỳ cục đã dời đi nơi khác ở. Tôi chỉ ngồi ngắm người ta, xem ai đang hẹn hò yêu đương, và ai đến xem bóng cho vui. Và tôi bắt gặp cậu bạn tôi từng kể với bạn. Nhớ Không Gì Cả chứ? Không Gì Cả cũng đến, và đó là một trong những người hiếm hoi không phải người lớn nhưng thực sự theo dõi trận đấu. Ý tôi là thực sự xem cầu thủ chơi bóng ấy. Anh chàng hò hét cổ động ầm lên.

“Cố lên Brad!” Đó là tên cầu thủ tiền vệ đội nhà.

Bình thường thì tôi rất nhút. Nhưng lúc đó Không Gì Cả có vẻ là người ta có thể đơn giản tới bắt chuyện khi gặp ở một trận bóng, dù tôi nhỏ hơn anh ấy những ba tuổi và trong trường chẳng mấy ai biết tới.

“Ê, nhóc học chung lớp kỹ thuật đây mà!” Anh ta rất thân thiện.

“Tôi tên Charlie.” Tôi nói, không thấy ngại ngùng gì mấy.

“Tôi là Patrick, còn đây là Sam.” Anh ta chỉ vào cô gái rất đẹp ngồi cạnh. Rồi cô ấy vẫy chào tôi.

“Chào Charlie.” Sam cười thật dễ thương.

Cả hai bảo tôi ngồi chung, và dường như họ thực lòng muốn vậy, nên tôi ngồi. Tôi nghe tiếng Không Gì Cả hét hò. Rồi tôi nghe anh phân tích từng diễn biến trên sân. Tôi nhận ra là tay này rất rành bóng bầu dục, thực sự là ngang ngửa với anh tôi. Có lẽ từ này về sau, tôi nên gọi Không Gì Cả là Patrick, bởi tên đó là anh tự giới thiệu, và lại Sam cũng gọi anh như thế.

Nhân thể, phải nói là Sam có mái tóc nâu cùng cặp mắt rất, rất xanh. Màu xanh biếc không nổi bật đến mức hợm hĩnh. Đúng ra tôi kể từ đoạn trên kia, nhưng dưới ánh đèn sân bóng, mọi thứ có vẻ nhợt nhạt hẳn. Chỉ đến khi bọn tôi tới quán Big Boy, rồi Sam và Patrick bắt đầu hút thuốc liên tục, tôi mới ngắm kỹ cô ấy. Lúc ở quán Big Boy, điều hay là Patrick và Sam không trở ra những câu đùa riêng tư khiến tôi phải vật vờ mới hiểu. Không hề. Họ hỏi han tôi.

“Charlie bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười lăm.”

“Mai một lớn lên, cậu muốn làm gì?”

“Chưa biết nữa.”

“Nhóm nhạc ưa thích của cậu là nhóm nào?”

“Có lẽ là nhóm The Smiths, tại tôi thích bản ‘Asleep’ của họ. Mà cũng không chắc họ là nhóm nhạc ưa thích của tôi, bởi tôi không biết mấy về những bản nhạc khác họ chơi.”

“Cậu thích nhất phim gì?”

“Thực ra thì tôi không biết nữa. Phim nào cũng giống phim nào.”

“Còn sách thì cậu thích cuốn nào nhất?”

“Bên này Thiên Đàng^[1] của F. Scott Fitzgerald.”

[1] Nguyên văn: This Side of Paradise.

“Lý do?”

“Tại đó là cuốn tôi đọc gần đây nhất.”

Câu trả lời làm họ bật cười bởi họ biết tôi thực bụng nói vậy, chứ không phải có ý khoe khoang. Rồi họ kể tôi nghe những thứ họ thích nhất, và bọn tôi ngồi yên lặng. Tôi ăn bánh bí ngô, vì cô bán hàng bảo đang mùa bí ngon. Patrick và Sam hút thêm vài điếu nữa.

Tôi nhìn họ, và họ trông thực sự vui vẻ bên nhau. Một kiểu vui vẻ thật tốt đẹp. Và mặc dù tôi nghĩ Sam rất đẹp và tử tế, cô là người con gái đầu tiên tôi muốn hẹn hò một ngày nào đó khi tôi đến tuổi lái xe, tôi không phiền chuyện cô từng có bạn trai, đặc biệt nếu đó lại là người tốt như anh chàng Patrick.

“Hai người ‘cặp kè’ với nhau được bao lâu rồi?” Tôi hỏi.

Rồi họ phá lên cười, cười muốn nứt cả bụng.

“Sao lại cười?” Tôi hỏi.

“Hai đứa tôi là anh em,” Patrick đáp, vẫn còn cười.

“Nhưng hai người không giống nhau,” tôi nói.

Lúc này, Sam mới giải thích rằng thực ra họ là anh em khác dòng, bởi ba của Patrick cưới mẹ của Sam. Biết rồi, tôi rất vui vì tôi thực sự thích mời Sam đi chơi một ngày nào đó. Tôi sẽ mời. Cô ấy thật tuyệt.

Tuy nhiên, tôi thấy xấu hổ vì đêm đó tôi có một giấc mơ thật kì cục. Tôi ở cùng Sam. Hai đứa đều trần trụi. Đôi chân cô ấy dạn ra hai mép ghế dài. Rồi tôi tỉnh giấc. Và tôi chưa từng cảm thấy sung sướng như vậy trong đời. Nhưng tôi cũng cảm thấy tệ bởi tôi nhìn thấy cô ấy khỏa thân, mà không được phép của cô ấy. Tôi nghĩ nên kể Sam nghe chuyện này, tôi thực sự mong nó không ngăn cản hai đứa bịa ra mấy câu đùa riêng tư. Có lại một người bạn sẽ rất tuyệt. Tôi muốn điều ấy còn hơn một buổi hẹn hò.

Thương mến,
Charlie

8. Chương 8

Ngày 14 tháng Mười, 1991

Bạn thân mến,

Bạn biết “thủ dâm” là gì không? Tôi nghĩ rất có thể bạn biết, vì bạn lớn tuổi hơn tôi. Nhưng phòng khi bạn chưa biết, tôi kể bạn nghe này. Thủ dâm là khi bạn chà xát chỗ ấy đến khi bạn đạt cực khoái. Ôi chào!

Tôi từng nghĩ trên phim ảnh hay chương trình truyền hình, khi họ nói tạm nghỉ để uống cà phê, họ cũng nên được tạm nghỉ để thủ dâm. Nhưng thế thì giảm năng suất lao động mất.

Đoạn này tôi chỉ tếu táo vậy thôi, chứ không thực bụng nói vậy. Tôi chỉ muốn làm bạn cười. Ý tôi là cái vụ “ôi chào” kia.

Tôi kể với Sam tôi mơ rằng cô ấy với tôi khóa thân trên ghế dài, rồi tôi bật khóc vì thấy tệ hại, và bạn biết cô ấy làm gì không? Cô ấy cười phá lên. Không phải kiểu cười ác ý đâu, mà rất dịu dàng, ấm áp. Rồi cô ấy bảo tôi dễ thương. Bảo tôi có mơ về cô ấy cũng không sao cả. Rồi tôi nín khóc. Sau đó, Sam hỏi tôi thấy cô ấy có đẹp không, tôi đáp rằng tôi nghĩ cô ấy “đáng yêu”. Rồi Sam nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Cậu biết là cậu quá nhỏ tuổi so với tôi, phải không Charlie? Cậu biết chứ?”

“Phải, tôi biết.”

“Tôi không muốn cậu lãng phí thời giờ để nghĩ về tôi như vậy.”

“Tôi sẽ không nghĩ vậy nữa. Chỉ là giấc mơ thôi.”

Rồi Sam ôm tôi. Cảm giác thật lạ, vì người nhà tôi không ôm nhau mấy, ngoại trừ dì Helen. Nhưng sau vài phút, tôi nghe được mùi nước hoa của Sam, cảm nhận thân thể cô ấy áp vào tôi. Rồi tôi bước lùi lại.

“Sam ơi, tôi lại đang nghĩ về cậu như vậy.”

Cô ấy chỉ nhìn vào mắt tôi, lắc lắc đầu. Rồi cô ấy choàng tay ôm vai tôi, đi cùng tôi xuống sảnh. Bọn tôi gặp Patrick bên ngoài, vì thi thoảng họ không thích lên lớp. Họ thích hút thuốc hơn.

“Anh Patrick, Charlie nó phải lòng em theo “kiểu Charlie”.”

“Thật hả?”

“Tôi đang cố không mê nữa,” tôi bày tỏ, nhưng chỉ khiến họ cười vang.

Sau đó Patrick nói Sam lánh mặt, Sam đi thật, rồi anh giải thích vài điều cho tôi hay để tôi biết cách xử sự với các cô gái khác, để không phải phí thời giờ tơ tưởng đến Sam nữa.

“Charlie à, có ai kể với cậu phải xoay sở thế nào chưa?”

“Chắc là chưa.”

“À thì trong vụ này, có vài luật lệ cậu phải theo, không phải bởi cậu muốn theo, nhưng mà là cậu phải theo. Hiểu không?”

“Hơi hơi.”

“Được rồi. Ví dụ nhé, cậu xem mấy đứa con gái đó. Bọn chúng học theo các bà mẹ, mấy cuốn tạp chí và mọi thứ khác nữa để biết cách xử sự với bọn con trai.”

Tôi nghĩ về các bà mẹ, mấy cuốn tạp chí và mọi thứ theo lời anh, ý nghĩ đó khiến tôi căng thẳng, đặc biệt nếu cái nguồn ấy gồm cả tivi.

“Ý tôi là chuyện không phải giống như trên phim, bọn con gái trong phim thích mấy thằng không ra gì, hoặc mấy chuyện đại loại. Đâu có dễ vậy. Bọn con gái thích đũa dâng cho họ một mục đích.”

“Một mục đích hở?”

“Phải. Cậu biết không, con gái thích các chàng bày trò thử thách. Điều đó cho con gái một kiểu khuôn mẫu để khớp với cách xử sự của bọn chúng. Giống như một bà mẹ. Một bà mẹ sẽ làm gì nếu bà không thể ‘dũa’ cậu và sai cậu lau phòng? Ai ai cũng cần một bà mẹ. Và bà mẹ biết điều này. Điều đó cho bà cảm giác về mục đích. Cậu hiểu chưa?”

“Ừa,” tôi nói mặc dù chẳng hiểu mấy. Nhưng tôi hiểu đủ để nói “Ừa” mà không đến nỗi nói dối.

“Vấn đề là vài cô nàng nghĩ họ có thể thực sự thay đổi các chàng. Buồn cười ở chỗ nếu họ thực sự làm thế được, họ sẽ chán. Họ không còn thử thách nào nữa. Cậu chỉ phải cho các cô gái một ít thời gian để nghĩ ra cách cư xử mới cho phù hợp, tất cả chỉ có vậy. Vài cô sẽ nghĩ ra kịp lúc. Có cô thì lâu hơn. Có cô chẳng bao giờ nghĩ ra. Tôi sẽ không bận tâm vụ đó nhiều lắm gì.”

Nhưng tôi thì lo sốt vó. Từ lúc Patrick nói chuyện với tôi, tôi cứ lo suốt. Tôi nhìn người ta nắm tay nhau trên các lối đi, và cố nghĩ về cách hành xử của con trai. Lúc dự tiệc khiêu vũ của trường, tôi ngồi phía sau, rồi tôi nhịp chân, tự hỏi bao nhiêu cặp sẽ khiêu vũ khi nghe đến bản nhạc “của họ”. Trong sảnh nhà trường, tôi thấy các cô gái mặc áo khoác con trai, rồi tôi nghĩ đến vấn đề tài sản. Tôi cũng tự hỏi có ai đó thực sự vui vẻ hay không. Hi vọng họ vui vẻ. Tôi thực mong là họ vui vẻ.

Thầy Bill thấy tôi nhìn ngấm người ta, thế là khi tan lớp, thầy hỏi lúc ấy tôi nghĩ gì, tôi kể với thầy. Thầy lắng nghe, rồi gật gù, ra giọng ừ hử vô chuyện. Khi tôi kể xong, gương mặt của thầy biến thành gương mặt “nói chuyện nghiêm túc”.

“Lúc nào em cũng nghĩ nhiều như vậy à, Charlie?”

“Không tốt hở thầy?” Tôi chỉ muốn ai đó cho tôi biết sự thật.

“Không hẳn là xấu. Có điều, có khi người ta sử dụng suy nghĩ để tránh tham dự vào cuộc đời thực.”

“Vậy là không tốt?”

“Phải.”

“Em nghĩ là em có tham dự đấy chứ. Thầy không nghĩ vậy ă?”

“Chà, thế em đi dự tiệc khiêu vũ mà có nhảy bản nào không?”

“Em không giỏi khiêu vũ mà.”

“Em có đang hẹn hò ai không?”

“À thì em không có xe hơi, mà nếu em có đi nữa, em không được lái bởi mới mười lăm tuổi thôi. Và dù sao, em chưa gặp cô nào em thích, ngoại trừ Sam. Nhưng em lại quá nhỏ tuổi so với bạn ấy, nên bạn ấy sẽ phải cầm lái luôn, chuyện này em nghĩ là không công bằng.”

Thầy Bill mỉm cười và tiếp tục hỏi. Dần dà, thầy chạm tới “rắc rối trong gia đình”. Rồi tôi kể với thầy là anh chàng ghi băng nhạc đánh chị, bởi chị chỉ dặn tôi không được kể với ba mẹ vụ đó, nên tôi tưởng là kể thầy Bill nghe thì được. Sau khi nghe, thầy Bill nghiêm mặt như thế này, rồi thầy nói với tôi một điều mà tôi nghĩ là suốt học kỳ hay thậm chí cả đời này tôi không bao giờ quên.

“Charlie à, chúng ta chấp nhận tình yêu mà chúng ta nghĩ mình xứng đáng.”

Tôi chỉ đứng đó im lặng. Thầy Bill vỗ vai tôi, rồi đưa cho tôi một cuốn sách mới để đọc. Thầy bảo tôi mọi chuyện sẽ ổn cả.

Tôi thường đi bộ về nhà, vì đi bộ khiến tôi có cảm giác về vang. Tức là tôi muốn kể lại với bọn con cháu nghe rằng tôi đã đi bộ tới trường, như ông bà của tôi “ngày xưa”. Kỳ khôi là tôi đã tính chuyện xa với,

trong khi chưa có mối tình nào vắt vai, nhưng tôi nghĩ chuyện đó có ý nghĩa. Đi bộ thì lâu hơn đi xe buýt chừng một tiếng, nhưng cũng đáng thời giờ khi trời đẹp và mát như hôm nay.

Khi tôi về đến nhà, chị tôi đang ngồi trên ghế. Mẹ và ba tôi đang đứng trước mặt chị. Và tôi biết là thầy Bill đã gọi về nhà, báo cho ba mẹ hay. Tôi thấy kinh khủng. Lỗi tại tôi cả.

Chị tôi đang khóc. Mẹ tôi lặng lẽ vô cùng. Ba tôi giành hết phần nói. Ông nói rằng chị tôi không được phép gặp cái gã đánh chị nữa, và ông sắp đi nói chuyện phải quấy với ba mẹ gã ấy ngay tối nay. Rồi chị tôi nói tất cả là lỗi tại chị, chị đã khiêu khích anh ta, nhưng ba tôi bảo đó không phải lý do.

“Nhưng con yêu anh ấy!” Tôi chưa từng thấy chị khóc nhiều cỡ đó.

“Không, yêu đương gì cả.”

“Con ghét ba!”

“Không, con không ghét.” Ba tôi đôi lúc cũng điềm tĩnh lắm.

“Anh ấy là cả thế giới của con.”

“Đừng bao giờ nói câu đó về bất cứ ai. Kể cả mẹ.” Mẹ lên tiếng.

Mẹ tôi khá cẩn thận trong việc tranh luận. Để tôi nói cho bạn biết một điều về nhà tôi nhé, một khi mà mẹ tôi đã lên tiếng, mẹ luôn đạt được thứ mình muốn. Lần này cũng không ngoại lệ. Chị tôi ngừng khóc ngay lập tức.

Sau đó, ba tôi hôn lên trán chị, một cử chỉ hiếm hoi. Rồi ông rời nhà, vào chiếc Oldsmobile to kèn, lái đi. Tôi nghĩ rất có thể ba đi nói chuyện với ba mẹ anh trai nọ. Và tôi cảm thấy rất tội nghiệp họ. Ý tôi là tội nghiệp ba mẹ anh trai đó. Bởi ba tôi cãi nhau thì không bao giờ thua. Ba không thua đâu.

Mẹ tôi vào bếp để làm món ưa thích của chị, còn chị tôi nhìn tôi.

“Tao ghét mày.”

Giọng chị nói không giống lúc nói với ba. Không chút gì giả tạo cả, tức là ghét thật sự.

“Em thương chị,” là tất cả những gì tôi có thể đáp lại.

“Mày là một thằng dị hợm, biết không? Lúc nào mày cũng như vậy. Ai cũng nói vậy. Lúc nào người ta cũng nói vậy.”

“Em đang cố không dị hợm nữa.”

Rồi tôi quay lưng bước về phòng, đóng cửa và vùi đầu vào gối, để sự tĩnh lặng trả mọi thứ về đúng chỗ của nó.

Nhân tiện, có lẽ bạn muốn biết thêm về ba tôi. Ông có đánh đòn bọn tôi hồi còn nhỏ, hay thậm chí bây giờ hay không? Tôi nghĩ thế bởi vì thầy Bill có hỏi vụ này, sau khi tôi kể thầy nghe chuyện anh trai nọ với chị tôi. À, nếu bạn có tò mò thì câu trả lời là không. Ông chưa bao giờ đụng tới anh hay chị tôi. Lần duy nhất ông từng tát tôi là khi tôi làm cho dì Helen khóc. Và khi mọi người trong nhà bình tĩnh lại, ông quỳ xuống trước mặt tôi mà nói rằng ngày xưa, ba dượng đánh ông rất nhiều, và ông đã quyết định hồi còn ngồi ghế đại học, khi mẹ tôi đang mang anh trai tôi trong bụng rằng ông sẽ không bao giờ đánh con. Và ba cảm thấy kinh khủng vì đã đánh tôi. Ông hối hận vô cùng. Và ông sẽ không bao giờ đánh tôi nữa. Quả thực ông chưa từng.

Đôi lúc, ông chỉ nghiêm khắc thôi.

Thương mến,

Charlie

9. Chương 9

Ngày 15 tháng Mười, 1991

Bạn thân mến,

Hình như tôi quên nhắc trong thư trước rằng người kể với tôi vụ thủ dâm là Patrick. Mà hình như tôi cũng quên kể với bạn tần suất tôi làm điều đó hiện nay: rất nhiều. Tôi không thích nhìn hình ảnh gì cả. Tôi chỉ nhắm mắt lại, mơ về một quý cô mà tôi không biết. Và cố không để cảm thấy xấu hổ. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới Sam khi làm vậy. Chưa bao giờ. Điều đó rất quan trọng, bởi tôi vui vô ngần khi cô ấy nói “kiểu Charlie” nghe như một câu đùa riêng tư.

Đêm nọ, tôi cảm thấy tội lỗi đến độ tôi hứa với Chúa rằng tôi sẽ không bao giờ làm vậy nữa. Cho nên tôi bắt đầu dùng chăn, nhưng rồi bị đau, nên tôi bắt đầu dùng gối, nhưng cũng bị đau, nên tôi trở lại cách bình thường. Tôi không được nuôi lớn trong niềm tin tôn giáo sâu sắc mấy, dù ba mẹ tôi đi học ở trường dòng, nhưng tôi tin Chúa lắm. Chỉ là tôi chưa từng nêu danh Chúa, nếu bạn hiểu ý tôi. Dẫu vậy, tôi hi vọng là chưa từng khiến Người thất vọng.

Nhân tiện kể với bạn, ba tôi có nói chuyện nghiêm túc với phụ huynh nhà kia. Mẹ của anh ta rất tức giận và thét mắng con trai. Ba của anh ta chỉ im lặng. Và ba tôi không mắng nhiếc gì nhà kia mấy. Ông không xài xể là họ dạy dỗ đứa con trai “không ra gì”, hay gì khác.

Ba tôi chỉ quan tâm đến điều quan trọng duy nhất là nhờ họ giúp giữ con trai của họ tránh xa con gái của ông. Một khi đã chốt xong chuyện đó, ông rời đi để họ xử trí việc nhà họ, và trở về nhà để xử việc nhà tôi. Ít nhất thì ba tôi kể vậy.

Tôi có hỏi ba là anh trai kia rồi sẽ bị gì. Ba có từng nghĩ ba mẹ nhà kia đánh con trai của họ hay không. Ông bảo tôi đừng có nhiều chuyện. Bởi vì ông không biết, không bao giờ hỏi tới và cũng chẳng nghĩ chuyện đó quan trọng gì.

“Không phải ai cũng có hoàn cảnh đáng thông cảm đâu, Charlie, và nếu người ta có chẳng nữa thì cũng không phải là lý do làm bậy.”

Ông chỉ nói ngắn gọn có vậy. Rồi hai cha con đi xem tivi.

Chị tôi vẫn còn giận tôi, nhưng ba tôi bảo tôi đã làm điều phải. Tôi hi vọng là vậy, nhưng thi thoảng cũng khó mà biết chắc.

Thương mến,

Charlie

10. Chương 10

Ngày 28 tháng Mười, 1991

Bạn thân mến,

Tôi xin lỗi vì đã không viết cho bạn vài tuần rồi, nhưng tôi đã cố “tham dự” như thầy Bill nói. Kể cũng lạ, có khi tôi đọc một cuốn sách và tôi hình dung tôi là nhân vật ở trong cuốn sách đó. Cũng như khi viết thư, tôi dành cả hai ngày tiếp theo để nghĩ về những thứ tôi dựng ra trong thư. Tôi không biết thế này là tốt hay xấu. Dẫu vậy, tôi đang nỗ lực để tham dự vào đời thực đây.

Nhân thể, cuốn sách thầy Bill đưa tôi lần này là Peter Pan của J. M. Barrie. Tôi biết bạn đang nghĩ gì. Phim hoạt hình Peter Pan cùng các cậu bé đi lạc. Nội dung truyện đọc hay hơn rất nhiều. Nó chỉ kể về cậu bé nọ không chịu lớn lên, và khi nhân vật Wendy dần trưởng thành, cậu bé cảm thấy bị phản bội. Ít ra thì đó là những gì tôi hiểu. Tôi nghĩ thầy Bill đưa cuốn sách cho tôi để dạy tôi một bài học gì đó.

Có tin tốt là tôi đọc cuốn sách, nhưng vì bản chất hoang đường của nó, tôi không thể giả bộ là mình ở trong đó. Theo cách đó, tôi có thể đọc tiếp mà vẫn tham dự vào đời thực.

Nói về cái sự tham dự của tôi, tôi đang cố đi dự các sự kiện xã hội được tổ chức trong trường. Tham gia các câu lạc bộ hay gì đó tương tự thì quá muộn rồi, nhưng tôi vẫn cố dự vào các hoạt động mà tôi có thể đi. Ví như đi xem trận đấu bóng và tiệc khiêu vũ mừng cựu sinh viên, kể cả khi chẳng có ai đi cặp với tôi.

Tôi không thể tưởng tượng ra việc trở về trường tham gia trận đấu bóng mừng cựu sinh viên sau khi rời khỏi đây, nhưng giả vờ thế cũng vui. Tôi thấy Patrick với Sam ngồi ở chỗ thường lệ trên khán đài, và tôi bắt đầu cư xử như thể tôi đã không gặp họ cả một năm ròng, trong khi tôi mới gặp họ lúc ăn cơm trưa, khi tôi gặm trái cam của tôi, còn họ hút thuốc.

“Patrick, cậu đó hả? Sam nữa... Lâu quá rồi. Đội nào đang thắng vậy? Chúa ơi, đại học thật là nghiệt ngã. Giáo sư của tôi bắt tôi đọc những hai mươi quyển cuối tuần này, còn bạn gái thì cần tôi sơn ba cái bảng để đi diễn hành phản đối gì đó hôm thứ Ba. Phải cho bọn quản lí đó biết tội mình làm thiệt. Ba thì bạn quất gậy golf, còn mẹ thì chơi tennis mát mùa. Bọn tôi phải làm vụ này lần nữa mới được. Tôi sẽ ở lại, nhưng tôi phải đón đứa em đang dự hội thảo về bồi đắp cảm xúc cái đã. Nó đang tiến bộ thấy rõ. Rất vui gặp các cậu.

Rồi tôi rời bước. Tôi đi xuống quầy hàng mua ba hộp bánh chiên với lon cô-ca ăn kiêng cho Sam. Lúc trở lại, tôi ngồi xuống, đưa mấy hộp bánh cho Patrick và Sam, đưa lon cô-ca cho Sam. Sam mỉm cười. Điều tuyệt vời ở Sam là cô ấy không nghĩ tôi bị khủng hay giả vờ làm cái này cái kia. Patrick cũng không, vì anh ta quá mãi xem bóng và hét cổ động Brad, tay tiền vệ đội nhà.

Sam kể với tôi trong trận bóng rằng bọn họ định tới nhà một người bạn để ăn tiệc. Rồi cô ấy hỏi tôi có muốn đi chung không, tôi bảo có, bởi tôi chưa từng dự bữa tiệc nào trước giờ. Dù là tôi từng nhìn thấy một bữa tiệc ở nhà tôi.

Ba mẹ tôi đi Ohio tiễn đưa một người anh em họ xa về nơi an nghỉ hoặc chuyện hiếu hỉ gì đó, tôi chẳng nhớ rõ nữa. Ba mẹ căn dặn anh tôi trông nom nhà cửa. Lúc đó anh tôi mười sáu. Anh liền tận dụng cơ hội để tổ chức một bữa tiệc linh đình có bia và đủ các thứ. Tôi bị bảo là phải ở trong phòng, thế cũng không đến nỗi nào vì đây là nơi mọi người mặc áo khoác, và lục lọi trong túi áo họ khá vui. Cứ cách chừng mười phút, một cô hoặc cậu say khướt nào đó sẽ lao đảo vào phòng tôi xem có chỗ hôn hít hay gì đó được chẳng. Họ thấy tôi rồi bỏ đi. Cứ thế, ngoại trừ một cặp họ.

Cặp này rất nổi tiếng và đang yêu nhau, ấy là tôi được nghe sau này. Họ lao đảo vào phòng tôi rồi hỏi mượn dùng phòng một lát. Tôi đáp anh chị tôi bắt tôi ở trong phòng này, thế là họ bảo tôi cứ ở đây nhưng cho họ dùng phòng được hay không. Tôi đáp tại sao lại không, nên họ đóng cửa rồi bắt đầu hôn nhau. Hôn cuồng nhiệt. Sau vài phút, bàn tay anh chàng trở lên phía trên áo cô gái, cô gạt ra.

“Thôi mà, Dave.”

“Sao chứ?”

“Có thằng bé ở đây mà.”

“Được mà.”

Rồi anh chàng cứ kéo áo cô lên từ từ, cô càng không chịu thì anh càng kéo lên. Sau vài phút, cô thôi phản đối, và anh chàng cởi hẳn áo cô ra, cô mặc áo ngực trắng viền ren. Thực tình tới lúc đó tôi không biết làm sao. Không lâu sau, anh chàng cởi áo ngực của cô và bắt đầu hôn lên vú cô. Rồi thì anh ta đặt tay bên dưới đũng quần cô, rồi cô bắt đầu rên rỉ. Tôi nghĩ cả hai đều đã say mềm. Anh chàng với tay cởi quần cô, nhưng cô bắt đầu khóc rất dữ, nên anh chàng đưa tay sang quần mình. Anh chàng kéo quần ngoài và quần lót xuống tới gối.

“Xin anh mà, Dave, đừng.”

Nhưng anh chàng chỉ nhẹ nhàng nói với cô rằng cô đẹp cỡ nào và những thứ đại loại vậy, rồi cô sờ vào phần kín của anh chàng. Ước gì tôi có thể mô tả chuyện này để nghe và tránh dùng những từ thô tục, nhưng chuyện thực sự xảy ra là vậy.

Sau vài phút, anh chàng đẩy đầu cô gái xuống. Cô vẫn đang khóc. Sau cùng, cô dừng khóc vì anh chàng bắt đầu làm những chuyện khác. Tới đây tôi phải ngừng xem vì bắt đầu cảm thấy choáng, nhưng chuyện đó cứ tiếp diễn, họ còn làm những thế khác nữa, và cô gái cứ bảo “dừng”. Thậm chí lúc tôi bịt tai lại, tôi vẫn nghe cô thốt ra lời ấy.

Rốt cuộc, chị tôi vào để đưa tôi một tô khoai tây chiên, rồi khi chị thấy chàng trai và cô gái, họ dừng lại. Chị tôi cực kì ngưỡng, nhưng không ngưỡng bằng cô gái kia. Anh chàng trông có vẻ tự mãn. Anh ta không nói gì mấy. Sau khi họ đi rồi, chị trở lại phòng tôi.

“Tụi đó có biết em ở đây không?”

“Biết chứ. Họ hỏi em dùng căn phòng được không.”

“Sao em không ngăn họ lại?”

“Em đâu biết họ tính làm gì?”

“Thằng biến thái,” là lời cuối chị tôi nói trước khi ra khỏi phòng, tay vẫn cầm tô khoai tây chiên.

Tôi kể Sam với Patrick nghe chuyện này, cả hai người đều rất trầm ngâm. Sam nói cô ấy từng đi chơi với Dave một dạo, trước khi mê nhạc punk, và Patrick bảo anh từng nghe về bữa tiệc ấy. Nghe anh nói vậy tôi không ngạc nhiên, bởi vì vụ đó gần như huyền thoại. Ít nhất thì tôi nghe thế khi tôi kể vài đứa biết anh tôi là ai.

Khi cảnh sát tới, họ tìm thấy anh tôi ngủ trên nóc nhà. Chẳng ai biết anh lên đó bằng cách nào. Chị tôi đang hôn anh chàng cấp ba nào đó trong phòng giặt. Lúc đó chị là sinh viên năm nhất rồi. Nhiều phụ huynh tới nhà để đón con về, nhiều cô khóc lóc và nôn mửa. Tới lúc này, hầu hết các anh trai đã cao chạy xa bay. Anh tôi bị rắc rối to, và chị tôi bị ba mẹ tôi cho một bài “nói chuyện nghiêm túc” về ảnh hưởng xấu. Chuyện đến thế là thôi.

Anh chàng tên Dave giờ là sinh viên năm cuối. Anh ta chơi trong đội bóng bầu dục. Anh ta là tiền đạo. Tôi có xem khúc cuối trận đấu khi Dave bắt một cú ghi điểm từ Brad. Thế là trường tôi thắng trận. Người ta phát rồ trên khán đài vì đội tôi thắng. Nhưng trong đầu tôi chỉ toàn hình ảnh buổi tiệc ấy. Tôi yên lặng nghĩ một lúc, rồi xoay qua Sam.

“Hắn cưỡng hiếp cô gái, phải không?”

Cô ấy gật đầu. Tôi không rõ là cô buồn hay chỉ đơn giản là biết nhiều chuyện hơn tôi.

“Ta phải báo ai đó chứ nhỉ?”

Lần này, Sam lắc đầu. Rồi cô giải thích về mọi rắc rối mà ta phải trải qua để chứng minh chuyện đó, đặc biệt là ở trường trung học, khi chàng trai và cô gái kia vẫn khá nổi và còn yêu nhau.

Ngày hôm sau là buổi khiêu vũ mừng cựu học sinh, tôi thấy hai người họ nhảy bên nhau. Dave và cô bạn gái. Rồi tôi nổi giận bùng bùng. Đến mức tôi đâm sợ. Tôi nghĩ tới chuyện bước lại chỗ Dave và nện hắn giống như tôi từng phải nện thằng Sean ra trò. Chắc chuyện đó đã xảy ra thật, nhưng Sam thấy tôi và choàng tay ôm vai tôi như cô ấy vẫn làm. Cô khiến tôi bình tĩnh lại, hẳn là tôi mừng vì cô làm thế, bởi tôi nghĩ tôi sẽ còn giận hơn nữa nếu nện tên Dave mà bạn gái hắn cản lại bởi cô ta yêu hắn. Tôi nghĩ chuyện đó sẽ khiến tôi điên gấp đôi.

Cho nên tôi quyết định chọn giải pháp tốt thứ nhì là xì hơi bánh xe của Dave. Sam biết xe của hắn.

Sau trận đấu mừng cựu học sinh đêm thứ Sáu, tôi có một cảm giác khó mà giải thích được, chỉ thấy trong lòng ảm áp. Đêm đó Sam với Patrick chở tôi tới dự tiệc, tôi ngồi giữa chiếc xe bán tải của Sam. Sam thích chiếc bán tải, theo tôi bởi nó gợi nhớ đến ba cô ấy. Cảm giác ấy trở dậy khi Sam bảo Patrick dò đài radio. Mà cậu ấy cứ dò phải những đài đang phát quảng cáo. Rồi lại quảng cáo. Rồi một bài hát thật dở về yêu đương dùng chữ “bé cưng” trong đó. Rồi lại quảng cáo nữa. Rốt cuộc, cậu dò được một bài thật hay về cậu trai kia, và cả ba đứa đều im lặng.

Sam nhاپ tay lên bánh lái. Patrick chìa tay ra ngoài xe đưa lên đưa xuống theo nhạc. Còn tôi chỉ ngồi yên giữa họ. Bài hát kết thúc, tôi thốt lên.

“Tôi thấy như vô tận.”

Sam với Patrick nhìn tôi như thể tôi vừa thốt ra điều vĩ đại nhất họ từng nghe. Bởi bài hát tuyệt đến thế, và bởi chúng tôi thực sự lắng nghe nó. Năm phút của cuộc đời trôi qua trọn vẹn, chúng tôi cảm thấy trẻ ra, theo nghĩa tích cực. Sau lần ấy, tôi mua bản thu âm bài hát, tôi sẽ cho bạn cả tựa bài hát, nhưng thực sự thì bài hát đó sẽ không bao giờ giống như thế nữa, trừ khi bạn nghe nó khi đang đi xe tới dự buổi tiệc đảng hoàng đầu tiên trong đời, và bạn ngồi ghế giữa trên chiếc bán tải với hai người tử tế khi trời bắt đầu mưa.

Bọn tôi tới căn nhà tổ chức bữa tiệc, và Patrick gõ lên cửa theo ám hiệu như thế này. Không dùng âm thanh, khó diễn tả kiểu gõ ấy cho bạn quá. Cửa mở hé, rồi một anh chàng tóc quăn tím nhìn bọn tôi.

“Có phải người tới là Patrick, còn gọi là Patty, hay còn gọi là Không Gì Cả?”

“Bob.”

Cửa mở hẳn, hai anh bạn cũ ôm mừng nhau. Rồi đến Sam và Bob ôm nhau. Rồi Sam nói.

“Đây là bạn tụi tôi, Charlie.”

Bạn không tin được đâu, Bob cũng ôm tôi! Lúc bọn tôi treo áo khoác, Sam nói với tôi là Bob “xin mẹ nó rồi”. Tôi thực sự phải trách nguyên câu này, mặc dù nó có từ đệm không hay ho lắm.

Tiệc diễn ra ở tầng hầm căn nhà. Phòng mờ mịt khói thuốc, mấy người trong đó lớn tuổi hơn tôi nhiều. Có hai cô đang khoe nhau hình xăm với khuyên rốn. Chắc là học sinh lớp trên.

Anh chàng tên Fritz gì đó đang ăn vô độ bánh kem Twinkie. Bạn gái của Fritz thì đang huyền thuyên các vấn đề nữ quyền, anh chàng cứ ậm ừ giữ nhịp, “Anh biết mà, cưng.”

Sam và Patrick bắt đầu hút thuốc. Bob đang ở đằng bếp thì nghe tiếng chuông cửa. Lúc trở lại, hắn mang theo một can bia Milwaukee thượng hạng cho mọi người, cùng với hai khách dự tiệc nữa. Một người là Maggie, cô này muốn vào nhà vệ sinh cái đã. Người kia là Brad, chàng tiền vệ của đội bóng bầu dục trường. Thật đấy!

Tôi chẳng biết tại sao chuyện đó lại làm tôi phấn khích, chắc là vì khi thấy nhân vật nào đó ở sảnh trường học, trên sân thi đấu hay gì khác, thật hay khi biết họ cũng là người thật như tôi.

Mọi người đều rất thân thiện với tôi, hỏi tôi nhiều câu. Tôi đoán có lẽ tôi nhỏ tuổi nhất, và họ không muốn tôi bị lạc lõng, đặc biệt là sau khi tôi từ chối uống bia. Tôi từng uống bia với anh trai hồi tôi mười hai, chẳng thấy ngon lành gì. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Họ hỏi tôi mấy câu đại loại tôi học lớp mấy, và sau này muốn làm gì.

“Tôi mới vào đầu cấp, nên chưa biết nữa.”

Tôi nhìn quanh, thấy Sam với Patrick đã rời đi cùng Brad. Đó là lúc Bob bắt đầu chuyện thức ăn.

“Ăn bánh hạnh nhân không nhóc?”

“Ừa. Cảm ơn nhé.”

Tôi rất đói vì mọi khi hễ xem đấu bóng xong là Sam và Patrick lại đưa tôi tới quán Big Boy, chắc dạ dày tôi quen vậy rồi. Tôi ăn cái bánh, nó có vị kỳ kỳ, nhưng vẫn là bánh hạnh nhân, nên tôi vẫn thấy thích. Nhưng nó không phải bánh hạnh nhân thường. Vì bạn lớn tuổi hơn tôi, tôi nghĩ bạn biết nó là loại bánh hạnh nhân gì.

Sau ba mươi phút, căn phòng bắt đầu tuột khỏi tôi. Tôi đang nói chuyện với một trong hai cô gái có khuyên rốn, và cô ta trông cứ như đang ở trong một bộ phim. Tôi bắt đầu chớp mắt nhiều, nhìn loang quanh, và tiếng nhạc nghe nặng như nước vậy.

Sam xuống phòng và khi thấy tôi, cô ấy quay hỏi Bob.

“Cậu làm cái quái gì vậy?”

“Thôi mà Sam. Nhóc thích lắm, hỏi nó thử đi.”

“Cậu thấy sao trong người, Charlie?”

“Nhẹ hẳn.”

“Thấy chưa?” Bob trông có hơi lo lắng, sau mới biết anh này mắc chứng lo lắng quá mức.

Sam ngồi xuống bên cạnh, nắm bàn tay lạnh ngắt của tôi.

“Cậu có đang thấy gì không, Charlie?”

“Ánh sáng.”

“Có dễ chịu không?”

“À ha.”

“Cậu khát không?”

“À ha.”

“Cậu muốn uống gì nào?”

“Sữa lắc.”

Thế là mọi người trong phòng ngoại trừ Sam đều phá ra cười ầm ĩ.

“Nhóc này ngáo thuốc rồi.”

“Cậu có đói không, Charlie?”

“À ha.”

“Cậu muốn ăn gì?”

“Sữa lắc.”

Tôi nghĩ họ khó mà cười tợn hơn dù câu trả lời sau của tôi có buồn cười đi nữa. Sam nắm tay tôi, dìu tôi đứng lên trên sàn nhà quay vòng vòng.

“Đi nào. Bọn tôi sẽ kiếm cho cậu ly sữa lắc.”

Khi bọn tôi bước đi, Sam quay sang mắng Bob.

“Tôi vẫn nghĩ cậu là một gã trời đánh như hồi trước.”

Bob chỉ phá lên cười. Rồi Sam cũng bật cười. Và tôi mừng là mọi người đều trông vui vẻ.

Sam và tôi lên bếp, rồi cô ấy bật đèn. Ôi chao! Sáng quá đỗi, thật là khó tin. Cảm giác giống như lúc bạn xem phim trong rạp lúc ban ngày, rồi khi rời rạp, bạn không tin nổi là bên ngoài trời vẫn đang sáng bạch. Sam lấy ít nước đá, sữa và một máy xay. Tôi hỏi cô ấy nhà vệ sinh ở đâu, cô ấy chỉ ngay tắp lự cứ như nhà của chính cô ấy. Tôi nghĩ cô và Patrick đến chơi nhà này rất nhiều hồi Bob còn học trung học.

Khi tôi ra khỏi nhà vệ sinh, tôi nghe tiếng động trong căn phòng bọn tôi để áo khoác. Tôi mở cửa, và thấy Patrick đang hôn Brad. Một kiểu hôn trộm. Họ nghe tiếng tôi vào, nên quay lại. Patrick cất tiếng trước.

“Charlie đó à?”

“Sam đang làm cho tôi ly sữa lắc.”

“Thằng nhóc này là ai?” Brad căng thẳng thấy rõ, không phải cái kiểu lo lắng của Bob.

“Nó là bạn tôi. Cứ bình tĩnh.”

Rồi Patrick đưa tôi ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Cậu ấy đặt cả hai tay lên vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Brad không muốn người ta biết chuyện.”

“Sao vậy?”

“Bởi cậu ấy sợ.”

“Sao lại sợ?”

“Bởi vì cậu ấy... ủa, cậu phê thuốc à?”

“Bọn nó bảo vậy, lúc dưới lầu. Sam đang làm cho tôi một ly sữa lắc.”

Patrick cố nín cười.

“Nghe này, Charlie. Brad không muốn người ta biết chuyện. Tôi cần cậu hứa rằng cậu sẽ không kể với ai. Đây là bí mật giữa hai ta. Được chứ?”

“Được.”

“Cảm ơn cậu.”

Xong rồi Patrick quay lại, trở vào căn phòng. Tôi nghe tiếng dầm dẫm, Brad có vẻ bức, nhưng tôi nghĩ đó không phải chuyện của tôi, thế nên tôi trở lại bếp.

Tôi phải nói rằng đó là ly sữa lắc tuyệt nhất mà tôi từng uống. Ngon quá chừng, ngon tới đáng sợ.

Trước khi rời bữa tiệc, Sam mở cho tôi nghe vài bản nhạc cô ấy ưa thích. Một bài có tựa là “Blackbird”. Bài nữa là “MLK”. Cả hai bài đều rất đẹp. Tôi kể tựa hai bài này vì lúc tôi tỉnh táo nghe lại vẫn thấy hay y vậy.

Một chuyện thú vị nữa xảy ra trong bữa tiệc trước khi bọn tôi rời đi. Patrick xuống lầu. Tôi đoán là Brad đã về trước. Rồi Patrick mỉm cười. Rồi Bob bắt đầu trêu ghẹo cậu ấy về mẩu anh chàng tiền vệ. Patrick được thể càng cười. Tôi nghĩ chưa từng thấy Patrick cười nhiều vậy. Rồi Patrick chỉ tôi, nói với Bob.

“Cu cậu này cũng được quá, hả?”

Bob gật đầu. Rồi Patrick nói một điều mà tôi nghĩ là sẽ không bao giờ quên.

“Cậu ấy là thanh gươm trên tường.”

Rồi Bob gật đầu hần hoi. Và cả phòng gật đầu. Rồi tôi bắt đầu thấy hồi hộp theo kiểu của Bob, nhưng Patrick không để tôi bị hồi hộp quá. Cậu ấy ngồi xuống bên tôi.

“Cậu chứng kiến nhiều chuyện. Cậu im lặng, không nói những chuyện ấy ra. Và cậu hiểu hết.”

Tôi không biết là những người khác cũng nghĩ về tôi thế này thế khác. Tôi không biết là họ nhìn. Tôi còn không biết là họ có để ý tới tôi. Tôi ngồi trên sàn tầng hầm, nơi diễn ra bữa tiệc đầu tiên trong đời tôi, giữa Sam với Patrick, và tôi nhớ rằng Sam giới thiệu với Bob tôi là bạn của cô ấy. Patrick cũng nói vậy với Brad. Rồi tôi bắt đầu khóc. Không ai nhìn tôi như kẻ lập dị khi tôi làm thế. Thế là tôi bắt đầu khóc ra trò.

Bob nâng ly và hô mọi người cũng nâng ly.

“Mừng Charlie.”

Rồi cả nhóm nói, “Mừng Charlie”.

Tôi không biết tại sao họ làm vậy, nhưng đối với tôi cử chỉ ấy rất đặc biệt. Nhất là với Sam. Đặc biệt là cô ấy.

Tôi định kể thêm với bạn về buổi khiêu vũ mừng cựu học sinh, nhưng nghĩ tới đó tôi lại nhớ ra vụ xì xẹt lớp xe của gã Dave là đã nhất. Tôi cố gắng khiêu vũ như thầy Bill bảo, nhưng tôi thường thích những bài ta không nhảy theo được, nên không động chân mấy. Sam mặc chiếc đầm trông rất đẹp, nhưng tôi cố tặng lời, bởi tôi cố đang không tơ tưởng đến cô ấy theo hướng đó.

Tôi để ý thấy Brad và Patrick không nói chuyện lần nào suốt cả buổi khiêu vũ, vì Brad tách ra, nhảy với một trưởng nhóm cổ động tên là Nancy, bạn gái của hắn. Rồi tôi để ý thấy chị của tôi đang nhảy cùng anh chàng mà chị không được phép quen, mặc dù lúc rời nhà, người đưa chị đi là một anh khác.

Sau buổi vũ hội, bọn tôi về bằng chiếc bán tải của Sam. Lần này thì Patrick lái. Lúc bọn tôi đang tới gần hầm Fort Pitt, Sam bảo Patrick tấp vào lề đường. Tôi không biết có chuyện gì. Rồi Sam trèo lên thùng

chiếc bán tải, trên người chỉ mặc bộ đầm khiêu vũ. Cô ấy bảo Patrick lái đi, và Patrick mỉm cười thế này. Tôi đoán là hai người từng liều như vậy rồi.

Dù sao thì Patrick bắt đầu lái thật nhanh, và ngay trước khi bọn tôi vào đường hầm, Sam đứng lên, gió thổi bộ váy áo của cô ấy đập dềnh như sóng lượn. Khi bọn tôi vào đường hầm, mọi âm thanh bị hút vào khoảng chân không, được thay thế bằng một bài hát phát từ máy chơi băng. Một bài hát đẹp dễ tựa là “Landslide”. Khi bọn tôi ra khỏi đường hầm, Sam thét lên một tiếng thật nhọn, và cảnh vật hiện ra. Khu trung tâm. Hàng hà ánh đèn trên những tòa nhà và mọi thứ khiến ta ngẩn ngơ. Sam ngồi xuống và phá lên cười. Patrick phá lên cười. Tôi cũng phá lên cười.

Và trong khoảnh khắc ấy, tôi xin thề bọn tôi là vô tận.

Thân ái,

Charlie

11. Chương 11

Ngày 7 tháng Mười Một, 1991

Bạn thân mến,

Hôm đó là một trong những ngày tôi không nề hà gì chuyện tới trường, bởi thời tiết đẹp quá chừng. Bầu trời phủ đầy mây, và không khí như trong buồng tắm ấm áp. Tôi nghĩ tôi chưa từng cảm thấy sạch sẽ đến vậy. Khi về tới nhà tôi phải cắt cổ để đối lấy tiền tiêu vặt, chuyện nhỏ. Tôi nghe nhạc, thu nhận ngày hôm đó vào lòng, và nhớ vài chuyện. Những chuyện như đi bộ vòng quanh khu nhà, nhìn ngắm nhà cửa, những bãi cỏ và cây cối tươi màu, và cảm thấy mãn nguyện.

Tôi không biết gì về thiền hay những thứ mà người Trung Quốc hay Ấn Độ thực hành như một phần tín ngưỡng, nhưng ở bữa tiệc hôm nọ, có một cô gái xăm mình, đeo khuyên rốn theo đạo Phật từ tháng Bảy. Cô ấy hầu như chẳng nói gì khác ngoài chủ đề đó, có lẽ chỉ trừ lúc phàn nàn thuốc lá dạo này đắt đỏ quá. Tôi thấy cô ấy vài lần trong giờ nghỉ trưa, ngồi hút thuốc giữa Patrick và Sam. Cô ấy tên Mary Elizabeth.

Mary Elizabeth kể với tôi điều hay của thiền là nó khiến ta kết nối với mọi thứ trên đời. Ta là một phần của cây cỏ và những con chó nữa. Đại loại thế. Thậm chí cô ấy còn giải thích hình xăm của cô tượng trưng cho điều này, nhưng tôi chịu không nhớ được. Nên tôi cho rằng thiền chính là một ngày như thế này, khi ta là một phần của thỉnh không và nhớ về mọi thứ.

Mọi chuyện tôi nhớ là hồi xưa bọn trẻ từng chơi một trò thế này. Cần một quả bóng bầu dục hay gì đó, rồi một đứa giữ vật ấy, tất cả bạn chơi khác cố chặn đứa ấy. Rồi đứa nào bắt được bóng tiếp theo phải mang nó chạy vòng quanh, và bạn chơi sẽ cố chặn để giành bóng. Trò này có thể kéo dài hàng giờ. Tôi chưa từng hiểu nổi mục đích của trò này, nhưng anh tôi thì thích lắm. Anh không thích ôm bóng chạy bằng chuyện chặn ngã người ta. Bọn trẻ gọi trò này là “bắt gian”. Tối tận bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra sao lại có tên đó.

Patrick kể tôi nghe chuyện cậu ấy và Brad, và giờ đây tôi hiểu tại sao Patrick không giận Brad đã nhảy với cô khác trong buổi khiêu vũ mừng cựu học sinh. Hồi cả hai còn học lớp dưới, Patrick và Brad dự tiệc cùng với mấy đứa đình đám khác trong trường. Thực ra Patrick cũng từng khá nổi trước khi Sam mua đĩa nhạc hay cho cậu ấy nghe.

Ở buổi tiệc đó cả Patrick và Brad đều uống khá say. Thực ra, Patrick nói Brad giả vờ say nhiều hơn là hẳn say thật. Hai người ngồi ở tầng hầm với cô gái tên Heather gì đó, rồi cô ấy rời chỗ đi vệ sinh, Brad với Patrick còn lại một mình. Patrick nói lúc đó cả hai đều thấy vừa bức bối vừa phấn khích.

“Cậu học lớp của thầy Brosnahan phải không?”

“Cậu dự sô trình diễn đèn laser với nhạc Pink Floyd bao giờ chưa?”

“Uống bia rồi còn bồi thêm rượu mạnh. Một chưa từng thấy.”

Chuyện băng quơ hết rồi, họ chỉ nhìn nhau. Rồi rốt cuộc thế nào mà họ vớ vẫn ngay trong tầng hầm hôm đó. Patrick nói cảm giác giống như sức nặng của toàn bộ thế giới này rời khỏi đôi vai họ.

Nhưng đến thứ Hai đi học, Brad cứ lặp đi lặp lại.

“Bồ ơi, tôi mệt đứt đừ. Không nhớ cái gì hết.”

Hắn nói vậy với mọi người dự buổi tiệc hôm trước. Với vài người hắn còn lặp lại mấy lần. Thậm chí hắn cũng nói vậy với Patrick. Không ai thấy Patrick và Brad cặp với nhau, nhưng Brad cứ lải nhải như thế. Thứ Sáu tuần đó lại có một bữa tiệc khác. Và lần này Patrick cùng Brad phê thuốc, mặc dù Patrick nói Brad giả vờ phê nhiều hơn là hắn phê thật. Rồi rốt cuộc họ lại vớ vẫn với nhau. Tối thứ Hai ở trường, Brad giả bài cũ.

“Bồ ơi, tôi mệt đứt đừ. Không nhớ cái gì hết.”

Cứ thế tiếp diễn suốt bảy tháng.

Rồi tới mức Brad bắt đầu xin và phê thuốc trước khi vào trường. Hắn và Patrick không vớ vẫn với nhau ngay trong trường. Họ chỉ làm vậy ở những bữa tiệc thứ Sáu, nhưng Patrick nói Brad thậm chí không thèm nhìn khi đụng mặt cậu ấy ở sảnh, nói gì tới nói chuyện. Kể ra cũng khổ, vì Patrick thực sự thích Brad.

Khi hè sang, Brad không phải lo lắng chuyện học hành hay gì cả, nên càng sa vào rượu chè hút hít. Có lần nhà của Patrick và Sam tổ chức tiệc, mời cả những đứa không nổi lăm trong trường. Brad xuất hiện làm mọi người xôn xao cả lên, bởi hắn nổi mà, chỉ Patrick không nói ra lý do thật vì sao Brad tới dự tiệc. Khi khách khứa về gần hết, Brad và Patrick vào phòng của Patrick.

Đêm đó họ làm tình thật sự lần đầu.

Tôi không muốn đi vào chi tiết chuyện đó, bởi nó khá riêng tư, tôi chỉ kể được rằng Brad đóng vai “nữ”, xét theo vị trí. Tôi nghĩ kể bạn nghe điều này khá là quan trọng. Khi xong, Brad bắt đầu khóc tồ tồ. Hắn uống nhiều quá rồi. Lại còn phê đờ ra.

Patrick có làm thế nào Brad vẫn cứ khóc. Thậm chí Brad không chịu cho Patrick ôm hắn, theo tôi thì điều này khá buồn, bởi nếu tôi làm tình với ai đó, tôi muốn được ôm người đó.

Sau cùng, Patrick đành kéo quần lên hộ Brad, rồi nói với hắn.

“Chỉ việc giả bộ xỉu là được.”

Rồi Patrick mặc quần áo và đi vòng quanh nhà trở vào buổi tiệc từ một hướng khác, chứ không phải phòng ngủ của cậu. Cậu ấy cũng khóc khá nhiều nên định là nếu có ai hỏi, cậu sẽ bảo mất bị đổ vì hút bình cần sa. Rốt cuộc, cậu ấy bình tĩnh lại và bước vào phòng tiệc chính. Cậu ra bộ thật say. Cậu lại chỗ Sam. “Em thấy Brad đâu không?” Sam nhận ra điều ẩn giấu phía sau ánh mắt Patrick. Rồi cô ấy hỏi mọi người dự tiệc.

“Này, có ai thấy Brad đâu không?”

Không có ai thấy, nên một vài đứa đi tìm hắn. Rốt cuộc họ tìm thấy hắn trong phòng Patrick, đang... ngủ.

Rồi thì Patrick gọi điện cho ba mẹ Brad, bởi cậu ấy rất lo cho hắn. Cậu không kể với họ lý do, nhưng có nói rằng Brad đâm một nặng giữa lúc dự tiệc, cần được đưa về nhà. Ba mẹ Brad tới thật, rồi ba Brad cùng vài cậu nữa, có cả Patrick, cùng khiêng Brad ra xe.

Patrick không biết Brad ngủ thật hay vờ lúc đó, nhưng nếu là vờ thì hắn diễn tốt quá. Ba mẹ Brad gửi hắn vào trường cai nghiện bởi ba Brad không muốn hắn bỏ lỡ cơ hội giành học bổng bóng bầu dục. Thời gian còn lại trong hè, Patrick không gặp Brad.

Ba mẹ Brad không bao giờ ngộ ra được lý do con trai của họ cứ phê thuốc và say rượu liên miên. Cũng không ai hiểu cả. Ngoại trừ những người biết chuyện.

Khi năm học mới bắt đầu, Brad tránh mặt Patrick liên tục. Hắn không tới dự những buổi tiệc hay bất kỳ hoạt động nào có mặt Patrick, mãi cho tới hơn một tháng trước. Đó là đêm hắn ném đá vào cửa sổ của

Patrick để nói với Patrick rằng không ai biết được đâu, và Patrick hiểu. Hiện giờ họ chỉ gặp nhau buổi tối ở sân golf và những bữa tiệc như chỗ Bob, nơi bạn bè đều kín miệng và hiểu chuyện.

Tôi hỏi Patrick cậu ấy có thấy buồn chuyện phải giữ bí mật hay không, Patrick đáp cậu ấy không buồn, vì ít ra bây giờ Brad không phải tự chuốc cho say rượu hay say thuốc để làm tình.

Thương mến,

Charlie

12. Chương 12

Ngày 8 tháng Mười Một, 1991

Bạn thân mến,

Thầy Bill cho tôi con B đầu tiên trong lớp ngữ văn nâng cao, bài viết về Peter Pan! Nói thật với bạn, tôi không biết bài này khác gì những bài trước tôi làm. Thầy bảo cảm nhận ngôn ngữ của tôi đang tốt lên, cấu trúc câu tôi dùng cũng cải thiện. Thật tuyệt khi tôi tiến bộ trong mấy thứ này mà không nhận ra. Nhân tiện kể tiếp là trong phiếu báo điểm và thư gửi phụ huynh, thầy Bill cho tôi điểm A. Điểm cho mấy bài này chỉ có tôi và bạn biết thôi.

Tôi cho rằng có thể tôi muốn viết văn khi lớn lên. Tôi chỉ không rõ sẽ viết cái gì.

Tôi nghĩ về việc viết bài cho tạp chí, chỉ để trên đó không chỉ có những bài nội dung rỗng tuếch như tôi từng kể với bạn trước đây. “Cô...lau sốt mù tạc mật ong trên môi, rồi cô bộc bạch với tôi về người chồng thứ ba của mình cùng năng lực chữa lành của đồ pha lê”. Nhưng thực sự, tôi nghĩ tôi mà làm phóng viên sẽ rất tệ, bởi tôi không tưởng tượng nổi chuyện ngồi cách một chính khách hay ngôi sao điện ảnh chỉ một cái bàn và hỏi han này kia. Có khi tôi chỉ hỏi xin chữ ký của họ cho mẹ tôi cũng nên. Thế thì có thể tôi sẽ bị đuổi việc. Cho nên tôi mới nghĩ tới việc viết bài cho báo, bởi tôi có thể hỏi han những người bình thường, nhưng chị tôi bảo báo lúc nào cũng lừa dối. Tôi không biết lời đó có đúng không, để chừng nào tôi lớn hơn sẽ tìm hiểu thử xem.

Tôi bắt đầu làm cho một tờ tạp chí dành cho người hâm mộ là Punk Rocky. Nó được photo màu thành nhiều bản, nội dung về nhạc punk và chương trình Rocky Horror Picture Show. Tôi không viết bài cho họ, chỉ giúp việc lật vật.

Mary Elizabeth quản lý tờ báo, cũng như các buổi chiếu Rocky Horror Picture Show tại địa phương. Mary Elizabeth là một người rất thú vị, bởi cô ấy có một hình xăm biểu trưng cho Phật giáo, một cái khuyên rốn và chơi kiểu tóc để làm người ta nhức mắt, nhưng khi cô ấy quản cái gì thì hành xử cứ như ba tôi lúc ông về nhà sau một “ngày dài”. Cô ấy học lớp trên, có lần cô bảo chị tôi là đùa ưa thọc gậy và rơm đời. Tôi bảo cô ấy đừng nói như vậy về chị tôi nữa.

Trong những việc tôi đã làm năm nay, tôi thích nhất buổi chiếu Rocky Horror Picture Show. Patrick và Sam đưa tôi tới rạp xem vào đêm Halloween. Thật là nhộn vì tất cả bọn tôi ăn mặc như người trong phim, và diễn cảnh phim trước màn hình. Người ta cũng gào theo lời thoại trong phim nữa. Chắc là bạn biết chuyện này rồi, nhưng tôi cứ kể phòng khi bạn chưa biết.

Patrick đóng vai “Frank ‘n Furter.” Sam là “Janet.” Rất khó tập trung xem phim khi Sam đóng vai Janet mặc đồ lót đi qua đi lại. Tôi thực sự cố gắng không nghĩ về cô ấy theo hướng đó, nhưng quả là càng lúc càng khó khăn.

Nói thật với bạn, tôi yêu Sam. Đó không phải là kiểu yêu đương trên phim. Đôi lúc tôi chỉ nhìn ngắm cô ấy, và nghĩ rằng cô ấy là người xinh đẹp tử tế nhất trên đời. Cô ấy cũng rất thông minh và vui vẻ. Tôi viết một bài thơ cho cô ấy sau lần cùng xem phim hôm ấy, nhưng tôi không cho cô ấy xem, bởi tôi ngượng. Tôi sẽ viết lại bạn đọc, nhưng tôi nghĩ làm vậy là không tôn trọng Sam.

Chuyện là Sam giờ đang hẹn hò với một gã tên là Craig.

Craig lớn tuổi hơn anh tôi. Tôi nghĩ có khi hắn tới hai mươi mốt tuổi rồi, bởi hắn uống rượu vang đỏ. Craig đóng vai “Rocky”. Patrick nói là Craig “tĩa tốt và lực lưỡng”. Tôi không biết là Patrick lấy đâu ra từ kiểu thế.

Nhưng cậu ấy đúng, Craig tĩa tốt và lực lưỡng. Hắn cũng là người rất sáng tạo. Hắn tự kiếm tiền để vào học ở Viện nghệ thuật bằng cách làm người mẫu nam trong catalogue sản phẩm của công ty JCPenney, và những việc tương tự. Hắn thích chụp ảnh, tôi đã thấy vài bức hắn chụp, khá ổn. Có một bức chụp Sam thật đẹp. Không thể mô tả nó đẹp như thế nào, nhưng để tôi thử nhé.

Nếu bạn nghe bài “Asleep”, bạn nhớ về những ngày trời đẹp gợi nhớ trong ta nhiều điều, nhớ về đôi mắt đẹp nhất ta từng biết, rồi bạn khóc, rồi người ấy quàng tay ôm lưng bạn. Tôi nghĩ khi đó bạn sẽ thấy được vẻ đẹp bức hình.

Tôi muốn Sam thôi thích Craig.

Này, tôi đoán bạn nghĩ là do tôi ghen với hắn. Không đâu. Thật đấy. Chỉ có điều Craig không thực sự lắng nghe khi cô ấy trò chuyện. Tôi không có ý nói hắn là kẻ xấu bởi vì hắn không xấu. Chỉ có điều lúc nào trông hắn cũng xao nhãng thế nào đó.

Ví như chuyện hắn chụp ảnh cho Sam, bức ảnh rất đẹp. Khi đó hắn nghĩ rằng bức ảnh đẹp là nhờ hắn chụp khéo. Nếu tôi mà chụp, tôi biết lý do duy nhất làm cho bức ảnh đẹp là Sam.

Tôi chỉ nghĩ thật tệ khi một chàng nhìn một cô gái mà lại cho rằng cách anh ta nhìn nhận cô gái đáng kể hơn so với giá trị thực sự của cô ấy. Cũng chẳng hay gì khi anh ta nhìn cô ấy thành thực nhất là khi ngó qua ống kính máy ảnh. Tôi không nghĩ Sam thấy mình được coi trọng hơn chỉ vì một anh chàng lớn tuổi hơn nhìn nhận cô ấy như thế.

Tôi hỏi chị tôi chuyện này, và chị bảo rằng Sam ít tự trọng. Chị cũng kể Sam khá nổi tiếng hồi lớp mười một. Theo chị, Sam từng là “nữ hoàng thời kèn.” Tôi hi vọng bạn biết như thế nghĩa là gì, bởi tôi thực sự không thể nghĩ về Sam mà mô tả lại điều ấy.

Tôi thật sự yêu Sam, và tôi đau lòng lắm.

Tôi có hỏi chị về anh chàng ở bữa tiệc, chị không chịu nói cho tới khi tôi hứa sẽ không hé răng với ai hết, kể cả Bill. Thế đấy, tôi hứa. Chị kể chị vẫn bí mật gặp gỡ anh chàng này từ khi ba cấm chị. Chị nói khi không được gặp, chị cứ nghĩ về anh. Chị bảo hai người định cưới nhau khi chị học đại học xong, còn anh ta thì xong trường luật.

Chị bảo tôi đừng lo bởi anh ta chưa đánh chị lần nào nữa kể từ đêm đó. Chị nói chị cũng không lo bởi anh ta sẽ không đánh chị nữa đâu. Chị không nhắc gì thêm về việc đó, mặc dù vẫn tiếp tục trò chuyện.

Đêm đó, ngồi nói chuyện với chị tôi thật dễ chịu, bởi thường thì chị không bao giờ thích nói chuyện với tôi. Chị nói nhiều đến đáng ngạc nhiên, có lẽ vì chị đang phải giấu giếm nhiều chuyện mà không nói với ai được... Hắn là chị rất muốn kể với ai đó.

Nhưng chị có bảo tôi không phải lo thì tôi vẫn lo lắng cho chị. Dù sao đi nữa, chị ấy là chị ruột của tôi mà.

Thương mến,

Charlie

13. Chương 13

Ngày 12 tháng Mười Một, 1991

Bạn thân mến,

Tôi thích bánh Twinkie, tôi nói điều này là bởi chúng ta đều phải nghĩ ra lý do để tồn tại. Trong giờ khoa học, thầy Z. kể với bọn tôi về một thí nghiệm, trong đó người ta bắt một con chuột, rồi đặt nó vào một bên lồng nhốt. Phía bên kia lồng, họ đặt một mẩu đồ ăn nhỏ. Con chuột này sẽ bò sang chỗ đó và ăn. Rồi họ đặt con chuột về chỗ ban đầu, và lần này họ nối điện vào phần đáy lồng mà con chuột phải bò qua để tới chỗ thức ăn. Khi tăng điện áp tới một mức nhất định, con chuột không bò qua lấy mẩu thức ăn nữa. Rồi họ lặp lại thí nghiệm, nhưng thay thế mẩu thức ăn bằng thứ gì đó mang lại khoái cảm mãnh liệt cho con chuột. Tôi không biết thứ mang lại khoái cảm mãnh liệt cho con chuột là gì, chắc là một loại bã chuột. Cốt lõi là các nhà khoa học phát hiện ra con chuột sẵn sàng chịu mức điện áp cao hơn để đạt được khoái cảm kia. Cao hơn cả mức điện áp để lấy đồ ăn.

Tôi không rõ tầm quan trọng của thí nghiệm này, nhưng vẫn thấy nó rất thú vị.

Thương mến,

Charlie

14. Chương 14

Ngày 15 tháng Mười Một, 1991

Bạn thân mến,

Nơi đây, trời bắt đầu trở lạnh và có sương giá. Thời tiết đẹp đẽ của mùa thu đã phai pha khá nhiều rồi. Tin tốt là bọn tôi sắp được nghỉ lễ, tôi thích lắm, vì thế nghĩa là anh tôi sẽ sớm về thăm nhà. Có khi trọn cả kỳ nghỉ lễ Tạ Ơn! Ít ra, tôi mong anh sẽ chịu về vì mẹ.

Mấy tuần rồi, anh tôi chưa gọi điện về nhà, mẹ tôi cứ nói mãi về điểm số, lần chuyện ăn uống ngủ nghỉ của anh, còn ba chỉ trả lời bằng một câu.

“Thằng bé sẽ không bị thương đâu mà.”

Tôi thì nghĩ anh ấy đang trải nghiệm đời sinh viên như trên phim. Ý tôi không phải mấy phim tiệc tùng thác loạn của hội nam sinh, mà là loại phim trong đó anh chàng nọ gặp một cô nàng thông minh, mặc nhiều áo khoác len và uống cacao. Họ trò chuyện về sách, về đủ mọi chuyện và hôn nhau trong mưa. Tôi nghĩ anh chàng đó thật tốt phúc, nhất là nếu cô nàng xinh đẹp không theo chuẩn mực thông thường. Con gái kiểu ấy mới là tuyệt nhất, tôi nghĩ vậy. Còn các cô kiểu “siêu mẫu” nom cứ kỳ khôi thế nào. Tôi không biết tại sao lại thế...

Ngược lại, anh trai tôi lại dán tranh ảnh các cô “siêu mẫu”, xe hơi, bia bọt và đại loại thế đầy phòng. Tôi nghĩ nếu bạn thêm vào một cái sàn nhà bẩn thỉu nữa là thành ra phòng ký túc xá của anh ấy. Anh tôi cực ghét dọn giường, nhưng lại giữ tủ quần áo rất ngăn nắp. Không hiểu nổi.

Vấn đề là khi gọi về nhà, anh chẳng nói gì mấy. Anh kể chút ít về các môn học của anh, nhưng chủ yếu là về đội bóng bầu dục. Đội bóng là tâm điểm của cả trường vì họ chơi giỏi và có vài cầu thủ nhà nghề quan trọng. Anh tôi bảo một tay trong số đó sau này sẽ thành triệu phú, dù hấn “ngu như cái lu.” Tôi thấy nói vậy nghe ngớ ngẩn thế nào.

Anh tôi kể có lần cả đội ngồi trong phòng để đồ, huyền thuyên về điều kiện vào đội bóng bầu dục của trường đại học. Rồi nhân đó nói sang chuyện điểm số SAT, cái này thì tôi chưa thi bao giờ.

Cái tên anh tôi kể nói, “Tao được 710.”

Anh tôi hỏi lại, “Điểm phần toán hay ngôn ngữ?”

Tay kia ngớ ra, “Hử?”

Thế là cả đội cười phá lên.

Tôi luôn muốn tham gia trong một đội thể thao như vậy. Không rõ đích xác là tại sao, nhưng tôi luôn nghĩ sẽ rất vui khi có “những ngày vinh quang.” Rồi thì tôi sẽ có chuyện hay để kể cho con cháu và đám bạn chơi golf. Còn như bây giờ thì tôi có thể kể về tờ Punk Rocky, chuyện đi bộ về nhà sau khi tan trường, đại loại thế. Có lẽ đó cũng là những ngày vinh quang của tôi mà tôi không nhận ra bởi chẳng đáng gì tới quả bóng.

Hồi còn nhỏ, tôi từng chơi thể thao, chơi rất được nữa là khác, nhưng khổ nỗi hề chơi nhiều là tôi đam ra kích động quá mức, nên bác sĩ khuyên mẹ tôi cho tôi nghỉ tập.

Ba tôi cũng từng có những ngày vinh quang. Tôi đã thấy những bức ảnh chụp hồi ông còn trẻ. Khi ấy ba rất đẹp trai. Tôi không biết diễn đạt cách nào. Nghĩa là, ảnh ba cũng như bao tấm ảnh cũ kỹ khác. Những tấm ảnh cũ trông phong trần và chứa đựng tuổi xuân vĩnh viễn, và người trong ảnh luôn có vẻ hạnh phúc hơn ta bây giờ nhiều.

Mẹ tôi rất đẹp trong những bức ảnh cũ. Thực sự thì mẹ trông xinh hơn bất kỳ ai khác, có lẽ ngoại trừ Sam. Thi thoảng, tôi ngắm ba mẹ tôi hiện tại và tự hỏi điều gì đã xảy ra khiến họ trở thành con người như hôm nay. Và rồi tôi tự hỏi điều gì sẽ xảy ra với chị tôi khi anh chàng bạn trai của chị tốt nghiệp trường luật. Và gương mặt anh tôi sẽ trông ra sao khi là thành viên đội bóng và được in ảnh trên bộ bài hình cầu thủ bán lưu niệm, hoặc gương mặt ấy sẽ trông ra sao nếu không bao giờ xuất hiện trên lá bài như thế. Ba tôi từng chơi hai năm cho đội bóng chày trường đại học, nhưng ông phải nghỉ khi mẹ mang thai anh tôi. Đó là dạo ông bắt đầu làm việc ở văn phòng. Tôi thật sự không biết ba tôi làm công việc gì.

Thi thoảng ông kể chuyện. Một câu chuyện tuyệt vời. Luôn luôn liên quan tới cuộc đấu tranh cúp vô địch bóng chày cấp tiểu bang hồi ông còn học trung học. Khi đó là cuối hiệp chín rồi, và có một cầu thủ chạy gôn ở vị trí gôn đầu (runner on first). Hai người bị loại, và đội của ba đang kém đội kia một điểm. Khi ấy ba tôi là một trong những cầu thủ trẻ nhất đội, vì ông mới học năm hai, và khi ấy chắc cả đội đều nghĩ ba sắp làm hỏng chuyện. Áp lực đè nặng lên ba. Ba rất căng thẳng, sợ nữa. Nhưng sau vài cú ném, ba kể là ông bắt đầu thấy “bắt được nhịp”. Khi người ném lấy đà và ném quả bóng tiếp theo, ba biết chính xác điểm rơi của nó. Ông làm một cú đập bóng mạnh chưa từng có trong đời. Rồi ông hoàn thành vòng chạy suốt, đội bóng của ông thắng giải vô địch cấp tiểu bang. Điều tuyệt nhất ở câu chuyện này là mỗi lần ba kể, nó không bao giờ thay đổi. Ba vốn không thích khoe khoang cường điệu.

Tôi nghĩ về điều này một đôi lần khi xem đấu bóng bầu dục cùng Patrick và Sam. Tôi nhìn ra sân đấu, nghĩ về cầu thủ vừa làm cú chạm đất ghi điểm. Tôi nghĩ hiện tại chính là những ngày vinh quang của anh chàng đó, và khoảnh khắc này ngày nào đó lại sẽ trở thành một câu chuyện kể, bởi tất cả những anh chàng lập được cú ghi điểm về vang trong trận đấu rồi sớm muộn sẽ thành cha. Và khi lũ con ấy nhìn vào bức ảnh kỷ yếu của anh ta, chúng sẽ nghĩ rằng ba chúng sao mà phong trần, đẹp đẽ và trông hạnh phúc hơn chúng nhiều.

Tôi chỉ hi vọng tôi nhớ kể với con cái của tôi rằng chúng hạnh phúc ngang bằng với tôi thời chụp những bức ảnh ấy. Mong chúng sẽ tin tôi.

Thương mến,

Charlie

15. Chương 15

Ngày 18 tháng Mười Một, 1991

Bạn thân mến,

Cuối cùng thì hôm qua anh tôi cũng gọi điện báo rằng không thể thu xếp về dự Lễ Tạ Ôn kịp cuối tuần, bởi do bạn chơi bóng mà anh đã chậm việc học. Mẹ tôi buồn bực tới nỗi dắt tôi đi mua quần áo mới.

Tôi biết bạn nghĩ tôi nói quá lên trong mấy chuyện sắp kể ra đây, nhưng tôi hứa là không hề. Suốt từ lúc hai mẹ con bước vào xe cho tới khi về đến nhà, mẹ tôi không ngừng nói một phút nào cả. Không hề. Ngay cả khi tôi rúc vào phòng thử đồ để thử quần tây.

Bà cứ đứng ngoài phòng thử mà chuyển hóa lo lắng thành lời. Chuyện bà kể vang vọng khắp cửa tiệm. Đầu tiên là đúng ra ba tôi phải ép anh về nhà, đầu một buổi chiều cũng được. Rồi đến chuyện chị tôi phải bắt đầu nghĩ tới tương lai, và nộp đơn vào những trường “an toàn” phòng khi những trường tốt hơn không nhận. Rồi bà chuyển qua khen rằng màu xám hợp với tôi.

Tôi hiểu được lòng mẹ đang nghĩ gì. Thật sự.

Giống như hồi bọn tôi còn nhỏ, cùng mẹ ra hiệu tạp hóa. Chị và anh tôi cãi nhau về những chuyện hai người họ vốn chẳng bao giờ thuận thảo, tôi thì ngồi gọn lỏn trong cái xe đẩy mua hàng. Cuối cùng mẹ phát bực tới nỗi đẩy cái xe bon bon, làm tôi thấy như đang ngồi trong khoang con tàu ngầm.

Tình hình hôm qua cũng giống vậy, chỉ khác là lần này tôi ngồi ở ghế trước xe.

Lúc tôi gặp Sam và Patrick ở trường hôm nay, cả hai đồng ý rằng mẹ tôi rất có khiếu chọn đồ. Tôi kể cho mẹ nghe khi đi học về, và mẹ cười tươi. Mẹ hỏi tôi có muốn mời Sam và Patrick tới dùng bữa tối sau kỳ nghỉ hay không, vì mẹ tôi chịu đủ căng thẳng cho kỳ nghỉ này rồi. Tôi gọi cho Sam cùng Patrick, và họ nói sẽ đến.

Tôi thật sự bị kích động.

Lần gần nhất tôi rủ bạn đến nhà dùng bữa tối là mời Michael vào năm ngoái. Có món bánh thịt chiên giòn. Tuyệt nhất là Michael ở lại qua đêm. Rốt cuộc bọn tôi ngủ rất ít. Cứ mê mải nói đủ chuyện về các cô nàng, phim ảnh, rồi âm nhạc. Tôi nhớ rõ nhất là lúc cùng cậu ấy tản bộ quanh khu nhà lúc khuya. Ba mẹ tôi đã ngủ, hàng xóm cũng tắt đèn cả. Michael nhòm vào mọi cửa sổ. Đêm tối và yên ắng.

Nó bảo, “Cậu có nghĩ là mấy người này tốt bụng hay không?”

Tôi đáp, “Nhà Anderson đó à? Có chứ. Họ già rồi.”

“Còn nhà này thì sao?”

“À, bà Lambert không thích bóng chày bay vào vườn của bà ấy đâu.”

“Còn nhà kia?”

“Bà Tanner đi thăm mẹ của bà ấy suốt ba tháng nay rồi. Thường cứ cuối tuần thì ông Tanner ngồi ở hàng hiên sau, nghe tường thuật đấu bóng chày. Tổ không biết rõ họ có tốt bụng hay không, bởi họ không có con cái gì.”

“Bà ấy bị bệnh à?”

“Ai bệnh chứ?”

“Mẹ của bà Tanner.”

“Không đâu. Nếu đúng vậy thì mẹ tớ đã biết, mà mẹ tớ đâu có nhắc tới.”

Michael gật gù. “Họ đang chuẩn bị ly dị.”

“Cậu nghĩ vậy à.”

“Ừa.”

Bọn tôi cứ thế thả bước. Có những khi Michael biết cách di chuyển thật khê khàng. Tôi mở ngoặc ở đây một chút, mẹ tôi nghe nói ba mẹ của Michael giờ ly dị rồi. Mẹ nói chỉ có bảy mươi phần trăm các cặp vợ chồng ở được với nhau sau khi họ mất đứa con. Tôi nghĩ mẹ tôi đọc được cái tỉ lệ này trên tạp chí nào đó.

Thương mến,

Charlie

16. Chương 16

Ngày 23 tháng Mười Một, 1991

Bạn thân mến,

Bạn có thích được nghỉ lễ cùng người thân không? Ý tôi không phải là gia đình nhỏ với ba mẹ, mà là gia đình của chú bác, cô dì, anh em họ của bạn? Riêng tôi thì thích vì nhiều lý do.

Đầu tiên là tôi rất thích thú khi thấy mọi người tỏ ra thương yêu nhau dù không có ai thực sự ưa nhau cả. Thứ hai là những vụ cãi vã lúc nào cũng y hệt.

Thường sẽ có chuyện khi ba của mẹ tôi (tức ông ngoại của tôi) cạn chầu rượu thứ ba. Từ lúc này ông bắt đầu nói nhiều. Ông ngoại của tôi thường chỉ phàn nàn về chuyện có người da đen tới sống trong khu ngụ cư lâu đời, rồi chị tôi bực ông, rồi ông ngoại bảo chị ấy sống ở ngoại thành thì biết gì mà nói. Rồi ông than rằng chẳng ai tới nhà dưỡng lão thăm nom ông. Cuối cùng ông khê khà kể những bí mật trong nhà, ví dụ chuyện người em họ gì-gì-đó từng “tặng ba-lô ngược” một cô phục vụ ở quán Big Boy. Tiện thể phải nói rằng có lẽ ông ngoại đã lãng tai, nên ông cứ oang oang khi kể mấy chuyện này.

Chị tôi cố đấu lý với ông những chẳng bao giờ thắng cuộc. Ông ngoại chắc chắn là ương ngạnh hơn chị nhiều. Mẹ tôi thường giúp bà dì nấu nướng đồ ăn, ông ngoại thì ăn gì cũng chê là “khô quá”, kể cả món súp. Tới khi bà dì phát khóc và tự nhốt mình trong phòng vệ sinh.

Nhà bà dì chỉ có một phòng vệ sinh, thế là thành chuyện khi mấy đứa anh em họ bắt đầu bị bia hành tội. Cả bọn đứng kẹp chân kẹp cẳng lại mà đập mấy phút liền, tới khi suýt đổ được bà dì chịu ra ngoài thì lại có tiếng ông la mắng gì đó, thế là mọi chuyện trở lại từ đầu. Chỉ trừ mỗi kỳ nghỉ khi ông ngoại tôi ngắt xiu ngay sau bữa tối, còn thì các anh em họ của tôi đều phải đi vệ sinh lộ thiên chỗ mấy bụi cây. Nếu bạn nhìn ra ngoài cửa sổ như tôi làm khi ấy, có thể thấy họ lom khom như đi săn vậy. Tôi thấy rất tội nghiệp các chị em họ và các bà dì khác, bởi họ không ra bụi cây được, nhất là lúc trời lạnh.

À, còn ba tôi thường chỉ ngồi rất yên lặng mà uống rượu thôi. Ba tôi hiếm khi uống nhiều, nhưng hễ ở chơi với gia đình bên mẹ tôi là ông “xả láng”, nói theo cách thẳng em họ Tommy. Tôi nghĩ tận đáy lòng, ba thích về chơi với nhà nội Ohio hơn. Vì như thế ông không phải gần ông ngoại. Ba không thích ông ngoại lắm, nhưng ông không hề nửa lời về chuyện đó. Ngay cả khi lái xe về nhà. Đơn giản là ba tôi thấy không hợp.

Rồi tàn buổi tối, ông ngoại tôi thường say lịm đi không làm gì được nữa. Ba mẹ và mấy anh em họ cùng khiêng ông ra xe của người nào hôm ấy ít giận ông nhất. Lần nào cũng là tôi đứng mở sẵn cửa cho họ ra. Ông ngoại của tôi rất to béo.

Tôi nhớ có một lần anh tôi đưa ông về nhà dưỡng lão, có tôi theo cùng. Anh tôi luôn thấu hiểu ông ngoại. Anh hiếm khi nổi cáu với ông, trừ khi ông ngoại nói điều gì đó khó nghe về mẹ tôi, chị tôi hoặc gây ra cảnh không hay. Tôi nhớ lúc đó tuyết rơi dày, chung quanh yên tĩnh. Thật thanh bình. Rồi ông ngoại tỉnh ra và bắt đầu nói chuyện kiểu khác hẳn.

Ông kể rằng hồi ông mười sáu, ông phải bỏ học vì ba của ông chết, mà phải có người đứng ra gánh vác gia đình. Ông kể về giai đoạn ông phải đi tới nhà máy ba lần một ngày xem có việc gì cho ông làm không. Rồi ông kể trời lúc đó lạnh cỡ nào. Và ông đói cỡ nào, bởi vì ông muốn chắc cả nhà được ăn no trước đã. Những chuyện ấy bọn trẻ như tôi không hiểu được bởi vì bọn tôi may mắn. Rồi ông kể về các cô con gái, mẹ tôi và dì Helen.

“Ông biết mẹ các con nghĩ sao về ông. Cả Helen nữa. Có một lần... ông đến nhà máy, không có việc gì cả...không hề... Tận hai giờ sáng ông mới về tới... buồn bực hết chỗ nói... Bà ngoại của con cho ông xem sổ liên lạc của hai đứa... C+ trung bình... Mà bọn nó đâu có ngu dốt gì. Nên ông vào phòng bọn nó cho chúng một trận ra trò... xong thì bọn nó khóc, ông chỉ gơ mấy cuốn sổ liên lạc lên mà nói... ‘Không có lần sau đâu đấy nhé’... Con bé tới giờ còn nhắc vụ đó, mẹ của con ấy mà... nhưng con biết không, quả là không bao giờ thấy điểm thấp nữa... Hai đứa nó vào đại học hết cả hai... Hồi xưa ông ước đủ khả năng cho bọn nó đi học...

ông luôn muốn như thế... Giá mà con Helen hiểu được điều đó... Ông nghĩ mẹ con hiểu được...thật tâm... con bé tốt lắm... Tụi con nên tự hào về mẹ mình.”

Khi tôi kể lại chuyện này cho mẹ nghe, bà trông rất buồn bởi ông không nói những điều này với bà. Chưa bao giờ. Ngay cả khi ông đưa bà đến bực làm lễ cưới.

Nhưng kỳ nghỉ Lễ Tạ ơn này có khác. Chẳng là nhà tôi mang băng video thu lại trận đấu bóng bầu dục của anh tôi cho bà con xem. Cả đại gia đình quây quần bên tivi, có cả các dì của tôi, vốn trước giờ không xem bóng bầu dục. Tôi sẽ không bao giờ quên biểu cảm trên gương mặt họ mỗi khi anh tôi giữ bóng. Rất phức tạp. Một người anh họ của tôi làm ở trạm xăng dầu. Một anh khác thất nghiệp đã hai năm nay vì bị thương ở tay. Và người khác nữa bảy năm nay luôn muốn trở lại trường đại học mà không được. Ba tôi bảo họ rất ghen tị với anh tôi, bởi anh tôi có được cơ hội và thực sự tận dụng được cơ hội ấy.

Nhưng trong giây phút anh tôi dẫn bóng, tất cả những điều ấy không quan trọng nữa, mọi người đều hết sức tự hào. Đến lúc anh tôi dẫn bóng ngoạn mục ở lượt xuống bóng thứ ba, mọi người òa ra hoan hô mặc dù có người đã xem trận đấu rồi. Tôi nhìn ba, thấy ông đang mỉm cười. Tôi nhìn mẹ, bà cũng đang mỉm cười dù hồi hộp sợ anh tôi bị thương. Kể cũng lạ vì đây là băng thu lại trận đấu mà, mẹ đã biết rằng anh ấy không hề hấn gì. Các dì, mấy người anh em họ lẫn con cái của họ, tất thấy đều cười. Cả chị tôi nữa. Chỉ có hai người không cười. Là ông ngoại và tôi.

Ông ngoại tôi đang khóc.

Đó là kiểu khóc thầm kín đáo, không thành tiếng. Chỉ có mỗi tôi để ý thấy. Tôi nghĩ tới cảnh ông đi vào phòng mẹ hỏi mẹ còn nhỏ, đánh mẹ rồi gơ sổ liên lạc của bà lên, quát rằng không bao giờ được điếm thấp nữa. Có lẽ ông cũng có ý nói thế với anh trai tôi. Hoặc chị tôi. Hoặc tôi. Ông muốn đảm bảo rằng ông là người cuối cùng trong nhà phải đi làm ở nhà máy.

Tôi không biết như vậy là tốt hay xấu. Tôi không biết để con cái vui vẻ, không phải bận tâm học đại học gì cả thì liệu có tốt hơn không. Tôi không biết nên gần gũi với con gái hay nên nghiêm khắc để chắc rằng sau này nó sống sung sướng hơn mình. Đơn giản là tôi không sao biết được. Tôi chỉ yên lặng quan sát ông.

Khi trận đấu kết thúc, bữa tối cũng xong, đến lượt mọi người tỏ lời cảm ơn nhân dịp lễ. Phần nhiều lời cảm ơn ấy nhắc tới anh tôi, gia đình, con cái, hay Chúa trời. Ai nấy đều nói thật lòng, bất kể ngày mai có thể nào. Tối lượt tôi, tôi nghĩ thật kỹ bởi đây là lần đầu tiên tôi ngồi ở bàn chính với toàn người lớn, thế chỗ anh tôi.

“Con biết ơn vì anh con chơi bóng bầu dục trên tivi để không ai phải cãi nhau.”

Hầu hết mọi người khi đó đều thấy sượng. Có người còn có vẻ tức giận. Ba tôi ra ý tán đồng, nhưng ông không lên tiếng bởi đây không phải gia đình của ông. Mẹ tôi cứ nơm nớp không biết ông tôi phản ứng sao. Chỉ có một người cất tiếng đáp. Đó là dì lớn của tôi, cũng là người thường hay tự nhốt mình trong phòng vệ sinh.

“A-men.”

Và lời ấy làm mọi thứ ổn cả.

Khi nhà tôi sửa soạn về, tôi bước lại chỗ ông ngoại, ôm ông rồi hôn lên má ông. Ông đưa tay lên quệt dấu môi, rồi nhìn tôi. Ông không thích con trai cháu trai trong nhà bày tỏ tình cảm gần gũi như thế. Nhưng tôi rất vui vì đã hôn ông, phòng khi ông đột ngột qua đời. Tôi đã không kịp làm thế với dì Helen.

Thương mến,

Charlie

17. Chương 17

Ngày 7 tháng Mười Hai, 1991

Bạn thân mến,

Bạn có bao giờ nghe nói tới “Ông già Noel bí mật” chưa? Trò đó thế này, nhóm bạn bè rút thăm bỏ trong cái nón, ai bắt được tên người nào phải mua thật nhiều quà Giáng sinh cho người ấy. Quà tặng được “bí mật” đặt vào tủ đồ của người nhận lúc họ không có ở đó. Rồi chung cuộc, tất cả tổ chức tiệc, mọi người tiết lộ ai tặng ai quà gì, rồi trao nhau những món quà cuối cùng.

Ba năm trước, Sam bắt đầu trò này với nhóm bạn bè. Giờ nó gần như đã thành truyền thống. Và buổi tiệc chung cuộc luôn được chờ mong như cuộc tụ tập vui vẻ nhất cả năm. Tiệc diễn ra vào buổi tối của ngày đi học cuối cùng trước kỳ nghỉ.

Không biết ai bắt trúng tên tôi. Thăm của tôi là tên Patrick.

Tôi thật vui vì bắt trúng Patrick, dù tôi ước là bắt được Sam. Mấy tuần rồi, tôi không thấy Patrick trong lớp kỹ thuật, bởi cậu ấy dành hầu hết thời gian với Brad. Ngẫm nghĩ xem nên tặng quà gì kể ra cũng là cách hay để nghĩ tới cậu ấy.

Món quà đầu tiên sẽ là một cuộn băng nhạc. Không giải thích được, tôi chỉ biết là món ấy phù hợp. Tôi đã chọn xong xuôi các bản nhạc, cả chủ đề chính nữa: “Một mùa đông.” Nhưng tôi quyết định không tô màu lên vỏ băng. Mặt trước có nhiều bài hát của Village People và Blondie, bởi Patrick rất thích loại nhạc ấy. Trong đó cũng có bài Smells like teen spirit của Nirvana mà cả Sam và Patrick đều thích. Nhưng mặt sau mới là mặt tôi thích nhất, nó gồm toàn những bài hát mùa đông.

Những bài ấy gồm:

Asleep của The Smiths

Vapour trail của Ride

Scarborough fair của Simon & Garfunkel

A whiter shade of pale của Procol Harum

Time of no reply của Nick Drake

Dear prudence của Beatles

Gypsy của Suzanne Vega

Nights in the white satin của Moody Blues

Daydream của Smashing Pumpkins

Dusk của Genesis (trước khi Phil Collins nhập nhóm!)

MLK của U2

Blackbird của Beatles

Landslide của Fleetwood Mac

Và cuối cùng là...

Asleep của The Smiths (lần nữa!)

Tôi dành cả đêm ghi băng, mong là Patrick thích cuộn băng nhiều như tôi. Nhất là mặt sau. Tôi hi vọng mỗi khi lái xe một mình, cậu ấy sẽ tìm được bài nào đó phù hợp ở mặt sau mà nghe, để thấy đâu đó vẫn có chốn dành cho mình mỗi khi buồn. Tôi mong cuộn băng đem lại được cho Patrick những điều ấy.

Thật là vui sướng khi cầm trong tay cuộn băng đã hoàn thành. Cứ tự nhủ rằng trong bàn tay của mình đây, là cuộn băng chứa mọi ký ức, rung động, niềm vui choáng ngợp lẫn nỗi buồn sâu sắc. Ngay đây, trong lòng bàn tay tôi. Tôi nghĩ đến biết bao người từng thích những bài hát này. Biết bao người vượt qua nhiều lúc

khốn khó nhờ chúng. Và biết bao người đã có những phút giây vui vẻ khi nghe chúng. Chúng mới sâu sắc làm sao. Viết ra được dù chỉ một trong những bài trong số đó thôi đã là quá tuyệt vời. Nếu tôi làm được thế, chắc hẳn tôi sẽ rất đỗi tự hào. Tôi hi vọng những ai viết ra những bài hát này đều được hạnh phúc. Tôi hi vọng họ cảm thấy như thế là đủ đầy. Tôi thực sự mong vậy, bởi họ đã khiến tôi hạnh phúc. Mà tôi chỉ là một con người đơn lẻ mà thôi.

Tôi rất sốt ruột chờ lấy bằng lái xe. Sắp tới rồi!

Tiện thể, cũng lâu rồi tôi chưa kể với bạn về thầy Bill nhỉ. Cũng không có gì nhiều để kể, bởi mọi chuyện vẫn vậy thôi, thầy đưa tôi những quyển sách chọn riêng, tôi cứ thế đọc, rồi thầy bảo tôi viết bài, thế là tôi viết. Vào tháng rồi thì phải, tôi đã đọc Gatsby vĩ đại và Hoà bình biệt lập. Tôi bắt đầu nhận ra xu hướng thật sự của loạt sách thầy Bill đưa tôi đọc. Và giống như cuộn băng nhạc, thật thú vị khi có thể nắm trọn từng quyển sách trong lòng bàn tay tôi. Chúng đều là những quyển tôi ưa thích. Tất cả chúng.

Thương mến,

Charlie

18. Chương 18

Ngày 11 tháng Mười Hai, 1991

Bạn thân mến,

Patrick thích cuốn băng! Tôi nghĩ cậu ấy đoán ra tôi là Ông già Noel bí mật của cậu ấy, bởi hẳn cậu ấy biết tôi là người duy nhất ghi một cuộn băng như thế. Cậu ấy cũng biết nét chữ của tôi. Tôi không biết sao lại không nghĩ tới những chuyện này, giờ thì muộn rồi. Lẽ ra tôi phải để dành nó làm món quà cuối.

À mà tôi cũng nghĩ tới món quà thứ hai cho Patrick rồi. Là thơ nam châm. Bạn nghe nói lần nào chưa? Để tôi giải thích luôn, nhớ bạn không biết. Ta dán một mớ chữ lên một tờ nam châm, rồi cắt riêng từng từ ra. Rồi ta dính nó lên tủ lạnh, rồi ghép từ thành thơ y như làm bánh mì kẹp vậy. Vui lắm.

Món quà từ Ông già Noel bí mật của tôi không có gì đặc biệt cả. Điều đó làm tôi buồn. Tôi cực với bạn bất kỳ thứ gì rằng Mary Elizabeth chính là Ông già Noel bí mật của tôi, bởi chỉ có cô ấy mới tặng tôi đôi vớ.

Thương mến,

Charlie

19. Chương 19

Ngày 19 tháng Mười Hai, 1991

Bạn thân mến,

Kể từ lúc tham gia trò “Ông già Noel bí mật”, tôi đã nhận thêm một cái quần tây mua từ hiệu đồ cũ. Tôi cũng nhận được một cái cà-vạt, một áo sơ-mi trắng, đôi giày, và một dây nịt cũ. Tôi đoán rằng món quà cuối dành cho tôi ở bữa tiệc sẽ là áo vét bởi thiếu mỗi món đó là đủ bộ mà. Có cả tờ giấy đánh máy bỏ kèm nói tôi hãy mặc mọi thứ được tặng đi dự tiệc. Mong là sẽ còn bất ngờ thú vị.

Thật mừng là Patrick rất thích mọi món quà của tôi. Món thứ ba là một bộ màu nước và vài tờ giấy. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ thích, dù có khi chẳng bao giờ có dịp dụng tới. Món thứ tư là một cây harmonica cùng quyển

sách dạy thổi kèn. Có lẽ món này cũng giống như món màu nước, nhưng tôi thực sự nghĩ là ai cũng nên có màu nước, thơ nam châm và kèn harmonica.

Món quà cuối tôi tặng trước buổi tiệc là quyển sách có tựa Thủ lĩnh đường Castro. Nó kể về Harvey Milk, một nhà lãnh đạo đồng tính ở San Francisco. Tôi vào thư viện tìm đọc thêm về giới đồng tính sau khi nghe Patrick tâm sự rằng cậu ta là gay. Cũng mất chút thời gian vì tôi thật tình không biết gì về vấn đề đó cả. Tôi lục ra được một bài báo về bộ phim tài liệu nói về Harvey Milk. Tôi không tìm được bộ phim ấy nên chỉ tìm theo từ khóa là tên ông, thế là ra quyển sách này.

Tôi chưa đọc quyển ấy, nhưng theo phần mô tả tóm tắt thì sách có vẻ rất hay. Tôi hi vọng nó có ý nghĩa với Patrick. Tôi rất nóng lòng chờ tới bữa tiệc để tặng Patrick món quà cuối. Tiện thể, tôi đã thi xong hết các môn học kỳ này, cả một kỳ bận bịu, lẽ ra tôi kể bạn nghe hết, nhưng mấy chuyện đó không thú vị bằng những chuyện sắp làm trong kỳ nghỉ.

Thương mến,

Charlie

20. Chương 20

Ngày 21 tháng Mười Hai, 1991

Bạn thân mến,

Ồi chào, ôi chào. Tôi có thể vẽ lại cảnh này nếu bạn thích. Bọn tôi ngồi trong nhà của Sam và Patrick, tôi chưa đến đây bao giờ. Ngôi nhà thật lộng lẫy. Sáng bóng. Rồi bọn tôi tặng những món quà cuối cho nhau. Đèn ngoài sân bật sáng, tuyết rơi, như là phép màu hiển hiện. Như thể bọn tôi đang ở nơi nào khác. Một nơi tuyệt vời hơn.

Hôm đó là lần đầu tôi gặp ba mẹ của Sam và Patrick. Họ thật tử tế. Mẹ Sam xinh đẹp và rất biết kể chuyện cười. Sam nói hồi còn trẻ, bác ấy là diễn viên. Ba của Patrick rất cao, có cái bắt tay thật chặt. Bác ấy nấu ăn cũng rất ngon. Các vị phụ huynh thường khiến ta thấy ngại ngần khi gặp, nhưng ba mẹ của Sam và Patrick thì khác. Hai bác nói chuyện rất cởi mở suốt bữa tối, và khi ăn xong thì rời đi để bọn tôi thoải mái tiệc tùng. Thậm chí họ không quay lại ngó chừng bọn tôi gì cả. Không lần nào. Họ hoàn toàn để bọn tôi giả vờ đó là nhà của bọn tôi. Thế là cả bọn quyết định mở tiệc trong phòng bi-a, phòng này không có bàn bi-a nào cả mà chỉ có một tấm thảm cỡ to.

Khi tôi tiết lộ rằng tôi là Ông già Noel bí mật của Patrick, mọi người cười phá lên vì họ đã biết từ lâu rồi, chỉ có Patrick cố sức giả vờ ngạc nhiên, cậu ấy tốt bụng thật. Rồi mọi người hỏi món quà cuối của tôi là gì, tôi nói đó là một bài thơ tôi đọc lâu rồi. Ngày xưa Michael chép cho tôi một bản. Tôi đã đọc nó cả ngàn lần bởi tôi không biết ai là tác giả. Không biết nó có được đưa vào cuốn sách hay chương trình học nào không. Không rõ tác giả bao nhiêu tuổi, nhưng tôi muốn biết người đó là ai, muốn biết người đó vẫn ổn.

Thế rồi, mọi người bảo tôi đứng lên đọc bài thơ. Tôi không ngượng chút nào bởi cả bọn đang cố hành xử như người lớn mà, còn uống rượu brandy nữa. Tôi thấy người ấm rực. Giờ tôi hãy còn âm ỉ đây, nhưng vẫn ngồi vào viết ngay cho bạn. Rồi tôi đứng lên, trước khi đọc, tôi bảo mọi người ai biết người viết bài thơ này thì nói tôi nghe với.

Khi tôi đọc xong, mọi người đều lặng đi. Lặng đi vì buồn ấy. Nhưng điều hay là đó không phải nỗi buồn khiến tôi thấy tệ hại. Chỉ là thứ cảm giác khiến mọi người quay nhìn nhau để cảm nhận rằng bạn tôi vẫn hiện diện ngay đó. Sam và Patrick nhìn tôi. Tôi nhìn lại hai người. Tôi nghĩ là họ hiểu. Thực ra không phải điều gì cụ thể. Họ chỉ hiểu được thôi. Bạn bè với nhau chỉ mong có vậy.

Patrick bật mặt sau cuốn băng tôi ghi cho cậu ấy, và rót cho mỗi người một ly brandy nữa. Trông dáng bọn tôi uống rượu chắc là hơi ngổ ngáo, nhưng bọn tôi không cảm thấy thế. Dám chắc với bạn là vậy.

Giữa những bài hát lần lượt ngân nga, Mary Elizabeth đứng lên. Nhưng cô ấy không cầm cái áo vét. Hóa ra cô ấy không phải Ông già Noel bí mật của tôi. Cô ấy là Ông già Noel của Alice, cô nàng này cũng có hình xăm và khuyên rốn. Cô tặng Alice sơn móng tay bóng màu đen mà có lần Alice đứng ngẩn ngía. Alice cảm kích lắm. Tôi chỉ ngồi đó, nhìn quanh căn phòng, dò mắt tìm cái áo vét. Không biết ai đang giữ nó nhỉ.

Tiếp theo là Sam, rồi cô ấy tặng Bob một cái tẩu hút cần sa thủ công của thổ dân châu Mỹ, kể cũng có vẻ hợp với hắn.

Những người khác lần lượt tặng quà. Rồi thêm nhiều cái ôm. Cuối cùng, không còn ai chưa tặng ngoài Patrick. Cậu ấy đứng lên, đi vào bếp.

“Ai ăn khoai tây chiên không nào?”

Ai cũng muốn. Rồi cậu ấy trở ra với ba ống khoai tây Pringles và một cái áo vét. Và cậu ấy bước lại chỗ tôi, bảo rằng mọi tác gia vĩ đại thường lúc nào cũng đóng bộ đồ lớn mà.

Thế là tôi mặc cái áo vét vào, dù thấy không thực sự xứng đáng, bởi trước nay tất cả những gì tôi viết mới chỉ là vài bài luận nộp thầy Bill thôi, nhưng món quà thật là tuyệt, và mọi người cũng vỗ tay. Sam và Patrick đều đồng ý rằng tôi trông bánh trai. Mary Elizabeth mỉm cười. Tôi nghĩ đó là lần đầu tiên trong đời tôi tự cảm thấy khá “ổn”. Bạn hiểu ý tôi chứ? Giống niềm vui khi nhìn vào gương và tóc tai mình nằm đúng nếp lần đầu tiên trong đời? Tôi nghĩ không nên quan trọng quá mức chuyện cân nặng, cơ bắp, hay tóc tai, nhưng khi tôi trông ổn thì cảm giác cũng tuyệt chứ. Thật sự là tuyệt.

Khoảng thời gian sau đó rất đặc biệt. Vì nhiều bạn sắp cùng gia đình dời đi tận Florida và Indiana, nên bọn tôi tặng quà cho cả những bạn mà bọn tôi không phải Ông già bí mật của họ.

Bob tặng Patrick ba gam rưỡi cần sa, cùng một tấm thiệp Giáng sinh đính kèm. Hắn còn cẩn thận vắn sẵn nữa. Mary Elizabeth tặng hoa tai cho Sam. Alice cũng vậy. Rồi Sam cũng tặng hoa tai cho họ. Tôi nghĩ đó là quà riêng kiểu con gái. Thú thật là tôi hơi buồn bởi ngoài Sam và Patrick, không có ai tặng quà cho tôi cả. Có lẽ tôi không thân với họ lắm, cũng phải thôi. Nhưng tôi buồn một chút.

Rồi đến phiên tôi tặng quà. Tôi tặng Bob một chai nhựa đựng bong bóng xà phòng, vì món ấy có lẽ hợp với tính cách hắn. Chắc tôi nghĩ đúng rồi.

“Quá được,” hắn nói gọn lỏn.

Rồi từ đó tới lúc tàn cuộc, hắn mãi mê thổi bong bóng lên trần nhà.

Người nhận kế tiếp là Alice. Tôi tặng cô ấy quyển sách của Anne Rice, bởi cô ấy luôn nhắc về tác giả này. Và cô ấy nhìn tôi như thể không tin được là tôi biết cô ấy thích Anne Rice. Hắn cô ấy không biết được tôi đã nói nhiều cỡ nào, hoặc tôi lắng nghe được nhiều ra sao. Nhưng dù sao cô ấy cũng cảm ơn tôi. Tiếp nữa là Mary Elizabeth. Tôi tặng cô ấy bốn mươi đô-la kẹp trong một cái thiệp. Trên thiệp đề một câu đơn giản: “Dành để in màu tờ Punk Rocky số tới.”

Cô ấy nhìn tôi là lạ. Rồi tất cả bọn họ đều nhìn tôi là lạ như thế, ngoại trừ Sam và Patrick. Tôi nghĩ họ hơi ngại bởi không có gì tặng tôi. Không nên thế, bởi chuyện đó đâu phải điều quan trọng nhất đâu. Mary Elizabeth chỉ nhoen cười, nói cảm ơn, rồi thôi nhìn vào mắt tôi.

Người sau cùng là Sam. Tôi đã loay hoay nghĩ mãi về món quà này từ lâu. Có lẽ từ lần đầu tiên tôi thực sự nhận ra cô ấy. Không phải lần đầu gặp mặt hay lần đầu trông thấy cô ấy, mà là lần đầu tiên tôi nhận ra cô ấy, bạn hiểu ý tôi nhỉ. Có một tấm thiệp đính kèm.

Trong tấm thiệp, tôi kể với Sam món quà tôi tặng cô ấy là quà của dì Helen tặng tôi. Đó là một cái đĩa than 45 vòng cũ có bài “Something” của nhóm Beatles. Ngày xưa, tôi nghe đĩa than ấy luôn và nghĩ ngợi những chuyện sẽ làm khi thành người lớn. Lúc đó tôi đi lại cửa sổ phòng ngủ, nhìn bóng tôi phản chiếu trong kính và cây cối bên ngoài, nghe đi nghe lại bài ấy hàng giờ liền. Rồi tôi tự nhủ sau này gặp ai đẹp như bài hát ấy, tôi sẽ tặng đĩa hát cho người đó. Và người đó không phải chỉ đẹp bề ngoài, mà là đẹp về mọi mặt. Thế nên tôi tặng nó cho Sam.

Sam nhìn tôi dịu dàng. Rồi cô ấy ôm tôi. Tôi nhắm mắt lại vì tôi không muốn biết gì khác ngoài vòng tay của cô ấy. Rồi cô ấy hôn lên má tôi, và thì thầm để khỏi ai nghe thấy.

“Mình yêu cậu.”

Tôi biết rằng cô ấy có ý nói yêu theo kiểu bạn bè, nhưng không sao, bởi đó là lần thứ ba kể từ khi dì Helen mất, có người nói yêu tôi. Hai lần kia là mẹ tôi nói.

Sau đó, thật khó tin, Sam cũng chuẩn bị cho tôi một món quà. Thành thật mà nói, tôi tưởng câu “mình yêu cậu” là quà rồi. Nhưng cô ấy có quà cho tôi thật. Và lần đầu tiên, một điều tốt đẹp như thế khiến tôi mỉm cười chứ không khóc. Tôi đoán Sam và Patrick đã cùng đến hiệu đồ cũ bởi quà của hai người là một bộ. Cô ấy dẫn tôi vào phòng cô ấy, đẩy tôi tới trước tủ com-mốt, trên có phủ cái vỏ gối nhiều màu đẹp đẽ. Cô ấy nhấc vỏ gối lên, và tôi đứng đó, trên người là bộ vét cũ, nhìn một cái máy đánh chữ cũ đã thay cuộn giấy mới. Trong khe giấy lộ lên một đoạn giấy trắng.

Trên đó, Sam gõ, “Thi thoảng hãy viết về tôi nhé.” Rồi tôi đứng ngay trong phòng ngủ của cô ấy, gõ lại.

“Nhất định.”

Tôi thấy thật vui bởi vì đó là hai chữ đầu tiên tôi đánh bằng cái máy đánh chữ cũ mà Sam tặng tôi. Hai đứa tôi chỉ ngồi yên lặng một lát, rồi cô ấy mỉm cười. Rồi tôi lại chỗ cái máy đánh chữ, và gõ.

“Mình cũng yêu cậu.”

Sam nhìn mảnh giấy, rồi nhìn tôi.

“Charlie à, cậu từng hôn cô gái nào chưa?”

Tôi lắc đầu, chưa.

Im lặng.

“Hỏi còn nhỏ thì sao?”

Tôi lại lắc đầu. Cô ấy trông buồn trĩu.

Cô ấy kể tôi nghe lần đầu tiên cô bị hôn. Là một ông bạn của ba Sam. Lúc đó cô ấy mới bảy tuổi. Cô ấy không kể chuyện này với ai ngoại trừ Mary Elizabeth, và sau đó là Patrick, hồi năm ngoái. Rồi cô ấy bắt đầu khóc. Rồi cô ấy nói một điều mà tôi sẽ không bao giờ quên, không bao giờ.

“Hắn cậu biết là tôi thích Craig. Tôi cũng từng bảo cậu đừng nghĩ về tôi theo hướng ấy. Tôi biết chúng ta không thể ở bên nhau như một đôi. Nhưng tôi muốn quên tất cả những điều đó đi trong một phút. Được không?”

“Được.”

“Tôi muốn chắc chắn rằng người đầu tiên cậu hôn là một người yêu cậu. Được chứ?”

“Được.” Giờ thì cô ấy khóc dữ hơn nữa. Và tôi cũng khóc, bởi khi nghe một điều như vậy, tôi không thể kìm lòng được.

“Tôi chỉ muốn chắc chắn như thế thôi. Được chứ?”

“Được.”

Rồi cô ấy hôn tôi. Đó là nụ hôn mà tôi không thể nào kể thành lời với bạn bè được. Nó là nụ hôn khiến tôi cảm thấy mình chưa bao giờ hạnh phúc đến vậy trong cả cuộc đời này.

Ngày xưa trên giấy vàng

Kẻ hàng màu xanh lá

nó viết một bài thơ

Lấy tựa đề là “Cún”

Tên của chú chó con

Và chuyện là như thế.
Thầy giáo cho điểm A
Kèm sao vàng lấp lánh
Mẹ tự hào đem treo
bài thơ lên cửa bếp,
còn kể dì nó nghe
vần thơ đầu ngõ nghêch.
Cùng năm, Cha Tracy
dẫn đi chơi vườn thú.
Bọn nhỏ ngồi trên xe
nghêu ngao vô tư lự.
Rồi em gái ra đời
hãy còn chưa mọc tóc.
móng chân bé tí teo.
Ba mẹ hôn nhau nhiều
và cô gái nhà bên
vừa gửi sang cho nó
tấm thiệp Valentine
cùng một hàng chữ X.
Nó ngây người, mờ mịt
như thế nghĩa là sao?
Thuở ấy, nó nhớ là
những ngày tháng ước ao
khi tối tối vào giường
Ba luôn luôn bên cạnh.
Ngày xưa trên giấy trắng
có dòng kẻ xanh dương
nó viết một bài thơ
với tựa đề “Thu tới”
bởi khi ấy đang mùa
và chuyện là như thế.
Thầy giáo cho điểm A
bảo viết cho rành mạch.
Mẹ lần này không treo
bài thơ lên cửa bếp
cánh cửa vừa mới sơn

chắc không treo thì hơn.
Nghe nói Cha Tracy
giờ hay hút xì-gà,
tàn thuốc vấy lung tung
trên ghế nhà thờ gỗ.
Và thi thoảng tàn tro
để lại vài cái lỗ.
Và đó cũng là năm
Em gái cần đeo kính
Với tròng kính thật dày
có gọng đen đến hay.
Cô hàng xóm, năm nay
không hiểu sao phì cười
khi nó rủ: bạn ơi,
đi xem ông già Tuyết.
Rồi nó được kể nghe
sao ba mẹ hôn nhiều.
Ba không dỗ ngủ đêm
Cũng hết lời êm dịu,
mặc nó khóc trong mơ.
Một chút gì... đã vỡ.
Ngày xưa trên mảnh giấy,
vừa xé khỏi vở ghi
nó viết một bài thơ
“Ngây thơ: là gì vậy?”
bởi vì đó là về
cô gái ngày xưa ấy.
Và chuyện là như thế.
Giáo sư cho điểm A
Kèm cái nhìn khó hiểu
Mẹ không bao giờ treo
Bài thơ lên cửa bếp
Bởi nó chẳng cho xem
Bài thơ nào nữa hết.
Và đó cũng là năm
Cha Tracy đã chết.

Còn nó thì nhãng quên
kinh tin kính tông đồ.
Đã chết hẩn ngay thơ
ngay hiên sau nhà nó.
Vai chính là cô em
Ngày nào còn bé nhỏ.
Ba mẹ không còn hôn
hay thậm chí chuyện trò.
Và cô gái nhà bên
vẽ vời ôi son phấn.
Nó ho sụ khi hôn
Nhưng biết làm sao khác
Người ta, khi lớn rồi
Chắc cứ vậy làm thôi.
Rạng sáng lúc 3 giờ
nó tự dõ cơn mơ
ba vẫn đang ngủ ngáy.
Thế là, trên mặt giấy
của cái túi giấy nâu
Nó gắng viết một bài,
thêm một bài thơ nữa.
Là “Tuyệt đối hư vô”.
Bởi thực sự
Chuyện vốn là như thế.
Rồi nó tự cho mình
Một điểm A lặng thinh
với vết cửa lạnh băng
trên cổ tay tội tình.
Và nó treo bài thơ
Ngay cửa vào nhà tắm
bởi nó đã không còn
lần được ra cửa bếp.

Đó là bài thơ tôi đọc cho Patrick. Không ai biết tác giả, nhưng Bob nói rằng hẩn từng nghe qua, nghe đồn đó là thư tuyệt mệnh của một đứa nào đó. Tôi thực sự mong không phải như vậy, bởi nếu thế thật, tôi không biết có còn thích được đoạn kết đó hay không.

Thương mến,
Charlie

21. Chương 21

Ngày 23 tháng Mười Hai, 1991

Bạn thân mến,

Hôm qua, Sam và Patrick cùng gia đình đi chơi đại vực Grand Canyon. Tôi không đến nỗi buồn bởi vẫn còn cảm thấy nụ hôn của Sam. Nó mang lại cảm giác yên mình và hợp lẽ. Thậm chí tôi định không rửa miệng sau khi hôn, như người ta làm trên tivi ấy, nhưng làm vậy nghĩ cũng kinh. Nên thay vào đó, tôi dành cả ngày thả bộ vòng quanh khu mình ở. Tôi còn lấy xe trượt cũ cùng cái khăn quàng cũ ra nữa. Làm những việc ấy khiến lòng tôi thấy ấm áp dễ chịu.

Tôi đi bộ ra ngọn đồi nơi hồi xưa bọn tôi hay trượt tuyết. Giờ vẫn có rất nhiều đứa đang chơi ở đó. Tôi nhìn chúng nó lao vùn vút. Kẹp ván nhảy, trượt đua. Tất cả bọn trẻ đó rồi sẽ lớn lên. Và tất cả chúng sẽ làm những điều chúng ta đang làm. Tất cả chúng sẽ hôn ai đó vào ngày nào đó. Nhưng giờ đây, chỉ trượt tuyết thôi là đủ vui sướng rồi. Giá mà chỉ trượt tuyết thôi cũng đủ cho ta cảm giác đủ đầy thì tốt quá, nhưng nào có được thế.

Giáng sinh cùng sinh nhật của tôi sắp đến rồi. Sắp đến nghĩa là sắp qua, thế thật vui, bởi tôi bắt đầu thấy thôi thúc muốn tới một nơi không hay mà xưa tôi từng tới. Sau khi dì Helen qua đời, tôi đã đến nơi đó. Rồi chuyện xấu đi tới nỗi mẹ phải đưa tôi đi gặp bác sĩ, và tôi bị chậm một lớp. Nhưng giờ tôi đang cố gắng không nghĩ nhiều tới chuyện cũ, bởi như vậy chỉ khiến chuyện tệ hơn.

Giống như khi nhìn bóng trong gương và tự gọi tên tôi. Cho tới khi chừng như không có gì là thực nữa. Tôi thì, thì thoảng cũng làm được thế mà không cần đứng trước gương cả giờ. Cảm giác ấy ập đến rất nhanh, mọi thứ bắt đầu trôi tuột đi. Khi mở mắt, tôi không thấy gì hết. Và rồi tôi bắt đầu thở dốc, cố gắng nhìn ra thứ gì đó, nhưng không thể. Tôi không hay bị thế, nhưng khi nó xảy đến, tôi sợ vô cùng.

Sáng nay suýt nữa điều đó lại xảy ra, nhưng tôi nghĩ tới nụ hôn của Sam và nó tan mất.

Có thể tôi không nên viết về cảm giác đó nhiều quá, bởi như vậy chỉ khiến tôi nhớ lại nhiều. Nó làm tôi nghĩ ngợi quá sức. Và lại tôi đang cố hòa nhập. Cũng khó khăn vì bây giờ Sam với Patrick đang ở Grand Canyon rồi.

Ngày mai, tôi sẽ cùng mẹ đi mua quà cho mọi người. Rồi cả nhà cùng mừng sinh nhật tôi. Tôi sinh ngày 24 tháng Mười Hai. Không biết tôi kể bạn nghe chưa nhỉ. Sinh nhật sát ngay Giáng sinh như thế kể cũng lạ. Sau đó, nhà tôi sẽ mừng Giáng sinh với gia đình bên ba, dịp này anh tôi cũng tạm thăm nhà ít lâu. Kỳ thi lấy bằng lái cũng gần lắm rồi, nên tôi cũng có chuyện để bận rộn khi vắng Sam và Patrick.

Tối nay, tôi xem tivi một lát với chị, nhưng chị không thích xem chương trình đặc biệt mừng Giáng sinh đang phát, nên tôi quyết định lên lầu đọc sách.

Thầy Bill đưa tôi một quyển để đọc trong kỳ nghỉ. Bắt trẻ đồng xanh. Đó là quyển sách gối đầu giường hồi thầy bằng tuổi tôi. Thầy bảo nó là loại sách đọc xong sẽ trở thành một phần trong ta.

Tôi đọc hai mươi trang đầu rồi. Cũng chưa rõ là thế nào, nhưng nó có vẻ hợp với tôi, lúc này. Tôi mong Sam và Patrick gọi điện hôm sinh nhật tôi. Được thế thì tôi sẽ thấy khá hơn nhiều.

Thương mến,

Charlie

22. Chương 22

Ngày 25 tháng Mười Hai, 1991

Bạn thân mến,

Tôi đang ngồi trong căn phòng ngủ cũ của ba ở Ohio. Cả nhà vẫn còn ngồi với nhau dưới lầu. Tôi thấy trong người không ổn chút nào. Không biết cụ thể là bị sao nữa, nhưng tôi bắt đầu thấy sợ. Ước gì tối nay nhà tôi đi về, nhưng năm nào nhà tôi cũng ngủ lại, lẽ là thế rồi. Tôi không muốn kể cho mẹ hay, vì như vậy chỉ làm bà lo lắng. Tôi định kể cho Sam và Patrick nghe, nhưng hôm qua hai người không gọi. Sáng nay nhà tôi dậy mở quà xong là đi luôn. Có lẽ chiều nay hai người mới gọi. Mong là không, vì chiều nay tôi đâu có nhà. Mong là tôi kể bạn nghe những chuyện này được. Đơn giản là tôi không biết làm sao. Khi cảm giác này tràn đến, tôi luôn thấy buồn thê thảm, và ước ao Michael đang bên cạnh. Cả dì Helen nữa. Tôi nhớ dì Helen như vậy đó. Đọc sách lúc này cũng không ích gì. Tôi không biết nữa. Đơn giản là tôi nghĩ nhanh quá. Nhanh quá chừng. Như đêm nay.

Cả nhà xem Cuộc sống tuyệt vời, bộ phim thật đẹp đẽ. Và tất cả những gì tôi nghĩ được là tại sao họ không làm phim về chú Billy? George Bailey là một người quan trọng trong thị trấn. Nhờ có chú mà nhiều người thoát khỏi cảnh sống trong khu nhà ổ chuột. Chú cứu được cả thị trấn, rồi khi ba chú mất, chỉ còn chú tiếp tục gánh vác sứ mệnh ông để lại. Chú muốn sống đời phiêu lưu, nhưng rồi ở lại và từ bỏ những giấc mơ riêng để phục vụ cộng đồng. Rồi khi gánh nặng lớn quá khiến chú buồn, chú định tự sát. Chú muốn chết vì khoản tiền bảo hiểm nhân thọ sẽ đủ nuôi sống gia đình chú. Và rồi một thiên thần giáng thế, chỉ chú thấy cuộc đời sẽ ra sao nếu chú chưa từng hiện hữu trên đời. Cả thị trấn sẽ phải chống chịu ra sao. Và người vợ của chú sẽ rơi vào cảnh “gái ế” ra sao. Năm nay, đến chị tôi cũng không phân nản là phim sao mà lỗi thời này nọ. Mấy năm trước, chị luôn bình phẩm về chuyện cô Mary trong phim phải làm lụng kiếm sống, và không lấy chồng không có nghĩa cô vô dụng. Nhưng năm nay chị không nói vậy. Tôi không biết tại sao. Tôi nghĩ có lẽ là vì chị đã có anh chàng bí mật. Hay bởi chuyện xảy ra trong xe lúc cả nhà trên đường tới thăm bà tôi. Tôi muốn có bộ phim nói về chú Billy, đơn giản vì chú nhậu nhẹt quá nhiều, đâm phì nộn và làm mất tiền ngay từ đầu. Tôi muốn thiên thần giáng thế và chỉ mọi người thấy cuộc đời chú Billy có ý nghĩa nhường nào. Rồi sau đó, tôi sẽ thấy khá hơn.

Mọi chuyện bắt đầu hôm qua, khi tôi còn ở nhà. Tôi không thích sinh nhật. Không thích tí nào. Tôi đi mua quà cùng mẹ và chị, mẹ tôi bực bội vì chỗ đậu xe, còn chị nhảm nhăng vì không thể lên mẹ mà mua quà cho anh chàng bí mật của chị. Thế nghĩa là chị sẽ phải tự quay lại mua sau. Và tôi thấy kỳ cục. Thật sự kỳ cục, bởi lúc đi lòng vòng trong cửa hàng, tôi không biết ba thích tôi tặng ông quà gì nữa. Tôi biết mua món gì để tặng Sam và Patrick, thế mà lại không biết nên mua, nên tặng hay nên làm thứ gì cho cha ruột của mình. Anh tôi thích áp-phích các cô xinh đẹp và bia lon. Chị tôi thích phiếu chăm sóc tóc. Mẹ tôi thích phim xưa và cây kiểng. Ba tôi chỉ thích chơi golf, và đó không phải là môn thể thao mùa đông, ngoại trừ ở Florida, mà nhà tôi không sống nơi ấy. Ba cũng không còn chơi bóng chày nữa. Thậm chí ông không thích ai nhắc tới bóng chày, trừ khi chính ông kể chuyện. Tôi đơn giản muốn biết nên mua quà gì để tặng ba, vì tôi thương ông. Và tôi không hiểu ông. Ông cũng không thích nói về những chuyện đó.

“Chà, hay là con hùn với chị mua cho ba cái áo khoác len đó đi?”

“Con không muốn vậy. Con muốn tự mua cho ba gì đó. Ba thích loại nhạc gì?”

Ba tôi không còn nghe nhạc mấy nữa, và những băng nhạc ông thích, ông đã có.

“Ba thích đọc loại sách gì?”

Ba tôi không còn đọc sách mấy nữa, bởi ông nghe băng sách nói trên đường đi làm, và thứ ấy ông lấy trong thư viện mà không tốn tiền.

Ba thích loại phim gì? Ba thích thứ gì?

Chị tôi quyết định tự mua cái áo khoác len. Rồi chị bắt đầu nổi cáu với tôi vì chị cần có thời gian để trở lại cửa hàng mua món quà nọ cho anh bạn trai bí mật của chị.

“Ôi trời ơi, mua quà cho ông già vài trái banh golf đi, Charlie.”

“Nhưng môn đó phải đến hè mới chơi được.”

“Mẹ ơi, bảo nó mua gì mau đi?”

“Charlie. Bình tĩnh con. Ổn mà.”

Tôi thấy buồn quá. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra. Mẹ đang cố thật dịu dàng bởi vì mỗi khi tôi bị như thế này, bà cố gắng rất nhiều để giữ mọi chuyện ổn thỏa.

“Con xin lỗi mẹ.”

“Không. Chẳng có gì đâu. Con muốn mua món quà hay cho ba là điều tốt mà.”

“Kìa mẹ!” Chị tôi nổi khùng.

Mẹ tôi còn chẳng thèm ngó chị.

“Charlie ơi, con cứ mua cho ba bất cứ gì con muốn. Mẹ biết ba sẽ thích mà. Nào, bình tĩnh lại con, ổn cả thôi.”

Mẹ tôi dẫn tôi lại bốn quầy hàng khác nhau. Tới mỗi quầy, chị tôi ngồi phịch xuống cái ghế gần nhất mà ta thần. Rốt cuộc cũng đến được một nơi vừa ý. Tiệm bán phim ảnh. Rồi tôi tìm được cuộn băng video tập cuối của phim M*A*S*H không có mấy đoạn quảng cáo xen ngang. Tôi cảm thấy khá hơn nhiều. Rồi tôi bắt đầu kể với mẹ ý định cả nhà cùng ngồi lại xem tập phim đó.

“Mẹ biết mà Charlie. Bữa đó mẹ cũng xem mà. Đi nào. Ai mà không biết.”

Mẹ bảo chị đừng có nặng nề, rồi mẹ lắng nghe tôi kể câu chuyện mà mẹ đã biết rồi, ngoại trừ khúc ba tôi khóc vì đó là bí mật giữa hai cha con thôi. Mẹ tôi còn bảo tôi kể chuyện thật là hay. Tôi thương mẹ tôi. Và lần này, tôi nói với bà là tôi thương bà. Rồi bà bảo là bà cũng thương tôi. Thế là mọi thứ tạm ổn được một lát.

Nhà tôi ngồi bên bàn ăn, chờ ba tôi đi đón anh tôi ở phi trường về. Ông về trễ lắm, và mẹ tôi bắt đầu lo lắng vì ngoài trời tuyết đang rơi rất dày. Mẹ giữ chị ở nhà bởi bà cần chị phụ làm bữa tối. Bà muốn bữa ăn thật thịnh soạn để đãi anh tôi và đãi tôi, bởi vì hôm nay anh tôi về nhà, và sinh nhật tôi nữa. Nhưng chị tôi chỉ muốn mua quà cho anh bạn trai của chị. Chị cáu ghê lắm. Chị giống như mấy cô gái hay mè nheo trong phim thời thập niên 1980, và mẹ tôi cứ thêm từ “quý nương” sau mỗi câu nói với chị.

Rốt cuộc ba tôi gọi về, báo vì tuyết dày nên chuyến bay của anh tôi sẽ đáp rất trễ. Tôi chỉ nghe được cuộc đối thoại bên đầu dây của mẹ.

“Nhưng tối nay mừng sinh nhật thằng Charlie mà! Em không bắt anh phải làm cái gì hết. Nó lỡ chuyến à? Em chỉ hỏi là... Em chỉ muốn hỏi... Em không có đổ lỗi tại anh, không phải... Sao mà giữ cho đồ nóng được, món ăn sẽ khô queo cho xem... Gì chứ, món khoái khẩu của nó mà... Vậy thì em cho bọn nó ăn cái gì... Tất nhiên là bọn nó đói meo... Anh trễ cả tiếng đồng hồ rồi... Lẽ ra anh phải gọi sớm chứ...”

Tôi không biết mẹ tôi nói chuyện trên điện thoại bao lâu, bởi vì tôi không thể ở đó mà nghe tiếp nữa. Tôi lên phòng đọc sách. Dù sao thì tôi hết hơi rồi. Tôi chỉ muốn được yên tĩnh. Một lát sau, mẹ tôi vào phòng. Bà bảo ba vừa gọi lại, và nửa tiếng nữa chắc hai cha con về tới. Mẹ hỏi tôi có gì không ổn không. Tôi biết mẹ không phải đang nói tới chị tôi hay chuyện mẹ với ba cãi nhau trên điện thoại, đơn giản bởi chuyện như thế thì thoáng vẫn xảy ra. Mẹ chỉ thấy hôm nay tôi rất buồn, và bà không nghĩ ra lý do là mấy đứa bạn của tôi đi xa bởi vì ngày hôm qua tôi trông vẫn ổn, sau khi đi trượt tuyết về.

“Có phải vì nhớ dì Helen không con?”

Chính câu hỏi ấy khiến tôi bắt đầu lâm nguy.

“Thôi nào, đừng làm vậy mà con. Charlie.”

Nhưng tôi làm điều đó. Giống như vẫn làm mỗi năm, vào ngày sinh nhật.

“Con xin lỗi.”

Mẹ tôi không cho tôi nói về nó. Bà biết rằng tôi đã ngừng nghe và bắt đầu thờ dốt. Bà che miệng và chùi mắt cho tôi. Tôi dụ lại một chút, đủ để xuống lầu. Rồi tôi kiểm chế được thêm chút nữa, đủ để mừng anh tôi về nhà. Rồi nhà tôi dùng bữa tối, đồ ăn chưa bị khô quá. Rồi mọi người ra ngoài thắp đèn túi, cái lệ ở khu này, nhà nhà đều đặt túi giấy nâu đựng cát thành hàng dọc con đường. Rồi mọi người cắm một cây nến vào cát trong túi, và khi mọi người thắp nến lên, ánh nến biến con đường thành một “đường băng hạ cánh” dành cho ông già Noel. Năm nào tôi cũng thích thắp đèn túi, vì cảnh tượng rất đẹp, vì đó là truyền thống và cũng là cách tốt để không phải nghĩ đến ngày sinh nhật của tôi.

Mọi người trong nhà tặng tôi vài món quà sinh nhật thật dễ thương. Chị vẫn còn giận tôi nhưng vẫn tặng tôi một đĩa hát của ban nhạc The Smiths. Và anh tôi tặng tôi một tờ áp-phích có chữ ký của toàn đội cầu thủ. Ba tặng tôi vài đĩa nhạc mà chị tôi gợi ý cho ông mua. Và mẹ tặng tôi vài quyển sách mà mẹ thích hồi còn nhỏ. Một trong số đó là quyển *Bắt trẻ đồng xanh*.

Tôi bắt đầu đọc quyển mẹ cho từ chỗ tôi ngừng trong quyển của thầy Bill. Và điều đó khiến tôi thôi nghĩ tới ngày sinh nhật. Giờ trong đầu tôi chỉ tập trung chuyện sắp sửa thi lấy bằng lái xe. Cũng là một điều hay để nghĩ. Tôi nhớ lại lớp dạy lái xe học kỳ rồi.

Ông thầy Smith hơi thấp người và có mùi ngồ ngổ, ông không cho đứa nào trong bọn mở radio trong lúc lái tập. Lớp cũng có hai đứa học năm hai, một trai, một gái. Họ hay lén sờ soạng chân nhau ở ghế sau trong lượt tôi lái. Hẳn nhiên là trong lớp có tôi nữa. Ước gì tôi có nhiều chuyện về lớp dạy lái xe để kể. Hẳn rồi, có cả những bộ phim về các tai nạn chết người trên đường cao tốc. Và hẳn sẽ có mấy sĩ quan cảnh sát tới hỏi chuyện bọn tôi. Và cầm trong tay giấy phép tập lái cũng vui lắm, nhưng ba mẹ bảo không muốn tôi lái xe cho tới lúc thật sự bức bách, vì phí bảo hiểm đắt quá. Thế là tôi chẳng bao giờ được hỏi Sam cho tôi lái chiếc xe bán tải của cô ấy. Không cách gì.

Ngẫm nghĩ những chuyện thế này giúp tôi giữ bình tĩnh trong đêm sinh nhật

Sáng hôm sau, ngày Giáng sinh mở đầu khá tuyệt. Ba rất thích cuốn phim *M*A*S*H*, việc đó làm tôi hạnh phúc vô ngần, nhất là khi chính ông kể lại cái đêm nhà tôi tập phim đó. Ông chưa khúc khúc lóc ra, nhưng lại nháy mắt với tôi, nên tôi biết là ông vẫn nhớ. Rồi nửa tiếng đầu trong hành trình hai giờ lái xe đi Ohio cũng thật êm xuôi, dù tôi phải ngồi trên chỗ gỗ giữa băng ghế sau, bởi vì ba tôi liên tục hỏi han về cuộc sống đại học làm anh tôi liên tục trả lời. Anh ấy đang hò hẹn với một cô trưởng nhóm cổ động, chị này hay thực hiện cú nhảy lộn người khi cổ vũ cho các trận thi đấu bóng bầu dục. Tên chị ấy là Kelly. Ba tôi rất quan tâm chuyện này. Chị tôi buông lời nhận xét là cái đám cổ động chỉ rất ngu ngốc và coi bọn con trai như cỏ rác, anh tôi bảo chị im mồm. Chị Kelly học ngành triết. Tôi hỏi anh chị Kelly có đẹp kiểu lạ không.

“Không, cô nàng rất hấp dẫn.”

Rồi chị tôi bắt đầu thuyết rằng về ngoài của phụ nữ không phải là thứ quan trọng nhất. Tôi đồng ý, nhưng rồi anh tôi bảo chị chỉ là “cái con les nanh nọc.” Mẹ tôi bảo anh tôi không được ăn nói như vậy trước mặt tôi, kể cũng lạ vì nhiều khả năng tôi là người duy nhất trong nhà có một đứa bạn thực sự là đồng tính nam. Có lẽ không phải duy nhất, nhưng tôi là người thực sự nói ra chuyện đó. Tôi không chắc nữa. Dù sao thì ba vẫn hỏi tiếp anh tôi và chị Kelly làm quen ra sao.

Anh tôi và chị Kelly quen nhau trong một quán ăn tên là Ye Olde College Inn hay tựa tựa vậy ở đại học bang Pennsylvania. Quán đó có bánh trắng miệng nổi tiếng là “bánh nếp nướng”. Hôm ấy chị Kelly đang đi cùng vài chị em trong hội nữ sinh, khi rời quán, rồi chị đánh rơi quyển sách ngay trước mặt anh tôi, chân thì vẫn bước đi. Anh tôi bảo chắc chắn là chị Kelly cố tình làm thế, mặc dù chị chối phăng. Hoa lá như bùng nổ khi anh bắt kịp bước chân chị trước tiệm trò chơi điện tử. Ít nhất thì anh tôi tả như vậy. Từ lúc ấy đến tận chiều, hai người cùng chơi những trò video cũ mèm như Donkey Kong và cảm nhận sự hoài cổ, nói tóm lại theo tôi thấy là u buồn và ngọt ngào. Tôi hỏi anh tôi chị Kelly có uống ca cao không.

“Mày đang phê hả nhóc?”

Và một lần nữa mẹ tôi nhắc anh không được ăn nói như vậy trước mặt tôi, kể cũng lạ vì tôi là người duy nhất trong nhà từng biết phê là gì. Có lẽ anh tôi cũng từng. Không chắc nữa. Nhưng chắc chắn chị tôi chưa từng. Mà nghĩ lại, cũng có thể cả nhà tôi đều đã từng phê, chỉ là mọi người không kể ra với nhau những chuyện này.

Mười phút tiếp theo chị tôi dạy nghiêng cái hệ thống tên theo tiếng Hi Lạp của những hội nam sinh và hội nữ sinh. Chị kể liên hồi những trò nào là hiệp đáp lính mới, nào là từng có đứa bị hành chết thật. Rồi chị kể có một hội nữ sinh bắt tân sinh viên chỉ mặc đồ lót đứng phơi ra cho người ta dùng bút đánh dấu khoanh tròn những chỗ “phì”. Anh tôi nghe tới đó chịu hết nổi.

“Thối hoắc!”

Tôi không thể tin nổi là anh tôi chửi thề trên xe mà ba và mẹ tôi không nói gì. Tôi đoán là giờ anh vào đại học rồi nên không sao. Chị tôi đâu có đếm xỉa gì câu đó. Chị cứ tiếp tục.

“Thối hoắc cái gì, em nghe rõ ràng.”

“Ăn nói đàng hoàng nào, quý nương,” ba tôi nói từ ghế trước.

“Ừa vậy sao? Mà nghe ở đâu?” Anh tôi hỏi.

“Nghe trên đài phát thanh công cộng quốc gia chứ đâu,” chị tôi đáp.

“Ôi trời.” Anh tôi cười muốn vỡ bụng.

“Thật mà.”

Mẹ và ba tôi giống như đang xem một trận đấu tennis qua kính chắn gió trước, bởi hai người cứ lắc đầu liên tục. Hai người không nói gì, cũng không quay ra sau. Nhưng ba tôi bắt đầu vận nhạc Giáng sinh lên mức điệp tãi.

“Mày toàn nói nhảm. Mày mà biết cái quái gì. Còn chưa lên đại học mà. Kelly đâu có gặp mấy chuyện kiểu đó.”

“Ồ há. Chị ấy dám kể chắc.”

“Chứ sao. Hai đứa tao không giấu nhau gì cả.”

“Ôi đúng là một anh trai tân thời nhạy cảm.”

Tôi muốn hai người thôi cãi cọ, bởi tôi bắt đầu thấy bức, nên tôi hỏi một câu nữa.

“Anh với chị có trao đổi về sách vở và thời sự không?”

“Cảm ơn em hỏi nhé, Charlie. Có. Thực sự là có đấy. Quyền sách Kelly thích tình cờ lại có tựa đề là Walden, tác giả Henry David Thoreau. Mà Kelly cũng chỉ tình cờ đề cập rằng phong trào tiên nghiệm khá là gần gũi với nhân loại thời đại này.”

“Ôi ôi, chữ nghĩa hoành tráng quá.” Chị tôi đảo mắt chế nhạo, gì chứ trò này thì chị là nhất.

“Ồ xin lỗi nhé, ai nói chuyện với mày? Tao chỉ đang kể cho thằng em trai về bạn gái của tao. Kelly nói cô ấy mong một ứng cử viên dân chủ sáng giá sẽ đứng ra tranh cử với George Bush. Kelly nói là hi vọng chuyện đó xảy ra thì đạo luật bổ sung Nam Nữ Bình Quyền sẽ được thông qua. Phải đấy. Cái luật Nam Nữ Bình Quyền mà chúng mày vẫn quang quác đòi cho được. Ngay cả các cô cổ động còn biết nghĩ những chuyện như thế, mà vẫn biết cách sống vui vẻ.”

Chị tôi khoanh tay trước ngực, và bắt đầu huýt sáo. Nhưng anh tôi đang quá ngon trớn. Tôi để ý thấy cổ ba tôi đang chuyển sang màu đỏ đậm.

“Nhưng còn có một khác biệt giữa mày và cô ấy. Mày biết không, Kelly tin vào nữ quyền đến nỗi cô ấy không bao giờ để một thằng đực nào đánh đập. Tao thấy là mày không được như vậy đâu.”

Tôi thề có Chúa, mọi người đều chết điếng. Ba tôi đạp chân phanh gắt tới nỗi anh tôi suýt bay khỏi ghế. Khi mùi lốp khét bắt đầu phai, ba tôi hít sâu rồi quay lại. Đầu tiên, ông quay sang anh tôi. Ông không nói một từ nào hết. Ông chỉ nhìn chăm chăm.

©S'TEN'T

Anh nhìn ba y như con nai đã bị đám anh em họ của tôi tóm được. Sau hai giây thật dài, anh tôi quay sang chị tôi. Tôi nghĩ anh thấy rất tệ bởi đã lỡ lời.

“Anh xin lỗi, chịu chưa. Thật mà. Thôi mà. Nín đi.”

Chị tôi đang khóc tợn, thật dễ sợ. Rồi ba tôi quay sang chị tôi. Một lần nữa, ông không nói gì cả. Ông chỉ gõ gõ ngón tay để làm chị mất tập trung khóc lóc. Chị nhìn ông. Mới đầu chị không hiểu, vì ông nhìn chị không có vẻ gì là âu yếm cả. Nhưng rồi chị sụp mắt xuống, nhún vai và quay sang anh tôi.

“Em xin lỗi vì đã nói không tốt về chị Kelly. Nghe kể thì chị cũng tốt.”

Rồi ba tôi quay sang mẹ tôi. Rồi mẹ tôi quay sang mấy anh em.

“Ba các con và mẹ không muốn ai cãi cọ gì nữa hết. Nhất là ở trong nhà bên ba. Rõ chưa?”

Mẹ tôi và ba tôi thì thoảng cũng ăn ý đến mức đáng kinh ngạc. Anh và chị tôi đều gật đầu và sụp mắt xuống. Rồi ba tôi quay sang tôi.

“Này Charlie.”

“Vâng, thưa ba?”

Những lúc thế này, nói “thưa ba” rất là quan trọng. Và nếu người khác mà gọi ta bằng đầy-đủ-họ-và-tên thì ta nên coi chừng, tôi nói rồi nhé.

“Charlie à, ba muốn con lái xe chặng còn lại về nhà mẹ của ba.”

Mọi người trong xe biết rằng nhiều khả năng đây là quyết định tệ hại nhất trong cả cuộc đời ba. Nhưng không ai cãi gì. Ông xuống xe ngay giữa đường. Ông vào băng sau, ngồi giữa anh và chị tôi. Tôi bỏ lên ghế trước, làm xe tắt máy những hai lần, rồi cài đai an toàn vào. Tôi lái chặng đường còn lại. Kể từ hồi tôi còn chơi thể thao, tôi chưa bao giờ đổ mồ hôi dừ như lần này, dù trời bên ngoài lạnh toát.

Gia đình bên ba cũng giống như gia đình bên mẹ. Anh tôi từng nói các anh em họ cũng y hệt, chỉ có tên là khác. Khác biệt lớn nằm ở bà nội. Tôi thương bà nội của tôi. Ai cũng thương bà cả. Bà đang ở lối vào chờ nhà tôi như thường lệ. Bà luôn biết trước khi nào có người tới thăm.

“Charlie lái xe được rồi sao?”

“Hôm qua nó tròn mười sáu ạ.”

“À ra thế.”

Bà nội của tôi già lắm rồi, không nhớ được nhiều chuyện nữa, nhưng bà nướng bánh quy thì ngon số một. Hồi tôi còn nhỏ xíu, anh em tôi nhớ mẹ của mẹ tôi lúc nào cũng có kẹo, và mẹ của ba tôi lúc nào cũng có bánh quy. Mẹ tôi kể rằng hồi tôi còn nhỏ, tôi gọi hai người là “Bà kẹo kẹo” và “Bà bánh bánh”. Tôi cũng gọi vụn giòn pizza là “xương pizza”. Mà không biết sao tôi lại kể mấy chuyện linh tinh này với bạn nhỉ.

Nó giống như ký ức đầu tiên của tôi, hẳn đó là lần đầu tiên tôi ý thức được tôi đang sống. Mẹ tôi và dì Helen đưa tôi đi vườn thú. Lúc đó tôi chừng ba tuổi, không chắc nữa. Dù sao thì hôm đó ba người cùng đứng ngẩn nhìn hai con bò cái. Một con bò mẹ cùng con bò con của nó. Chúng không có nhiều chỗ để đi qua lại mấy. Con bò con đứng ngay bên dưới mẹ nó, lùn cùn đi qua đi lại, rồi bò mẹ liếm “cục u” trên đầu bò con. Tôi nghĩ đó là cảnh buồn cười nhất mà tôi từng thấy trên đời, rồi tôi cười suốt ba tiếng đồng hồ. Mới đầu, mẹ tôi và dì Helen cũng cười, bởi họ vui vì thấy tôi cười. Phải nói thêm là tôi không nói được nhiều hồi nhỏ nên hẳn lúc nào tôi có vẻ bình thường là hai người đều vui sướng. Nhưng sang giờ thứ ba, hai người cố làm tôi nín cười, nhưng chỉ tổ khiến tôi cười dữ hơn. Tôi nghĩ có lẽ không tới ba giờ liền đâu, nhưng thấy lâu lắm. Thi thoảng tôi vẫn nghĩ đến lần đó, thấy sự việc đó giống một khởi đầu khá là “hứa hẹn”.

Sau những cái ôm và bắt tay, mọi người vào nhà bà nội, toàn bộ bà-con-bên-ba đều có mặt ở đó. Ông cả Phil với hàm răng giả và cô Rebecca, em của ba tôi. Mẹ kể với anh em tôi rằng cô Rebecca vừa mới ly dị lần nữa, nên anh em tôi không nên nhắc chuyện không vui. Tôi chỉ có thể nghĩ tới những cái bánh quy, nhưng năm nay bà nội không nướng bánh vì bị nhức hông.

Thế là thay vì được ăn bánh, mọi người ngồi xuống và xem tivi, mấy người anh em họ tán chuyện bóng bầu dục với anh tôi. Ông Phil thì uống rượu. Rồi mọi người dùng bữa tối. Tôi phải ngồi bên bàn của trẻ con bởi gia đình bên ba có đông anh em họ.

Bọn trẻ nhỏ huyền thuyên đủ chuyện lạ lùng. Thật thế.

Sau bữa tối là lúc mọi người xem phim Cuộc sống tuyệt vời, rồi tôi bắt đầu thấy nỗi buồn càng trĩu nặng. Khi tôi bước lên cầu thang vào căn phòng cũ của ba tôi và ngắm những bức hình cũ kỹ, tôi ngẫm nghĩ khi xưa, đã có thời những vật này chưa phải là kỷ ức. Rằng ai đó đã thực sự chụp bức hình, và những người trong bức ảnh vừa dùng bữa trưa hay gì đó.

Người chồng đầu của bà nội tôi chết ở Hàn Quốc. Khi đó ba tôi và cô Rebecca của tôi hãy còn rất nhỏ. Rồi bà nội cùng hai con nhỏ chuyển về sống cùng người anh là ông cả Phil của tôi.

Rất cuộc, sau vài năm, bà nội của tôi thấy quá chán lòng cảnh đơn độc nuôi hai con nhỏ, lại thêm mệt mỏi với nghề phục vụ bàn. Thế nên một ngày nọ, khi bà đang làm việc ở quán ăn, tức là chỗ làm của bà ấy, có người tài xế xe tải mời bà đi chơi. Cứ theo như bức ảnh cũ thì khi ấy bà rất rất rất đẹp. Hai người hò hẹn một thời gian. Rồi cuối cùng hai người cưới nhau. Hóa ra ông tài xế là một người hung bạo. Ông ta đánh ba tôi suốt. Ông cũng đánh cô Rebecca của tôi suốt. Và ông đánh luôn cả bà nội. Lúc nào cũng đánh. Mà bà nội tôi không làm gì được, tôi đoán vậy, bởi chuyện ấy tiếp diễn những bảy năm.

Sau cùng chuyện ấy chấm dứt khi ông cả Phil của tôi trông thấy vết bầm dập trên người cô Rebecca và moi được sự thật từ miệng bà nội. Ông gọi vài người bạn làm chung ở nhà máy. Rồi họ tìm ra người chồng kẻ của bà nội trong một quán rượu. Rồi họ nện ông ta một trận tơi bời. Ông cả Phil của tôi thích kể chuyện này khi bà nội không có mặt. Câu chuyện cứ mỗi lúc mỗi khác, nhưng điểm cốt yếu vẫn y nguyên. Bốn ngày sau trận đó, ông chồng kẻ chết trong bệnh viện.

Tôi vẫn không biết làm thế nào mà ông cả Phil của tôi thoát tù tội vì chuyện ông đã làm. Có lần tôi hỏi ba, và ông bảo những người sống quanh khu đó hiểu có chuyện xảy ra không liên quan gì tới cảnh sát. Ông nói nếu có người động tới chị em hay mẹ của ta, kẻ đó phải trả giá, và mọi người khác cũng vờ như không thấy.

Thật quá tệ là chuyện diễn ra những bảy năm trời, để rồi đến đời cô Rebecca của tôi cũng gặp phải mấy ông chồng loại đó. Không giúp cô Rebecca theo cách cũ được vì hàng xóm xung quanh đã thay đổi. Ông cả Phil của tôi đã quá già, ba tôi thì rời quê đi nơi khác sống. Cô buộc phải kiện ra tòa để đòi lệnh hạn chế tiếp xúc.

Tôi nghĩ về ba đứa em họ của tôi, con của cô Rebecca, không biết lớn lên chúng sẽ thành người thế nào. Một đứa con gái, hai đứa con trai. Tôi cũng buồn, bởi vì tôi nghĩ đứa con gái nhiều khả năng sẽ lâm vào cảnh đời tương tự như cô Rebecca, và một đứa con trai nhiều khả năng sẽ trở thành kẻ như ba nó. Đứa con trai kia rất có thể sẽ giống như ba tôi, bởi vì nó thực sự biết chơi thể thao, và ba nó không phải là ba của anh chị nó. Ba tôi nói chuyện với nó nhiều, và dạy nó cách ném cũng như đập bóng chày. Hồi còn nhỏ, tôi từng ghen tị vì điều này, nhưng giờ thì hết rồi. Bởi vì anh tôi nói đứa em họ đó là người duy nhất trong nhà nó có cơ đổi đời. Nó cần đến ba tôi. Có lẽ giờ tôi đã nghĩ thông được chuyện ấy.

Căn phòng cũ của ba tôi hầu như y nguyên như hồi ông ra đi, ngoại trừ đồ vật cứ phai tàn dần. Có một quả địa cầu trên bàn từng được xoay rất nhiều. Và những tấm áp-phích cũ có hình cầu thủ bóng chày. Và những bài báo cắt ra đưa tin ba tôi thắng một trận huy hoàng hồi ông học năm hai. Không biết tại sao, nhưng tôi thực sự hiểu được lý do ba tôi phải rời ngôi nhà này. Khi ông biết rằng bà nội sẽ không bao giờ gắn kết với người đàn ông nào nữa bởi bà đã cạn lòng tin, cũng thôi truy cầu bất kỳ thứ gì bởi bà không biết làm thế nào. Và khi ông thấy người em gái bắt đầu đưa về nhà những bản sao trẻ hơn của ông ba đương ngày nào, đơn giản là ông không thể ở lại nữa.

Tôi nằm xuống chiếc giường cũ của ông, nhìn qua cửa sổ thấy một cái cây, có thể thấp hơn nhiều so với ngày xưa khi ba tôi nhìn nó. Tôi có thể cảm nhận được xúc cảm của ông trong cái đêm mà ông nhận ra nếu ông không ra đi, ông sẽ không bao giờ sống tiếp được cuộc đời của mình. Mà sẽ sống cuộc sống của họ. Ít nhất thì đó là cách ông đã nói. Có lẽ bởi thế ba con bên ba cứ mỗi năm lại cùng xem bộ phim ấy. Vậy là phải. Ba tôi chưa bao giờ khóc khúc cuối phim.

Không biết bà nội hay cô Rebecca của tôi sẽ có lúc nào thực lòng tha thứ cho ba tôi chuyện bỏ rơi họ. Chỉ có ông cả Phil của tôi hiểu chuyện đó. Thật lạ khi thấy ba tôi thay đổi đến nhường nào khi ở bên mẹ và em gái của ba. Lúc nào ông cũng thấy đau khổ, ông và cô tôi cùng nhau mà vẫn đơn độc. Một lần nọ, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy ba tôi đưa tiền cho cô.

Không biết cô Rebecca của tôi nói gì trên xe dọc đường về nhà. Rồi những đứa con cô, chúng nghĩ gì. Chúng có nói về nhà tôi không. Chúng có nhìn vào nhà tôi mà tự hỏi ai là người có cơ hội thành công sau này. Tôi cực là có.

Thương mến,

Charlie

23. Chương 23

Ngày 30 tháng Mười hai, 1991

Bạn thân mến,

Viết lá thư trước cho bạn xong, ngay ngày hôm sau, tôi đọc xong quyển *Bắt trẻ đồng xanh*. Cho tới giờ tôi đã kịp đọc lại nó ba lần. Tôi thực sự không biết làm gì hơn. Tối nay Sam và Patrick rốt cuộc sẽ về đến nhà, nhưng tôi sẽ không gặp họ được. Patrick sẽ gặp Brad, còn Sam tìm Craig. Ngày mai tôi sẽ gặp cả hai người ở quán Big Boy, sau đó là bữa tiệc mừng năm mới ở nhà Bob.

Điều lý thú là tôi sẽ tự lái xe tới quán Big Boy. Ba tôi bảo phải chờ trời bớt tuyết đã, và rốt cuộc hôm qua trời cũng quang quẻ ra một chút. Tôi ghi một băng nhạc làm kỷ niệm. Tựa đề cuộn băng là “Lần đầu lái xe”. Có lẽ có phần ủy mị quá, nhưng tôi thích nghĩ tới lúc về già, tôi sẽ có thể xem những cuộn băng này và nhớ lại những lần lái xe đầu tiên.

Lần đầu tôi tự lái là đi thăm dì Helen. Đó cũng là lần đầu tiên tôi đi thăm dì mà không có ai đi cùng, kể cả mẹ. Tôi gắng sao cho lần ấy được đặc biệt. Tôi mua hoa bằng tiền mừng Giáng sinh. Thậm chí tôi còn ghi tặng dì một băng nhạc và để nó bên mộ. Tôi mong bạn không thấy việc đó kỳ quặc.

Tôi kể với dì Helen của tôi mọi thứ trong đời. Chuyện về Sam và Patrick, về bè bạn của họ. Về bữa tiệc mừng năm mới đầu tiên của tôi vào ngày mai. Tôi kể với dì rằng anh tôi sẽ chơi trận bóng bầu dục cuối mùa vào ngày đầu năm mới. Tôi kể với dì chuyện anh tôi rời nhà đi học và mẹ tôi khóc buồn ra sao. Tôi kể với dì lúc bọn tôi cảm thấy vô tận. Tôi kể với dì về bài hát “Asleep”. Tôi kể với dì chuyện tôi thi lấy bằng lái xe. Rằng mẹ tôi lái xe đến đó ra sao, và tôi lái xe đưa mẹ về ra sao. Rằng bề ngoài cũng như cái tên của viên cảnh sát chấm thi không có gì kỳ quặc hay buồn cười gì cả, khiến tôi thấy như bị bịp vậy.

Khi tôi sắp từ biệt dì Helen để về, tôi khóc. Khóc thật sự. Không phải là cơn khóc hoảng loạn như tôi vẫn thường bị. Rồi tôi hứa với dì Helen rằng tôi chỉ khóc vì những điều quan trọng, bởi vì tôi ghét nghĩ rằng khóc nhiều như thế này sẽ khiến việc khóc thương dì Helen bớt giá trị đi.

Rồi tôi nói lời từ biệt, và lái xe về nhà.

Tôi đọc quyển sách lần nữa bởi vì tôi biết, tôi mà không đọc thì nhiều khả năng tôi sẽ lại khóc. Ý tôi là khóc hoảng ấy. Tôi đọc cho đến khi hoàn toàn kiệt sức và buộc phải ngủ. Sáng hôm sau, tôi đọc xong quyển sách và lập tức bắt đầu đọc lại lần nữa. Bất kỳ điều gì để át cảm giác muốn khóc. Bởi vì tôi đã hứa với dì Helen. Và bởi tôi không muốn bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, giống lần cuối tuần trước. Tôi không thể lại suy nghĩ kiểu đó. Không bao giờ nữa.

Tôi không biết bạn có bao giờ cảm thấy như vậy chưa. Rằng bạn muốn ngủ một ngàn năm. Hoặc đơn giản là không hiện hữu. Hoặc đơn giản là không ý thức rằng bản thân đang hiện hữu. Hay điều gì đó tương tự. Tôi nghĩ ước muốn như vậy là không lành mạnh, nhưng tôi muốn vậy mỗi khi bị như bây giờ. Đó là lý do tôi cố không nghĩ. Tôi chỉ muốn đất trời ngừng lại. Nếu tình hình xấu hơn nữa, rất có thể tôi sẽ phải trở lại gặp bác sĩ. Chứng bệnh của tôi lại trở nặng rồi.

Thương mến,

Charlie

24. Chương 24

Ngày 1 tháng Giêng, 1992

Bạn thân mến,

Bây giờ là 4 giờ sáng, tức là ngày đầu năm mới, mặc dù theo lý thì cho đến lúc mọi người đi ngủ nó vẫn còn là ngày 31 tháng Mười Hai. Tôi không ngủ được. Người ta đều đang ngủ, hoặc làm tình. Tôi thì xem truyền hình cáp và ăn thạch rau câu. Mọi thứ xung quanh cứ chập chờn chao đảo. Tôi những muốn kể với bạn về Sam và Patrick và Craig và Brad và Bob và mọi người, nhưng giờ tôi không nhớ được.

Ngoài kia đang yên bình. Tôi biết điều đó chứ. Lúc này tôi lái xe đến quán Big Boy. Rồi tôi thấy Sam cùng Patrick. Cùng Brad và Craig. Tôi rất buồn bởi chỉ muốn được ở riêng cùng họ. Trước đây tôi chưa khi nào có cảm giác đó.

Một giờ trước, mọi thứ còn tệ hơn bây giờ. Khi ấy tôi đang nhìn cái cây này, nhưng nó biến thành một con rồng, và rồi lại là một cái cây, và tôi nhớ cái ngày trời đẹp khi tôi là một phần của thỉnh không. Tôi nhớ là hôm ấy tôi cắt cỏ để kiếm tiền tiêu vặt, cũng như tôi đang xúc tuyết dọn lối đi để có tiền tiêu vặt bây giờ. Thế nên tôi bắt đầu xúc tuyết trên lối đi nhà Bob, làm việc ấy khi đang dự tiệc đêm trước thêm năm mới kể cũng lạ.

Cặp má tôi đỏ ửng vì lạnh, giống như gương mặt ngà ngà say của thầy Z, thầy ấy đi giày đen, tôi nhớ cả giọng nói của thầy khi kể con sâu bướm trải qua đau đớn thế nào khi kết kén, và tại làm sao người ta mất tới bảy năm mới tiêu hóa hết kẹo cao su lỗ nuốt phải. Rồi một đứa tên là Mark tới dự tiệc thỉnh linh xuất hiện, nhìn lên trời và rủ tôi ngắm sao. Thế là tôi nhìn lên, thấy bọn tôi ở trong một vòm trời khổng lồ giống như quả cầu thủy tinh đựng bông tuyết, rồi Mark bảo những ngôi sao sáng trưng màu trắng thực ra chỉ là những cái lỗ trong vòm thủy tinh tối đen, và khi ta lên thiên đàng, thủy tinh vỡ tan đi, và ở đó chẳng có gì ngoài một lớp sao trắng lóa nhưng lại không làm ta chói mắt. Không gian mênh mông, rộng mở, yên bình mà mong manh, giữa đó ta thấy mình thật nhỏ bé.

Đôi khi, tôi nhìn ra bên ngoài, nghĩ rằng nhiều người khác đã ngắm cảnh tuyết này trước đây. Đơn giản cũng như tôi nghĩ nhiều người khác đã đọc những quyển sách đó trước đây. Và đã nghe những bài hát ấy.

Đêm nay những người ấy cảm thấy thế nào?

Tôi thực sự không biết đang nói gì nữa. Rất có thể tôi không nên viết điều này ra, bởi tôi vẫn còn đang thấy mọi thứ chao đảo chập chờn. Tôi muốn chúng dừng lại, nhưng một vài giờ nữa chắc vẫn chưa xong đâu. Bob có nói thế trước khi hấn vào phòng ngủ của hấn cùng Jill, cô này tôi không quen.

Tất cả những điều tôi nói đây hấn nghe thật quen thuộc. Không phải người khác thấy quen thuộc với cảm giác của tôi. Tôi chỉ biết chắc hấn một đứa nào khác đã từng có trải nghiệm tương tự. Như lúc này, khi đất trời yên ả, và ta thấy mọi thứ cứ dịch chuyển dù ta không muốn, mọi người đều đã ngủ. Và mọi quyển sách ta đọc đã từng được người khác đọc. Mọi bài hát ta thích đã từng được người khác lắng nghe. Cô nàng ta thấy đáng yêu cũng thật đáng yêu trong mắt người khác. Nếu nhìn vào những điều thực tế đó khi trong lòng đang vui, ta sẽ cảm thấy thật là tuyệt diệu, bởi đó chính là “sự hòa hợp nhất trí”.

Giống như lúc ta đang thích một cô gái mà nhìn thấy một cặp nắm tay nhau, ta cũng thấy vui mừng cho họ. Nếu phải khi khác có thể cũng chính cặp đôi ấy làm ta phát bực. Thế là ta cứ muốn được mừng cho họ mãi thôi, bởi như thế cũng có nghĩa là ta đang hạnh phúc.

Tôi chỉ nhớ được cái gì thôi thúc tôi nghĩ tới những điều này. Tôi định viết ra, bởi nếu làm vậy thì may ra tôi sẽ không phải nghĩ về nó nữa. Và thôi buồn bực. Điều đáng nói là bây giờ tôi nghe thấy tiếng Sam và Craig ân ái, và lần đầu tiên trong đời, tôi hiểu được cái kết của bài thơ nọ.

Thật ra tôi không bao giờ muốn hiểu. Bạn nhất định phải tin thế nhé.

Thương mến,

Charlie

25. Chương 25

Ngày 4 tháng Giêng, 1992

Bạn thân mến,

Tôi xin lỗi về lá thư trước. Nói thật với bạn, tôi không rõ đã viết gì, nhưng tôi thức giấc chẳng nhẹ nhàng gì, vậy nhiều khả năng là thư đó không sáng sủa vui tươi cho lắm. Tất cả những gì tôi còn nhớ về đêm đó là tôi đi lòng khấp nhà tìm phong bì và tem. Khi đã tìm được rồi, tôi để địa chỉ của bạn, rồi bước xuống đồi, ngang qua rặng cây, tới chỗ bưu điện, bởi tôi biết rằng nếu không bỏ nó vào thùng thư mà tôi không thể mở ra lấy lại thì tôi sẽ không bao giờ gửi thư đi được.

Lúc ấy không hiểu sao chuyện đó lại có vẻ hệ trọng tới vậy, kể cũng lạ.

Khi tới bưu điện, tôi thả lá thư vào thùng thư. Có cảm giác chung cuộc. Và an bình. Rồi tôi bắt đầu nôn, nôn mãi cho tới khi mặt trời lên. Tôi nhìn con đường, thấy nhiều xe hơi, tôi biết rằng người ta đều đang đi về nhà ông bà của họ. Tôi biết nhiều người trong số đó sẽ xem anh tôi chơi bóng bầu dục ngày hôm nay. Đến đây thì đầu óc tôi bắt đầu nhảy lò cò.

Anh tôi... bóng bầu dục... Brad... Dave cùng ả bạn gái của hắn trong phòng tôi... áo khoác... trời lạnh... mùa đông... “Chiếc lá thu”... đừng kể với ai... thẳng biển thái... Sam và Craig... Sam... Giáng Sinh... máy đánh chữ... món quà... dì Helen... hàng cây chao đảo... không ngừng chao đảo... thế là tôi nằm xuống đóng vai thiên thần tuyết.

Cảnh sát tìm thấy tôi, xanh tái, đang ngủ lịm.

Tôi cứ run cầm cập vì lạnh mãi một lúc lâu sau khi ba mẹ tôi đưa tôi từ phòng cấp cứu về nhà. Không có ai bị phiền hà gì, bởi những phen thế này từng xảy đến với tôi, hồi tôi còn nhỏ xíu, phải đi khám bác sĩ. Tôi đơn giản là đi lang thang rồi mất hút và ngã gục xuống, thiếp đi nơi nào đó. Ai cũng biết trước đó tôi đi dự tiệc, nhưng không có ai, kể cả chị tôi nghĩ rằng nguyên do là như vậy. Tôi không hé một lời, bởi tôi không muốn Sam hay Patrick hay Bob hay bất kỳ ai bị phiền. Nhưng trên hết, tôi không muốn thấy nét mặt của mẹ tôi và nhất là ba tôi nếu hai người nghe tôi kể sự thật.

Thế nên tôi không nói nửa lời.

Tôi chỉ im lặng, nhìn quanh. Và tôi để ý thấy nhiều thứ. Như mấy cái chấm trên trần nhà. Hay cái chăn người ta đưa cho tôi thật xù xì. Hay gương mặt thể hiện được đủ kiểu sắc thái của ông bác sĩ. Ông ta thì thâm mà nghe cứ rõ mồm một, rằng có lẽ tôi nên bắt đầu điều trị với chuyên gia tâm thần. Đó là lần đầu tiên một bác sĩ nói lời ấy với ba mẹ trước mặt tôi. Cái áo choàng của ông ta sao mà trắng toát. Tôi thấy một ghê gớm.

Cả ngày dài, tôi chỉ nghĩ được mỗi một chuyện là tại tôi mà cả nhà lỡ mất trận đấu bóng bầu dục của anh tôi, mong chị tôi nhớ thu băng trận đấu.

May là chị ấy nhớ thật.

Về tới nhà, mẹ pha cho tôi chút trà, ba hỏi tôi có muốn ngồi xem trận đấu không, tôi đáp có. Mọi người ngồi xem anh tôi chơi thật hay, nhưng lần này, không có ai thực sự hoan hỉ. Mọi con mắt đều dồn lên tôi. Rồi mẹ nói nhiều lời động viên, rằng năm học này tôi học tốt quá, và có lẽ ông chuyên gia sẽ giúp tôi bình phục. Mẹ tôi có thể nói chuyện mà vẫn giữ vẻ trầm ổn khi mẹ tỏ ra tích cực. Ba cứ liên tục “vỗ yêu” tôi. Vỗ yêu tức là vỗ nhẹ vào đầu gối, vai và cánh tay để động viên. Chị thì tình nguyện giúp tôi chải sửa tóc tai cho ổn. Cả nhà bày tỏ sự quan tâm tràn trề như thế làm tôi cứ thấy sao sao ấy.

“Ý chị là sao? Tóc em bị gì à?”

Chị tôi lúng túng, dợm nhìn quanh. Tôi đưa tay lên đầu, nhận ra khá nhiều tóc đã biến mất. Thực sự tôi không nhớ tôi cắt hồi nào, nhưng cứ xét tình hình hiện tại thì tôi hẳn đã chụp lấy cây kéo rồi cắt loạn xạ. Mái tóc lồm từng mảng lớn như khoét. Khi dự tiệc tôi không soi gương, bởi sợ cái vẻ mặt khác thường của chính tôi. Nếu không thì tôi đã phát hiện ra.

Chị giúp tôi tỉa cao lên một chút, cũng may là mọi người ở trường, kể cả Sam và Patrick đều nghĩ tóc mới của tôi trông ngẫu.

“Chuẩn” là từ của Patrick.

Dù vậy, tôi quyết định không bao giờ chơi LSD nữa.

Thương mến,

Charlie

26. Chương 26

Ngày 14 tháng Giêng, 1992

Bạn thân mến,

Tôi cảm thấy giống như kẻ lừa đảo, bố tôi đang gắng ổn định lại nếp sống như trước, không ai hay biết gì cả. Thật khó ngồi yên đọc sách trong phòng ngủ như trước. Thậm chí nói chuyện với anh tôi trên điện thoại cũng khó. Đội bóng của anh thắng giải ba toàn quốc. Không ai kể với anh rằng cả nhà bỏ lỡ trận đấu vì tôi.

Tôi đi thư viện mượn một cuốn sách vì tôi bắt đầu thấy sợ. Thi thoảng mọi thứ lại bắt đầu chao đảo, mọi âm thanh trở nên trầm mà rỗng. Tôi không thể tập trung suy nghĩ điều gì cụ thể. Quyển sách nói có người dùng LSD đôi lần rồi không dứt hẳn thói đó được. Tác giả nói nó tăng một loại chất truyền xung não. Nói đơn giản thì thứ đó gây cho ta những triệu chứng như tâm thần phân liệt trong mười hai tiếng đồng hồ tiếp theo, và nếu ta tiết ra quá nhiều chất truyền xung não này, ta không dứt khỏi nó được.

Tôi bắt đầu thở dốc trong thư viện. Thật kinh khủng, tôi từng thấy vài đứa tâm thần phân liệt trong bệnh viện lúc tôi còn nhỏ. Thêm một chuyện tệ hại nữa là hôm qua tôi để ý thấy ai cũng mặc đồ Giáng Sinh mới cầu, nên sáng nay tôi quyết định mặc bộ vét mới Patrick tặng để đi học, để rồi bị cười nhạo tàn nhẫn suốt chín tiếng đồng hồ. Một ngày thật khốn khổ. Lần đầu tôi cúp học ra ngoài gặp Sam với Patrick.

“Trông bảnh đó, Charlie,” Patrick nói, cười toét.

“Tôi làm một điều thuốc được không?” Tôi không thể nói “đốt khói” được. Lần đầu tiên mà. Đơn giản là tôi không thể.

“Được chứ,” Patrick đáp.

Sam ngăn cậu ấy lại.

“Có chuyện gì vậy, Charlie?”

Tôi kể chuyện cho hai người nghe, thế là Patrick cứ hỏi đi hỏi lại tôi bị “hoang tuyền” hay sao.

“Không, không phải như vậy.” Tôi phát bực.

Sam vòng tay ôm vai tôi, an ủi là cô ấy biết tôi đang thấy thế nào. Nói tôi đừng lo lắng. Một khi đã chơi thuốc, ta chỉ nhớ những gì ta thấy lúc đó thôi. Chỉ có vậy. Kiểu như đường sá biến thành sóng lượn, gương mặt trở nên méo mó và hai mắt bên to bên nhỏ. Chỉ là ký ức trong tâm trí thôi.

Rồi cô ấy đưa tôi điều thuốc.

Khi bập để châm thuốc, tôi không ho. Thực ra tôi thấy dễ chịu. Tôi biết theo sách vở thì hút thuốc có hại, nhưng đúng là dễ chịu.

“Giờ tập trung nhìn khói thuốc nhé,” Sam nói.

Thế là tôi chăm chăm nhìn khói.

“Giờ thì bình thường rồi chứ?”

“À ha,” tôi mơ hồ lên tiếng.

“Giờ nhìn nền xi măng cái sân chơi đằng kia, có chao đảo không?”

“À ha.”

“Được rồi... Giờ nhìn kỹ mảnh giấy nằm trên đất kia.”

Rồi tôi nhìn kỹ mảnh giấy nằm trên đất.

“Giờ thì nền xi măng có chênh chao không?”

“Không có.”

Thế rồi Sam trấn an tôi, nói là tôi sẽ ổn thôi, nói thôi tôi đừng bao giờ chơi thuốc nữa. Sam còn giải thích thêm cảm giác gọi là “xuất thần”. Tình trạng xuất thần xảy ra khi ta không tập trung vào bất kỳ thứ gì, và ngoại giới hóp lấy, xoay đảo xung quanh ta. Cô ấy bảo “xoay đảo” là nói theo nghĩa bóng thôi, nhưng những người không bao giờ nên chơi thuốc lần nữa thì phải hiểu theo nghĩa đen.

Tôi bật cười to. Nhẹ cả lòng. Sam và Patrick cũng mỉm cười. Tôi thấy vui thêm, bởi nhìn vẻ mặt quá lo lắng của họ thật không chịu nổi.

Vậy là hầu hết mọi thứ đã thôi chao đảo kể từ đó. Tôi không cúp tiết học nào nữa. Cũng đã hết cảm giác như kẻ lừa bịp vì gồng ổn định cuộc sống như trước. Thầy Bill khen bài luận của tôi về quyển *Bắt trẻ đồng xanh* (được gõ bằng cái máy đánh chữ cũ mà mới của tôi!) là bài khá nhất tôi từng viết. Thầy bảo tôi đang “tiến bộ” một cách nhanh chóng và đưa tôi một loại sách khác như một “phần thưởng”. Đó là cuốn *Trên đường* của Jack Kerouac.

Bây giờ tôi hút chừng mười điếu mỗi ngày.

Thương mến,

Charlie

27. Chương 27

Ngày 25 tháng Giêng, 1992

Bạn thân mến,

Tôi cảm thấy thật tuyệt vời! Thật đó. Tôi phải nhớ cảm giác này để dành cho lần tới, lúc tôi lại có một tuần tẻ tẻ. Bạn có bao giờ làm vậy chưa? Bạn cảm thấy buồn thật buồn, và rồi tự nhiên hết buồn mà không hiểu tại sao. Tôi cứ tự nhủ rằng cứ sau khi thấy tuyệt vời như thế này thì có thể một tuần tẻ hại khác lại đến, thế nên tôi nên gom góp càng nhiều chi tiết vui vẻ càng tốt, để khi cái tuần tẻ hại ấy đến thật, tôi có thể bấu vào những chi tiết đó để tin rằng tôi sẽ lại vui. Cách này không ích lợi lắm, nhưng tôi nghĩ cứ thử qua cũng rất quan trọng.

Chuyên gia tâm thần điều trị cho tôi là một chú rất tốt. Chú ấy giỏi hơn ông chuyên gia kỳ trước nhiều. Chú ấy hỏi tôi cảm thấy, suy nghĩ và nhớ những gì. Như là lúc tôi còn nhỏ, có một lần nọ tôi xuống phố đi quanh khu nhà. Tôi trần như nhộng, tay cầm một cây dù xanh dương, mặc dù trời không mưa gì cả. Lúc

ấy tôi vui vì cảnh đó làm mẹ tôi cười. Mà mẹ thì ít cười lắm. Nên mẹ chụp một bức ảnh. Rồi mấy người hàng xóm phân nản.

Một lần khác, tôi xem đoạn quảng cáo cho bộ phim về một người đàn ông bị buộc tội sát nhân, nhưng ông ấy không phạm tội này. Một diễn viên trong bộ phim M*A*S*H đóng vai chính trong phim này. Rất có thể đó là lý do tôi nhớ được. Đoạn quảng cáo nói rằng toàn bộ phim xoay quanh việc nghi phạm cố gắng chứng minh ông ấy vô tội nhưng nhiều khả năng ông ấy vẫn bị tống vào tù. Chuyện ấy làm tôi rất sợ. Sợ thật là sợ. Bị trừng phạt vì một điều gì đó mà ta không làm. Hoặc trở thành một nạn nhân vô tội. Nó là thứ tôi không bao giờ muốn nếm trải.

Tôi không biết những chuyện thế này có đáng kể với bạn không, nhưng lúc khám bệnh, tôi có cảm giác như “đột phá”.

Điều hay nhất ở chú chuyên gia là chú ấy có nhiều tạp chí âm nhạc trong phòng đợi. Một lần đi khám, tôi đọc được bài về ban nhạc Nirvana, một bài tử tế không nhắc bất cứ gì liên quan tới xốt mù tạt mật ong hay rau diếp. Dù vậy, tác giả cứ nhắc suốt về chứng bệnh dạ dày của anh ca sĩ. Kỳ thật.

Như tôi kể với bạn, Sam cùng Patrick thích nhiều bài hát của nhóm nhạc này, nên tôi nghĩ cần đọc bài báo nọ để biết thêm mà chuyện trò với hai người. Cuối bài, tác giả so sánh ca sĩ của nhóm với John Lennon của Beatles. Sau này tôi kể chi tiết ấy với Sam, thế là cô ấy nổi cáu ghê lắm. Cô ấy bảo nếu có so thì so với Jim Morrison còn khả dĩ, nhưng thực sự anh ấy không giống ai hết, là độc nhất vô nhị. Bọn tôi ở quán Big Boy sau sân diễn Rocky Horror, và câu chuyện ấy khơi mào một cuộc thảo luận sôi nổi.

Craig bảo rắc rối xảy ra khi mọi người lúc nào cũng so sánh người này với người kia, chuyện này là người ta bị hạ thấp giá trị, giống như trong khóa học nhiếp ảnh của hân.

Bob thì bảo mọi chuyện là do các ông bố bà mẹ của bọn tôi không muốn xa rời thời thanh xuân của họ, và họ sẽ đau lòng khi không cảm thấy kết nối được với thế hệ bây giờ.

Patrick bảo vấn đề ở chỗ mọi thứ đều đã hiện hữu rồi, người ta khó mà khai phá được điều gì mới. Không ai có thể thành danh được như ban nhạc Beatles, bởi chính Beatles đã trở thành một cái “phông nền” để so sánh. Họ nổi tiếng đến vậy là vì họ không có ai để mà so sánh cả, nên giới hạn là vô tận.

Sam chêm vào là bây giờ ban nhạc hay ca sĩ này nọ cứ ra hai album là tự so họ với Beatles, rồi từ đó trở đi cá tính âm nhạc của họ nhòa nhạt hân.

“Cậu nghĩ sao, Charlie?”

Tôi không nhớ được là nghe hay đọc chuyện này ở đâu. Tôi nói rằng có thể nó nằm trong quyển Bên này thiên đường của F. Scott Fitzgerald. Có một đoạn gần cuối sách, cậu nhân vật chính gặp được một ông già. Hai người cùng đi xem trận bóng mừng cựu sinh viên các trường thuộc Liên đoàn Ivy, họ tranh luận với nhau chuyện này. Ông già là kẻ thành đạt. Còn cuộc đời cậu trai trẻ chỉ có thể diễn tả bằng từ “tan nát”.

Cái chính là họ tranh luận với nhau, cậu trai là người theo chủ nghĩa lý tưởng kiểu đương đại. Cậu nói về “thế hệ không ngừng nghỉ” của tôi, đại loại thế. Rồi cậu nói đại khái, “Thời đại này không phải thời của các anh hùng, bởi không ai để cho sự tích anh hùng xuất hiện.” Bối cảnh trong sách là những năm 1920, thật tuyệt, bởi đoạn đối thoại như vậy hoàn toàn có thể xảy ra trong quán Big Boy. Rất có thể thời ông bà chúng ta đã nói chuyện như thế. Và rất có thể chuyện ấy lặp lại với bọn tôi ở thời điểm hiện tại.

Thế nên tôi nghĩ báo chí gắng đẩy anh ca sĩ thành người hùng, nhưng sau lại có ai đó bôi móc được chuyện gì khiến hình tượng anh ta xấu đi. Không hiểu sao phải làm thế nhỉ, anh ta chỉ là người viết ra nhiều ca khúc được đông đảo người nghe ưa thích, như vậy chẳng phải đã đủ lắm rồi hay sao. Có thể tôi sai, nhưng mọi người ngồi bên bàn bắt đầu bàn tán về chuyện đó.

Sam đổ lỗi cho truyền hình. Patrick trách chính phủ. Craig thì phê phán các “tập đoàn truyền thông.” Bob thì bỏ đi vệ sinh.

Tôi không biết nói chuyện kiểu này gọi là gì, và hân là nói suông thế không đạt được gì hết, nhưng thật hay khi ngồi cùng nhau mà bàn luận vai trò của chúng ta trong mọi chuyện. Như lúc thầy Bill dặn tôi hãy cố “nhập cuộc.” Tôi có đi dự buổi dạ vũ mừng cựu sinh viên như từng kể với bạn, nhưng nói chuyện thế này

thì vui hơn. Nhất là khi nghĩ rằng mọi người trên khắp thế giới từng có những cuộc trò chuyện ở những nơi giống như quán Big Boy.

Tôi định chia sẻ cho mọi người cùng bàn ý nghĩ ấy, nhưng họ đang hào hứng chê bai nên thôi không làm họ mất hứng. Vậy là tôi chỉ ngồi lùi ra sau một chút, ngắm Sam ngồi cạnh bên Craig, cố kiềm nổi chạnh lòng. Phải nói rằng tôi làm chuyện ấy không giỏi lắm. Nhưng một lúc sau, khi Craig đang nói gì đó, Sam quay sang cười với tôi. Một nụ cười như trong phim quay chậm, thế là tôi thấy mọi việc ổn cả.

Tôi kể chuyện này cho chuyên gia tâm thần nghe, nhưng chú ấy bảo bây giờ kết luận ngay thì còn quá sớm.

Tôi không biết nữa. Tôi vừa có một ngày tuyệt vời. Mong rằng bạn cũng như thế.

Thương mến,

Charlie

28. Chương 28

Ngày 2 tháng Hai, 1992

Bạn thân mến,

Trên đường là một quyển sách hay. Thầy Bill không bảo tôi viết bài luận về nó, vì đó là một “phần thưởng” như tôi đã kể. Tuy vậy thầy gọi tôi vào văn phòng của thầy sau giờ học để bàn về nó, thế là tôi vào. Thầy pha trà mời tôi, làm tôi cảm thấy người lớn hẳn ra. Thậm chí thầy còn cho tôi hút một điếu trong văn phòng, nhưng đồng thời cũng khuyên tôi bỏ thuốc cho mau vì thuốc hại sức khỏe. Thầy đưa cho tôi một tờ rơi trên bàn của thầy. Giờ tôi dùng nó làm cái đánh dấu trang.

Tôi cứ ngỡ thầy Bill cùng tôi sắp bàn về quyển sách, nhưng hai thầy trò rớt cuộc chỉ tán “chuyện đời”. Thật tuyệt được ngồi nói miên man hết chuyện này đến chuyện khác. Thầy hỏi tôi về Sam và Patrick, về ba mẹ tôi, và tôi kể với thầy chuyện thi lấy bằng lái xe, và hôm cả bọn nói chuyện ở quán Big Boy. Tôi cũng kể với thầy về chuyên gia điều trị của tôi. Tôi không kể với thầy về bữa tiệc, hay chị tôi cùng bạn trai chị. Họ vẫn còn lén lút gặp nhau, theo lời chị như thế càng “thêm phần say đắm”.

Sau khi tôi kể đủ chuyện về tôi cho thầy Bill, tôi hỏi đến chuyện của thầy. Cũng dễ chịu, vì thầy không có ra vẻ tự mãn hay so sánh với tôi gì hết. Thầy đơn giản kể chuyện thôi. Thầy đã học chương trình cử nhân ở đại học nào đó ở miền Tây, họ không cho điểm xếp hạng học lực, lạ thật, nhưng thầy Bill bảo đó là nơi giảng dạy tốt nhất mà thầy từng được học. Thầy còn nói là sẽ đưa cho tôi tờ rơi về trường đó khi tới lúc.

Sau khi vào Đại học Brown theo chương trình sau đại học, thầy Bill du lịch châu Âu một thời gian, rồi khi trở về, thầy gia nhập tổ chức Teach for America. Hết năm nay, thầy dự tính chuyển tới New York sống và viết kịch. Tôi đoán là thầy còn khá trẻ, mà tôi hỏi tuổi thì không phải phép. Tôi lấy can đảm hỏi thầy có bạn gái chưa, và thầy đáp chưa, mặt có vẻ buồn. Tôi quyết định không tọc mạch thêm, kể ra điều đó cũng riêng tư quá. Rồi thầy đưa cho tôi một quyển sách nữa để đọc, tựa là Bữa trưa trần trụi.

Về tới nhà, tôi bắt đầu đọc luôn. Nói thật với bạn, tôi chẳng biết nhân vật đang nói về cái gì. Tôi sẽ không bao giờ kể điều này với thầy Bill. Sam kể với tôi rằng William S. Burroughs viết quyển sách lúc ông dùng heroin, nên có khi tôi phải “hòa theo cơn phê” khi đọc. Tôi làm vậy mà vẫn không hiểu được nhân vật nói cái gì, thế là tôi xuống lầu xem tivi với chị.

29. Chương 29

Ngày 8 tháng Hai, 1992

Bạn thân mến,

Tôi có hẹn đi vũ hội Sadie Hawkins. Không biết chỗ bạn có vũ hội này không, thôi tôi cứ giả thích cho chắc: dịp này các bạn nữ sẽ chọn mời bạn nhảy nam. Mary Elizabeth chọn tôi. Tin nổi không?!

Tôi nghĩ chuyện bắt đầu hỏi tôi giúp Mary Elizabeth bấm kim xấp báo Punk Rocky mới nhất hôm thứ Sáu, trước khi bọn tôi đi xem The Rocky Horror Picture Show. Hôm đó Mary Elizabeth cư xử rất dễ thương với tôi. Cô ấy bảo đợt báo đó là hay nhất từ trước đến nay vì hai lẽ, và cả hai lẽ ấy đều là nhờ tôi.

Thứ nhất, báo được in màu, và thứ hai, nó có bài thơ mà tôi đưa cho Patrick.

Số báo này đúng là hay thật. Ngay cả sau này, tôi có già đi chắc vẫn còn thấy hay. Craig đưa vào vài bức ảnh màu. Sam góp vài tin “ngầm” về mấy ban nhạc. Mary Elizabeth viết một bài về các ứng viên đảng Dân chủ. Bob thì góp một đoạn tán tụng cây gai dầu. Patrick đưa vào một mẫu quảng cáo bịa đặt rằng sẽ có tiết mục “thối kèn” cho ai mua một bánh quy mặt cười ở quán Big Boy, còn chưa thêm Chương trình có áp dụng một số hạn chế!

Rồi còn có cả một bức ảnh khỏa thân chụp Patrick (từ sau lưng), Sam nhờ Craig chụp bức ảnh này. Mary Elizabeth bảo mọi người giữ bí mật vụ bức ảnh ấy là Patrick, thế là mọi người kín như bưng, ngoại trừ Patrick.

Suốt đêm cậu ấy cứ gào lên, “Phơi hàng đi cưng! Phơi ra nào!” Đây là dòng thoại cậu ấy rất thích trong bộ phim cậu ấy cũng thích là The Producers.

Mary Elizabeth kể với tôi là cô ấy nghĩ Patrick bảo đưa bức ảnh vào tờ báo để Brad có hình cậu ấy mà không nghi ngờ, nhưng cậu ấy không nói hẳn ra. Brad quả đã mua một tờ mà không liếc qua tí nào, có lẽ cô ấy đúng.

Đêm ấy, lúc tôi đi xem The Rocky Horror Picture Show, Mary Elizabeth rất tức giận vì Craig không tới diễn. Không ai biết vì sao, kể cả Sam. Rắc rối ở chỗ thiếu người đóng vai Rocky, con robot vai u thịt bắp (Tôi không chắc gã ấy là gì nữa). Sau khi nhìn quanh quất, Mary Elizabeth quay sang tôi.

“Này Charlie, cậu xem diễn được mấy lần rồi?”

“Mười lần.”

“Cậu đóng vai Rocky được chứ?”

“Tôi đâu có tĩa tốt hay lực lưỡng gì đâu.”

“Không sao hết. Cậu đóng được chứ?”

“Tôi nghĩ chắc được.”

“Cậu ‘nghĩ’ hay ‘biết chắc’ đây?”

“Tôi nghĩ thôi.”

“Vậy là đủ rồi.”

Thế là sau đó, tôi chỉ mặc độc mỗi cái quần lót và áo bơi sơn vàng rực. Chẳng biết tại sao thi thoảng những điều kỳ quặc thế này lại xảy tới với tôi. Tôi rất hồi hộp, nhất là vì trong vở kịch có cảnh, nhân vật Rocky phải chạm vào khắp người Janet, mà Sam đóng vai Janet. Patrick cứ trêu là tôi sẽ bị “lên nòng”. Tôi thực sự mong chuyện đó sẽ không xảy ra. Có lần tôi bị thể trong lớp học mà phải lên bảng giải bài. Thật là khủng khiếp. Rồi tâm trí tôi hình dung ra cảnh đó, cộng với ánh đèn rọi trực diện, cộng với chuyện tôi mặc độc bộ đồ bơi, thật kinh hãi. Suýt nữa thì tôi không lên diễn, nhưng rồi Sam bảo cô ấy thật lòng muốn tôi đóng vai Rocky, hẳn lời ấy là tất cả những gì tôi cần nghe lúc đó.

Tôi không kể chi tiết toàn bộ vở kịch được, nhưng đó là thời gian vui nhất đời tôi. Thật đấy. Tôi giả vờ hát, rồi giả vờ nhảy múa vòng quanh, rồi tôi còn được choàng “khăn lông chim” trong cảnh cuối, tôi không nề hà gì đâu bởi đó là một phần vở diễn, nhưng Patrick cứ huyền thuyên chuyện đó mãi.

“Charlie quàng khăn lông! Charlie quàng khăn lông!” Cậu ấy cười không nín được.

Nhưng hay nhất là cảnh diễn với Janet, trong đó bọn tôi phải chạm vào nhau. Tôi không coi phần đó hay nhất chỉ đơn thuần vì tôi phải chạm vào Sam và được Sam đáp lại như vậy. Thật là trái khoáy. Tôi biết nói vậy có vẻ ngớ ngẩn, nhưng đúng thế. Ngay trước cảnh diễn, tôi nghĩ về Sam, tôi nghĩ rằng nếu tôi lợi dụng sân khấu mà chạm vào cô ấy để thỏa lòng riêng thì thật là đáng khinh. Tôi những muốn một ngày nào đó được gần gũi cô ấy như thế, nhưng tôi không bao giờ muốn cảm giác đó trở nên thấp hèn. Tôi không muốn làm thế như là chuyện giữa Rocky và Janet. Tôi muốn nó xảy ra giữa Sam với tôi. Và tôi muốn cô ấy cũng thực lòng đáp lại. Vậy nên hai đứa tôi chỉ diễn thôi.

Khi vở diễn kết thúc, bọn tôi cúi chào một loạt, và tiếng vỗ tay vang rền từ mọi góc. Patrick còn ẵm tôi lên trước những diễn viên kia để tôi có thể cúi chào riêng. Tôi nghĩ đây là cử chỉ dành cho thành viên mới của đoàn. Khi ấy tôi chỉ nghĩ thật vui biết bao khi mọi người vỗ tay khen tôi, thật vui biết bao khi không có ai trong nhà tôi đến xem tôi diễn vai Rocky, cổ quàng khăn choàng lông chim. Nhất là ba tôi.

Quả thực là tôi bị “lên nòng”, nhưng đó là khi ở bãi đậu xe của quán Big Boy.

Lúc đó Mary Elizabeth mời tôi đi dự vũ hội Sadie Hawkin, sau khi ngỏ lời khen “Cậu mặc bộ này trông thật bánh.”

Tôi thích các cô gái. Thật ấy chứ. Bởi vì họ có thể cho rằng ta mặc mỗi bộ đồ bơi mà vẫn bánh, trong khi ta chẳng bánh gì cả. Có điều ngấm lại, chuyện “lên nòng” khiến tôi thấy xấu hổ, nhưng chẳng có cách gì dừng được.

Tôi kể với chị tôi vụ được mời dự khiêu vũ, chị nghe mà lơ đãng lắm. Rồi tôi cố xin chị lời khuyên nên ứng xử ra sao với cô gái hẹn tôi, bởi tôi chưa từng hẹn hò gì cả, nhưng chị không đáp. Không phải chị đang cơn xấu tính đâu. Đơn giản là chị ngồi “nhìn vào khoảng không vô định”. Tôi hỏi thăm chị có ổn không, chị đáp muốn ở một mình, thế là tôi lên phòng đọc nốt quyển Bữa trưa trần trụi.

Đọc xong tôi nằm ườn ra giường, nhìn trần nhà, mỉm cười vì xung quanh thật yên tĩnh dễ chịu.

Thương mến,

Charlie

30. Chương 30

Ngày 9 tháng Hai, 1992

Bạn thân mến,

Tôi muốn nói thêm vài điều về chuyện kể trong bức thư vừa rồi. Tôi biết rằng Sam sẽ không bao giờ mời tôi đi vũ hội đâu. Hẳn cô ấy sẽ rủ Craig, và nếu không phải Craig thì Patrick, bởi bạn gái của Brad là Nancy sẽ đi với Brad. Mary Elizabeth là một cô gái rất thông minh và xinh xắn, thật vui vì cô ấy là người tôi hẹn hò lần đầu tiên. Nhưng sau khi tôi nói đồng ý, và Mary Elizabeth đã thông báo với nhóm bạn, tôi cứ mong Sam phải ghen. Tôi biết thế chẳng hay ho gì, nhưng quả là tôi cảm thấy vậy.

Nhưng Sam không ghen. Ngược lại cô ấy tỏ ra vui mừng hết cỡ, đến khổ cho cái thằng tôi.

Cô ấy còn chỉ tôi cách ứng xử với cô gái trong buổi hẹn hò, khá là thú vị. Cô ấy bảo với người như Mary Elizabeth, không nên khen cô ấy đẹp mà nên khen trang phục cô ấy mặc, bởi bộ trang phục là lựa chọn của cô ấy, trong khi gương mặt thì không. Sam còn dặn một số nàng thích tôi tỏ ra thật chu đáo, nào là mở cửa xe hộ, nào là mua hoa, nhưng với Mary Elizabeth (nhất là trong vũ hội Sadie Hawkin) thì tôi không

nên. Vậy nên làm gì, tôi hỏi Sam, cô ấy đáp tôi nên chịu khó hỏi han nhiều và đừng tỏ vẻ sốt ruột khi Mary Elizabeth nói không ngưng nghỉ. Tôi bảo như vậy nghe có vẻ không dân chủ, Sam đáp luôn là cô ấy cũng phải làm vậy với các cậu con trai suốt đó thôi.

Sam có bảo rằng riêng chuyện gần gũi với Mary Elizabeth thì rắc rối, bởi cô nàng đã có vài bạn trai rồi, và các anh chàng đó đều từng trải hơn tôi rất nhiều. Cô ấy dặn khi không biết làm sao trong tình huống gần gũi thân mật thì tốt nhất cứ để ý cách người kia hôn mình rồi hôn lại y như vậy. Cô ấy bảo chuyện đó rất nhạy cảm tế nhị, đúng ý tôi muốn.

Tôi hỏi luôn, “Sam chỉ tôi được không?”

Cô ấy đáp, “Đừng có tưởng bở.”

Thi thoảng bọn tôi nói chuyện kiểu đó. Lúc nào cũng khiến tôi cười ngất. Sau khi Sam chỉ tôi một mảnh bật hộp quẹt Zippo thật ngẫu, tôi hỏi thêm về Mary Elizabeth.

“Nếu tôi không muốn gần gũi với cô ấy thì sao?”

“Chỉ cần nói là cậu chưa sẵn sàng.”

“Nói vậy có tác dụng không?”

“Thi thoảng cũng có.”

Tôi những muốn hỏi Sam những khi “thi thoảng không tác dụng” thì sao, nhưng tôi không muốn tọc mạch quá, mà tôi không muốn biết tường tận. Ước gì tôi có thể thôi yêu Sam đến thế này. Thật lòng đấy.

Thương mến,

Charlie

31. Chương 31

Ngày 15 tháng Hai, 1992

Bạn thân mến,

Không xong rồi, mọi chuyện rối beng cả. Tôi đã đến vũ hội, có khen Mary Elizabeth ăn mặc thật đẹp. Tôi có hỏi han nhiều thứ, cũng để cô ấy thoải mái nói liên hồi kỳ trận. Nhờ vậy tôi biết được nhiều thông tin về “sự thể hiện khách quan”, Người Châu Mỹ Bản Địa, và giai cấp tư sản.

Nhưng trên hết, tôi biết thêm kha khá về Mary Elizabeth.

Mary Elizabeth muốn học tiếp ở Berkeley, lấy hai bằng. Một là bằng khoa học chính trị. Bằng kia là xã hội học, với chuyên ngành phụ là nghiên cứu phụ nữ. Mary Elizabeth ghét trường trung học và muốn thử tìm hiểu về quan hệ đồng tính nữ. Tôi hỏi cô ấy thấy các cô gái vừa mắt hay sao, thế là cô ấy nhìn tôi như thẳng thộn mà đáp. “Chuyện đó đâu có liên quan gì.”

Bộ phim ưa thích của Mary Elizabeth là Reds. Cuốn sách ưa thích của cô ấy là quyển tiểu sử của một phụ nữ, người này cũng là một nhân vật trong phim Reds. Tôi không nhớ được tên của người đó. Màu ưa thích của Mary Elizabeth là xanh lục. Mùa ưa thích của cô ấy là mùa xuân. Vị kem ưa thích của cô ấy là Cherry Garcia (cô ấy bảo cô ấy không ăn yogurt lạnh ít béo chỉ đơn giản vì không thích thể thôi). Món ăn ưa thích của cô ấy là pizza (nửa nấm, nửa ớt chuông). Mary Elizabeth ăn chay, và cô ấy ghét ba mẹ. Cô ấy còn thành thạo tiếng Tây Ban Nha.

Cô ấy chỉ hỏi lại tôi mỗi một điều duy nhất trong suốt buổi đi chơi, đó là tôi có muốn hôn tạm biệt cô ấy hay không. Khi tôi bảo rằng tôi chưa sẵn sàng, cô ấy đáp rằng cô ấy hiểu, nói hôm nay thật vui. Cô ấy nói tôi là anh chàng nhạy cảm nhất mà cô ấy từng gặp được, điều này thì tôi không hiểu bởi tôi chỉ làm mỗi một việc là không ngắt lời cô ấy thôi mà.

Rồi cô ấy hỏi tôi có muốn hôm nào đi chơi cùng nhau nữa không, cái này thì tôi với Sam chưa bàn tới, nên tôi bị bất ngờ. Tôi đáp rằng có, bởi không muốn làm cô ấy buồn, nhưng tôi làm sao nặn ra đủ câu hỏi cho lần đi chơi sau bây giờ? Tôi không biết phải làm sao. Nếu cứ chưa sẵn sàng hôn người kia thì liệu có thể hẹn hò bao nhiêu lần? Có lẽ tôi sẽ không bao giờ sẵn sàng đón nhận Mary Elizabeth. Tôi sẽ phải hỏi Sam chuyện này.

Nhân kể luôn, Sam cũng mời Patrick đi vũ hội hôm đó, do Craig bảo hấn quá bận bịu. Tôi đoán là hai người họ cãi nhau rất dữ chuyện đó. Rốt cuộc, Craig nói toạc ra là hấn không muốn lê xác tới một buổi nhảy nhót ngớ ngẩn của bọn trung học bởi hấn đã ra trường rồi. Rồi tới một lúc, Patrick ra bãi đậu xe để phê thuốc cùng thầy cố vấn định hướng học sinh, Mary Elizabeth đang nhờ tay chỉnh nhạc mở nhạc của vài nhóm nhạc nữ, thế là chỉ còn Sam với tôi.

“Sam vui chứ?”

Sam không đáp ngay. Có điều cô ấy trông có vẻ buồn.

“Không vui lắm. Còn cậu?”

“Tôi không biết nữa. Hôm nay là lần hẹn đầu, nên tôi không biết phải so với cái gì.”

“Đừng lo, cậu sẽ làm tốt mà.”

“Thật à?”

“Uống rượu hoa quả không?”

“Ừa.”

Rồi Sam đi lấy rượu. Cô ấy trông thật buồn, ước gì tôi có thể làm cô ấy khuây khỏa, nhưng có những lúc như thế này, ta biết mình chẳng làm được gì. Nên tôi chỉ đứng cạnh bức tường mà quan sát cuộc vui. Trong những cuộc như thế này đúng ra tôi phải nhập cuộc, hay ít ra đi làm quen người này người nọ. Mà có khi ta cứ làm quen với cùng một kiểu người khi dự những buổi khiêu vũ của trường như thế này, nếu bạn hiểu ý tôi.

Buổi khiêu vũ này có cái gì khác là chị tôi cũng dự. Chị đi cùng anh bạn trai của chị. Rồi họ nổ ra cãi vã âm ỉ giữa một bản slow. Anh ta không thèm nhìn chị nữa, còn chị lao khỏi sàn nhảy về hướng khu vệ sinh. Tôi gắng theo, nhưng chị ấy chạy trước xa quá. Chị không trở lại nữa, và anh trai kia rốt cuộc cũng về mất.

Sau khi Mary Elizabeth thả tôi xuống xe, tôi vào nhà thì thấy chị ngồi khóc ở tầng dưới. Tiếng khóc này nghe khác hẳn, làm tôi phát sợ. Tôi hỏi thật nhỏ nhẹ.

“Chị có sao không?”

“Để chị yên, Charlie.”

“Không được. Chị bị sao?”

“Em không hiểu đâu.”

“Em sẽ cố thử xem.”

“Thôi đừng có mà làm bộ.”

“Vậy chị muốn em gọi ba mẹ dậy không?”

“Không.”

“À, có lẽ ba mẹ có thể...”

“CHARLIE! IM ĐI, ĐƯỢC KHÔNG? IM MỒM ĐI!”

Chị vỡ òa. Tôi không muốn làm chị thêm khổ, nên quay đi định để chị một mình. Nhưng chị ôm lấy tôi. Chị không nói gì cả, chỉ ôm chặt tôi không rời. Nên tôi ôm lại. Thấy là lạ, trước giờ tôi có ôm chị bao giờ đâu, chỉ trừ khi chị bị bắt ép thôi. Một lúc sau, chị dịu lại ít nhiều và buông tôi ra. Chị hít một hơi sâu, gỡ tóc bết trên mặt ra.

Chị nói, chị có thai.

Tôi định kể với bạn khúc sau cuộc nói chuyện ấy, nhưng nói thật là tôi không nhớ mấy. Vì chuyện quá đổi bàng hoàng. Hóa ra tên bạn trai của chị bảo đứa bé không phải của hắn, nhưng chị tôi biết chắc đúng là con hắn. Hắn cắt đứt với chị ngay ở buổi vũ hội. Chị tôi chưa kể với ai hết, bởi chị không muốn tiếng xấu đồn xa. Những người duy nhất biết chuyện là tôi, chị và hắn. Tôi không được phép kể cho ai hết. Không ai hết, không bao giờ.

Tôi bảo chị rằng chẳng mấy nổi mà chị không giấu được nữa đâu, nhưng chị bảo chị sẽ không đi tới nước ấy. Vì chị đã mười tám, chị không cần ba mẹ cho phép nữa. Chị chỉ cần có người cùng đến phòng khám vào thứ bảy tới. Và người đó là tôi.

“May là em có bằng lái xe rồi.”

Tôi nói vậy mong làm chị cười. Nhưng chị không cười.

Thương mến,

Charlie

32. Chương 32

Ngày 23 tháng Hai, 1992

Bạn thân mến,

Tôi ngồi trong khu chờ của phòng khám được chừng một tiếng đồng hồ rồi. Tôi không nhớ đích xác là bao lâu. Thầy Bill có đưa tôi một quyển sách mới để đọc, nhưng tôi không tài nào tập trung đọc được. Cũng phải thôi.

Tôi thử lật mấy tờ tạp chí, nhưng cũng chịu. Không phải vì chán phần nội dung cứ bàn quá nhiều tới chuyện thiên hạ ăn cái gì, mà do trang bìa. Tờ nào cũng in một khuôn mặt tươi cười, và cứ hể ảnh bìa là phụ nữ thì trăm phần trăm là cô này đang phô khoe ngực. Tôi tự hỏi những cô đó làm vậy để khoe vẻ ngoài, hay chỉ đơn thuần do công việc nó vậy. Nếu muốn thành đạt, người ta có được lựa chọn công việc hay không nhỉ? Tôi không sao gạt được ý nghĩ này ra khỏi tâm trí.

Tôi hình dung ra buổi chụp ảnh của cô diễn viên hay người mẫu, sau đó cô này đi “ăn bữa trưa nhẹ” với bạn trai. Tôi thấy anh ta hỏi thăm ngày của cô thế nào, cô đáp chẳng có gì đặc biệt, cứ vậy mà làm thôi; hoặc nếu đó là lần đầu cô lên bìa báo, cô sẽ nói đang phần khích bởi từ giờ cô bắt đầu nổi tiếng. Rồi tờ tạp chí ấy xuất hiện trên quầy báo, bao nhiêu cặp mắt ẩn danh nhìn nó, và nó mang ý nghĩa to lớn đối với một số người. Cô gái như Mary Elizabeth hẳn sẽ nổi giận khi thấy cô diễn viên hay người mẫu phô khoe ngực như tất cả đồng nghiệp của cô, trong khi những tay nhiếp ảnh như Craig chỉ quan tâm đến chất lượng của bức ảnh. Tôi nghĩ cũng sẽ có những tên đàn ông mua tạp chí về ngắm để thủ dâm. Không biết cô diễn viên hay gã bạn trai của cô nghĩ gì về chuyện đó nhỉ, giả như họ có nghĩ đến. Thôi tôi nên ngừng nghĩ ngợi lan man đi thì hơn, như thế chẳng giúp ích gì cho chị tôi cả.

Rồi tôi bắt đầu nghĩ về chị tôi.

Tôi nhớ lần chị và đám bạn sơn móng tay cho tôi, hôm ấy êm xuôi cả vì anh tôi không có nhà. Rồi những lần chị cho tôi dùng mấy con búp bê của chị để chơi đóng kịch hoặc để tôi xem bất kỳ thứ gì tôi thích trên tivi. Và rồi chị bắt đầu trở thành “cô lớn” trong nhà, rồi chị không cho phép ai nhìn chị lâu, bởi chị nghĩ là chị mập. Nhưng chị đâu có mập. Thật ra chị rất xinh. Và gương mặt chị bừng sáng khi thấy các chàng cũng cho rằng chị đẹp. Tôi nhớ về mặt lúc chị nhận ra chị đã yêu gã trai nọ. Không biết về mặt ấy sẽ thế nào khi chị bước ra từ những cánh cửa kia.

Chính trị là người giải thích với tôi em bé từ đâu ra. Rồi chị bật cười khi tôi lập tức hỏi là em bé sinh ra xong đi đâu.

Nghĩ tới đó, tôi bắt đầu khóc. Nhưng tôi không được cho ai thấy bởi nếu người ta mà thấy, có thể họ sẽ không cho tôi đưa chị về nhà, và nhiều khả năng họ sẽ gọi ba mẹ. Tôi không thể để điều đó xảy ra, bởi chị đang trông cậy vào tôi. Đây là lần đầu tiên có người trông cậy ở tôi một chuyện gì đó. Khi tôi nhận ra rằng đây là lần đầu tiên tôi khóc kể từ khi tôi hứa với dì Helen là sẽ không khóc nữa trừ khi gặp chuyện quan trọng, tôi phải bỏ ra ngoài bởi tôi không còn giấu được ai nữa hết.

Chắc tôi ngồi trong xe lâu lắm, vì rốt cuộc chị ra tận đó tìm tôi. Khi đó tôi đang hút hết điếu này tới điếu khác, và vẫn còn khóc. Chị tôi gõ lên cửa kính. Tôi quay kính xuống. Chị nhìn tôi, ánh mắt tò mò khó tả. Rồi về tò mò ấy biến thành cơn giận.

“Charlie, em hút thuốc sao?!”

Chị giận quá chừng. Tôi không tả nổi cho bạn hình dung chị giận tới mức nào đâu.

“Chị không tin nổi là em hút thuốc!”

Tôi ngừng khóc. Rồi bật cười to. Bởi chị vừa mới ra khỏi chỗ đó mà lại chọn đúng chuyện tôi hút thuốc để “khai hỏa”. Chị còn tỏ ra tức giận vì chuyện đó nữa. Tôi biết chị mà nổi nóng thật thì về mặt sẽ không khác đến vậy. Tôi biết rằng như thế là chị sẽ ổn thôi.

“Chị sẽ mách ba mẹ cho xem, nghe chưa?”

“Không, chị không mách đâu.” Ôi trời, tôi không cách gì nín cười được.

Chị tôi nghĩ nghĩ vài giây, rồi có vẻ hiểu ra tại sao chị sẽ không mách mẹ hay ba. Giống như đột nhiên chị nhớ ra hai chị em đang ở đâu, làm gì, và hai chị em nói chuyện này thật là khủng. Thế là chị cũng phá ra cười.

Nhưng chị cười thì lại đau, thế là tôi xuống xe đỡ chị vào ghế sau. Tôi đã xếp sẵn những gối cùng chăn cho chị, vì hai chị em nghĩ tốt nhất là chị nên ngủ đường sức cho đỡ trong xe rồi hẵng về nhà.

Trước khi ngủ, chị còn dặn, “À em có hút thuốc thì mở cửa kính ra chút.”

Câu này lại chọc cho tôi cười ngặt.

“Charlie mà hút thuốc. Không tin nổi.”

Tôi lại càng cười to hơn, rồi nói “Em thương chị.”

Chị tôi đáp “Chị cũng thương em. Mà thôi đừng cười nữa.”

Tiếng cười của tôi dần biến thành tiếng cười thầm, và rồi nín hắt. Tôi nhìn đằng sau thì thấy chị tôi đã ngủ. Thế là tôi khởi động máy, mở bộ sưởi cho chị được ấm rồi bắt đầu đọc quyển sách thầy Bill đưa. Đó là cuốn Walden của Henry David Thoreau, quyển sách ưa thích của bạn gái anh tôi, nên tôi rất hào hứng được đọc nó.

Khi mặt trời lặn xuống, tôi đặt tờ rơi vận động bỏ thuốc làm dấu trang sách đọc dở rồi bắt đầu lái xe về nhà. Tôi ngừng cách nhà vài dặm nhà để gọi chị tôi dậy và cất chăn gối vào cốp xe. Xe rẽ vào lối vào nhà. Hai chị em xuống xe, đi vào. Rồi hai chị em nghe giọng nói của ba và mẹ vọng xuống từ trên đầu cầu thang.

“Hai đứa đi đâu cả ngày nay?”

“Đi đâu dữ vậy. Bữa tối gần xong rồi kìa.”

Chị tôi nhìn tôi. Tôi nhìn chị. Chị nhún vai. Thế nên tôi bắt đầu liên tưởng không ngừng, kể chuyện hai đứa đi xem phim thế nào, rồi chị tôi dạy tôi lái xe trên quốc lộ thế nào, rồi hai đứa đi ăn ở McDonald’s thế nào.

“McDonald’s hử?! Hồi nào?!”

“Mẹ các con làm món sườn nướng đó, biết không?” Ba tôi đang đọc báo.

Trong khi tôi nói, chị tôi lại chỗ ba, đặt một cái hôn lên má ông. Ba không rời mắt khỏi tờ báo.

“Con biết, nhưng tụi con đi ăn ở McDonald’s rồi mới xem phim mà. Tối giờ cũng lâu rồi.”

Sau đó, ba tôi hỏi, giọng vờ bình thản, “Hai đứa xem phim gì?”

Tôi chết trân, nhưng chị tôi phăng ra được một cái tựa phim ngay trước khi chị hôn lên má mẹ. Tôi chưa từng nghe nói tới bộ phim nọ.

“Có hay không?”

Tôi lại chết trân.

Chị tôi khá bình tĩnh. “Cũng được ạ. Món sườn thơm quá.”

“Đúng là thơm ạ,” tôi nói. Rồi tôi cố nặn ra cái gì đó để đổi chủ đề. “Ba ơi, tối nay có trận khúc côn cầu phải không?”

“Phải, nhưng nếu con muốn xem cùng thì không được hỏi mấy câu vớ vẩn nữa đó.”

“Được ạ, nhưng giờ trận đấu còn chưa bắt đầu con hỏi một câu nhé?”

“Ba không biết. Con hỏi thế nào nhỉ?”

“Ba cho con hỏi được không ạ?” Tôi lặp lại, lấy giọng lễ phép.

Ba lườm bà, “Ừ thì hỏi đi.”

“Các đấu thủ gọi cái vật mà họ dùng gậy để đánh là gì ạ?”

“Là bánh quy. Họ gọi cái đó là bánh quy.”

“Hay quá. Cảm ơn ạ.”

Từ lúc đó đến hết bữa ăn, ba mẹ không hỏi hai đứa thêm câu nào về ngày hôm nay nữa, mẹ tôi bảo rất vui vì thấy chị tôi và tôi chơi với nhau nhiều hơn.

Đêm đó, sau khi ba mẹ tôi đã đi ngủ hết, tôi xuống chỗ để xe lấy gối chăn ra khỏi cốp sau. Tôi mang lên phòng cho chị tôi. Chị mệt đến héo queo. Tiếng chị nói lạc hẫng đi. Chị cảm ơn tôi đã giúp chị suốt cả ngày. Chị nói tôi không làm chị thất vọng. Chị còn nói mong tôi giữ kín bí mật này, bởi vì chị quyết định kể với gã bạn trai cũ rằng chuyện có thai chỉ là báo động giả. Tôi đoán là chị không còn đủ tin tưởng để mà cho hẳn biết sự thật nữa.

Ngay khi tôi tắt đèn và mở cửa đi ra, tôi nghe chị nói thật khẽ.

“Chị muốn em bỏ hút thuốc, nghe không?”

“Em nghe rồi.”

“Bởi vì chị thương em thật đó, Charlie à.”

“Em cũng nói thật.”

“Chị cũng vậy.”

“Vậy chị ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon.”

Rồi tôi đóng cửa lại, để cho chị ngủ.

Đêm ấy tôi không có hứng đọc sách, nên xuống lầu và xem một đoạn quảng cáo dài những nửa tiếng về một cái máy tập thể dục. Màn hình cứ nhấp nháy một số điện thoại có đầu số miễn phí 1800, thế là tôi gọi. Người phụ nữ tên là Michelle ở đầu dây bên kia nhắc máy. Tôi bảo với cô Michelle rằng tôi chỉ là một thằng nhóc và không cần máy tập thể dục, có điều tôi hi vọng là cô ấy đang có một đêm bình an.

Cô Michelle cúp máy. Mà tôi không thấy khó chịu gì hết.

Thương mến,

Charlie

33. Chương 33

Ngày 7 tháng Ba, 1992

Bạn thân mến,

Con gái thật kỳ lạ, tôi không có ý xúc phạm. Nhưng tôi không biết nói làm sao nữa.

Tối giờ tôi đã hẹn hò với Mary Elizabeth được thêm một lần nữa. Ngắm đi ngắm lại, lần sau cũng giống giống lần đầu ở buổi dạ vũ, ngoại trừ bọn tôi mặc quần áo thoải mái hơn. Lần này lại là cô ấy mời tôi đi chơi, thế cũng không sao, nhưng tôi nghĩ thì thoảng tôi sẽ bắt đầu chủ động hẹn, bởi tôi không thể lúc nào cũng mong chờ người ta mời. Ngoài ra, nếu tôi chủ động hẹn thì tôi sẽ phải chắc chắn chuyện đi chơi với cô gái mà tôi chọn nếu cô ấy đồng ý. Thật là phức tạp quá.

Có tin tốt là lần này tôi được làm tài xế. Tôi hỏi mượn ba chiếc xe của ông. Chuyện diễn ra lúc nhà ăn tối.

“Để làm gì?” Ba tôi có vẻ lo lắng cho cái xe.

“Charlie có bạn gái rồi,” chị nói.

“Người đó không phải bạn gái con,” tôi phản đối.

“Là cô nàng nào đấy?” Ba tôi hỏi.

“Có chuyện gì thế?” Mẹ tôi trong bếp hỏi với ra.

“Thằng Charlie muốn mượn chiếc xe,” ba tôi đáp.

“Chi vậy?” Mẹ tôi hỏi lại.

“Thì anh đang bắt nó khai đây!” Ba tôi nói hơi lớn giọng.

“Làm gì mà lớn tiếng vậy,” mẹ tôi cầu nhàu.

“Xin lỗi nhé,” ba nói cho có lệ. Rồi ba quay lại tôi.

“Nào, kể cho ba nghe về cô này xem.”

Vậy là tôi kể đôi chút về Mary Elizabeth, bỏ qua vụ hình xăm với khuyên rốn. Ba giữ vẻ cười cười dễ chịu nhằm dò xét xem tôi có lỡ phạm phải tội tày đình gì hay chưa. Cuối cùng ông đồng ý. Tôi có thể mượn xe của ông mà đi. Khi mẹ tôi mang cà phê ra, ba tôi kể lại với bà đầu đuôi câu chuyện, trong khi tôi ăn món tráng miệng.

Đêm đó, tôi đang đọc nốt quyển sách thì ba tôi vào, ngồi xuống cạnh giường. Ông châm một điếu thuốc, rồi bắt đầu nói với tôi về chuyện ấy. Hồi vài năm trước, ông cũng nói với tôi rồi, nhưng lúc đó thì thuần túy sinh học thôi. Giờ, ông nói những chuyện như...

“Ba biết thời của ba khác bây giờ nhiều, nhưng...”

“Thời nay con có cẩn thận mấy cũng không thừa,” rồi là “phải biết tự bảo vệ mình,” nào là

“Nếu con bé nói không thì tức là không...”

“Bởi nếu con buộc nó làm gì đó mà nó không muốn, con sẽ gặp rắc rối to đó, cậu trẻ...”

“Mà ngay cả khi nó nói không, trong khi bụng nó nói có, thành thật mà nói thì trò mèo ấy còn không đáng giá một bữa ăn đầu con.”

“Nếu con cần nói chuyện với ai đó, con cứ tìm ba, nhưng nếu con không muốn vậy vì lý do nào đó thì hãy nói với anh con,” và sau rốt là

“Ba mừng là ba con mình nói chuyện được với nhau.”

Rồi ba vò vò tóc tôi, nhoẻn cười rời phòng. Tôi thấy nên kể thêm là ba tôi không giống như mấy ông trên tivi. Những thứ như chuyện nam nữ không làm ông ngại gì hết. Mà thực ra ông lại rất sáng suốt trong chuyện ấy.

Tôi nghĩ ông đặc biệt mừng vui vì ngày nhỏ, tôi hay “thơ” một thằng nhóc gần nhà, và dù chú chuyên gia điều trị bảo rằng chuyện bé trai bé gái khám phá những cảm xúc như vậy là tự nhiên, nhưng chắc hẳn ba tôi dù sao vẫn lo. Lo thế chắc cũng là tự nhiên thôi, nhưng cụ thể vì sao thì tôi không rõ.

Tóm lại hôm ấy Mary Elizabeth và tôi vào khu trung tâm xem phim. Có một thứ mà người ta gọi là “phim nghệ thuật”. Mary Elizabeth bảo phim ấy thắng một giải tại liên hoan phim rất lớn nào đó ở châu Âu, cô ấy nghĩ rằng thế là ấn tượng lắm. Lúc chờ phim bắt đầu, cô ấy bảo thật đáng tiếc là biết bao nhiêu người sẵn sàng đi xem một bộ phim Hollywood ngu ngốc trong khi chỉ có vài người đến rạp hát này. Rồi cô ấy kể chuyện nóng lòng rời khỏi đây để lên đại học, nơi cô nghĩ người ta biết trân trọng giá trị những thứ như vậy hơn.

Rồi phim bắt đầu chiếu. Phim có lời thoại tiếng nước ngoài kèm phụ đề nữa, kể cũng vui vì tôi chưa bao giờ “đọc” phim thế này. Bản thân bộ phim rất thú vị nhưng tôi nghĩ là nó không hay lắm, bởi xem xong rồi tôi không có cảm giác gì đặc biệt cả.

Nhưng Mary Elizabeth thì có. Cô ấy nói mãi rằng nó là một bộ phim “lập ngôn rõ ràng.” Ừ thì “lập ngôn rõ ràng”. Chắc thế. Cái chính là tôi không biết nó nói về điều gì, ngay cả khi nó nói rất hay.

Sau đó, tôi lái xe đưa hai đứa tới hiệu băng đĩa ở tầng ngầm, Mary Elizabeth dẫn tôi đi một vòng. Cô ấy thích hiệu băng đĩa này. Cô ấy bảo đó là nơi duy nhất cô cảm thấy được là chính mình. Cô ấy bảo ngày xưa khi các quán cà phê chưa mọc lên nhiều, chẳng có nơi nào cho một đứa như cô ấy vào chơi, ngoại trừ quán Big Boy, mà quán đó tới năm nay cũng thành lỗi một rồi.

Cô ấy chỉ tôi xem khu đĩa phim, kể tôi nghe về những nhà làm phim đang mất và những người gốc Pháp. Rồi cô ấy dẫn tôi xuống khu băng đĩa nhạc, kể tôi nghe về nhạc alternative “thực thụ”. Rồi cô ấy lại kéo tôi qua khu dân ca, kể tôi nghe về những ban nhạc nữ như nhóm Slits.

Cô ấy bảo thấy thật là buồn vì không có gì tặng tôi vào dịp Giáng Sinh rồi, vậy nên muốn bù đắp cho tôi. Cô ấy mua cho tôi một đĩa của Billy Holliday, rồi hỏi xem tôi muốn đến nhà cô ấy nghe không.

Thế là chẳng mấy chốc tôi ngồi ở tầng dưới nhà cô, trong khi cô ấy lên lầu lấy gì đó để bọn tôi cùng uống. Tôi nhìn quanh căn phòng, sạch sẽ tinh tươm đến gần như không hề có mùi người. Trong một góc là lò sưởi có bệ, bên trên bày những cúp lưu niệm môn golf. Còn có tivi kèm một dàn âm thanh nổi. Rồi Mary Elizabeth xuống lầu, trên tay là hai cái ly và chai rượu brandy. Cô ấy bảo cô ghét mọi thứ mà ba mẹ cô ấy thích, ngoại trừ brandy.

Cô ấy nhờ tôi rót ra ly, trong khi cô nhóm lửa. Cô tỏ ra phấn khích, kể cũng lạ vì có bao giờ cô ấy thế đâu. Cô ấy cứ huyền thoại về tình yêu với lửa, rồi ý thích sau này lấy một anh chồng để cùng chung sống ở Vermont, vụ này cũng lạ nốt, vì Mary Elizabeth không bao giờ đề cập những chuyện như vậy. Sau khi nhóm lửa xong, cô ấy bật đĩa nhạc rồi cứ đi như múa về phía tôi. Cô ấy bảo rằng đang thấy nồng ấm, nhưng không phải theo nghĩa nhiệt độ cao thấp gì.

Nhạc bắt đầu vang lên, cô ấy cụng ly với tôi, hô “nâng ly nào,” rồi hớp một ngụm brandy. Sẵn tiện phải nói rằng rượu brandy rất ngon, nhưng uống trong tiệc Ông già Noel bí mật thì hay hơn. Loáng một chốc bọn tôi đã cạn ly đầu.

Tim tôi đập rộn ràng, và tôi bắt đầu thấy căng thẳng. Cô ấy trao cho tôi một ly brandy nữa, chạm thật nhẹ vào tay tôi lúc chuyển ly. Rồi cô ấy thả chân lên chân tôi, tôi nhìn nó cứ đơng đờ ở đó. Rồi tôi cảm thấy bàn tay cô ấy sau gáy. Chỉ mơn trớn chậm chậm. Tim tôi bắt đầu điên cuồng phi nước đại.

“Cậu thích đĩa nhạc chứ?” Cô ấy hỏi thật khẽ.

“Thích lắm.” Thật lòng là tôi cũng thích. Nó thật đẹp.

“Charlie này?”

“À ha?”

“Cậu thích tôi chứ?”

“À ha.”

“Cậu hiểu ý tôi chứ?”

“À ha.”

“Cậu có hồi hộp không?”

“À ha.”

“Đừng hồi hộp gì cả.”

“Ừa.”

Đó là lúc tôi cảm nhận được tay kia của cô ấy. Bàn tay bắt đầu từ gối, nhúc nhắc lên đùi, hông, rồi bụng tôi. Rồi cô ấy nhấc chân ra khỏi chân tôi và gần như ngồi hẳn vào lòng tôi, mặt đối mặt. Cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, không hề chớp. Một lần cũng không. Gương mặt cô trông ấm áp và khác hẳn. Rồi cô nghiêng xuống và bắt đầu hôn cổ, hôn tai tôi. Rồi má tôi. Rồi môi tôi. Và mọi thứ dường như tan chảy. Cô ấy cầm bàn tay tôi, trượt nó lên vào áo khoác len trên người cô, tôi không tin nổi chuyện đang xảy ra với tôi nữa. Không tả nổi bầu ngực mềm mại ra sao hay dáng vẻ của nó khi lúc sau nhìn thấy, hay là móc áo nịt rắc rối cỡ nào.

Sau khi bọn tôi làm mọi thứ ta có thể làm kể phần từ bụng trở lên, tôi nằm xuống sàn, Mary Elizabeth gối đầu lên ngực tôi. Cả hai đều thở thật chậm rãi, lắng nghe tiếng nhạc và tiếng lửa tí tách. Khi bài hát kết thúc, tôi nghe hơi thở cô ấy trên ngực tôi.

“Charlie này.”

“À ha.”

“Cậu có nghĩ là tôi đẹp không?”

“Tôi nghĩ cậu rất đẹp.”

“Thật à?”

“Thật.”

Rồi cô ấy ôm lấy tôi chặt hơn nữa, rồi nửa giờ tiếp theo, Mary Elizabeth không nói nửa lời. Tôi chỉ có thể nằm yên và nghĩ về giọng nói cô ấy khác hẳn đi lúc hỏi tôi cô ấy có đẹp không, rồi cảm xúc của cô ấy thay đổi nhiều đến thế nào lúc tôi đáp lời, chắc Sam sẽ bảo cô ấy không thích những chuyện như vậy, mà cánh tay tôi bắt đầu tê mỗi rồi.

Cảm ơn trời, ngay khi đó bọn tôi nghe tiếng cửa tự động dưới nhà để xe xích mở.

Thương mến,

Charlie

34. Chương 34

28 tháng Ba, 1992

Bạn thân mến,

Cuối cùng thì ở chỗ tôi trời cũng ấm lên một chút, mọi người hòa nhã với nhau hơn khi đứng mặt trong sảnh. Không hẳn là hòa nhã với riêng tôi, nói chung chung thôi. Tôi viết một bài luận về quyền Walden cho thầy Bill, nhưng lần này tôi viết khác. Tôi không viết một bài bình luận quyền sách. Tôi viết bài đó,

giả vờ rằng tôi đơn độc sống gần một cái hồ trong hai năm. Tôi giả vờ rằng tôi sống tự túc về lương thực và đạt tới sự giác ngộ. Nói thật với bạn, tôi cũng khá thích nếu có thể thực hiện lối sống ấy ngay bây giờ.

Kể từ đêm ấy cùng Mary Elizabeth, mọi thứ đều khác đi. Bắt đầu hôm thứ Hai ở trường, Sam với Patrick cùng nhìn tôi cười toe toét. Mary Elizabeth đã kể với hai người cái đêm bọn tôi bên nhau. Đúng ra tôi rất không muốn cô ấy làm vậy, nhưng Sam với Patrick cho rằng chuyện ấy thật tuyệt, hai người đều vui mừng cho bọn tôi. Sam cứ nói đi nói lại một điều.

“Sao tôi không nhìn ra hai cậu là một cặp nhĩ. Hai người đẹp đôi lắm.”

Tôi nghĩ Mary Elizabeth cũng thấy vậy, bởi cô ấy hành xử hoàn toàn khác. Lúc nào cô ấy cũng tươi cười, nhưng với tôi có gì đó không đúng. Tôi không biết diễn đạt sao nữa. Ví dụ như bọn tôi mới cùng hút thuốc bên ngoài với Sam và Patrick lúc ngày tàn, rồi cả bọn sẽ kháo chuyện gì đó cho tới lúc ra về. Rồi lúc tôi về tới nhà, Mary Elizabeth sẽ gọi ngay cho mà hỏi, “Có gì mới nào?” Tôi không biết nói gì, bởi điều mới mẻ duy nhất mà cô ấy chưa biết là tôi vừa cuộc bộ về nhà, kể cũng không nhiều nhận gì. Nhưng tôi vẫn cứ kể ra. Rồi sau đó cô ấy bắt đầu nói, và cả một lúc lâu nữa cô ấy vẫn nói. Cả tuần nay như vậy. Cộng với chuyện liên tục nhặt bỏ xơ vải trên quần áo tôi.

Rồi đến ngày hôm kia, cô ấy mãi mê nói về sách, trong đó có nhiều quyển tôi đã đọc. Và khi tôi kể với cô ấy là tôi đã đọc những quyển đó, cô ấy hỏi những câu rất dài dòng, thực ra chúng là ý kiến của cô, đuôi có chưa thêm dấu chấm hỏi nữa thôi. Tôi chỉ có thể đáp bằng một trong hai từ “đúng” hoặc “không”. Chẳng có thì giờ mà nói chuyện gì khác nữa. Sau đó, cô ấy bắt đầu nói về những kế hoạch khi vào đại học, chuyện này tôi đã nghe rồi, nên tôi đặt máy xuống, vào phòng vệ sinh, vậy mà khi tôi trở lại, cô ấy vẫn còn nói. Tôi biết làm vậy là sai, nhưng tôi nghĩ tôi mà không ngắt ra một thoáng, chắc tôi còn làm gì đó tệ hơn nữa. Kiểu như gào lên hoặc cúp máy.

Cô ấy cũng huyền thuyên về đĩa nhạc Billie Holiday mà cô ấy mua cho tôi. Và cô bảo cô muốn “khai mở” cho tôi được tiếp xúc những thứ vĩ đại như vậy. Nói thật với bạn, tôi không muốn bị hay được khai mở về những thứ vĩ đại gì hết, nếu điều đó có nghĩa là tôi phải nghe Mary Elizabeth luôn luôn thao thao bất tuyệt về những thứ vĩ đại mà cô ấy đã khai mở cho tôi. Tôi có cảm giác nếu liệt kê theo thứ tự ba chủ thể là Mary Elizabeth, tôi, và những điều vĩ đại, thì chỉ có thứ đầu tiên là có ý nghĩa đối với Mary Elizabeth. Tôi không hiểu được điều đó. Tôi tặng người ta một đĩa nhạc để họ có thể thích cái đĩa nhạc đó, chứ không phải để họ lúc nào cũng nhớ như in rằng chính tôi đã tặng nó cho họ.

Rồi đến vụ dùng bữa tối. Vì kỳ nghỉ đã qua nên mẹ tôi bảo nếu tôi thích thì hôm nào đó rủ Sam và Patrick đến dùng bữa tối với cả nhà, như mẹ đã hứa sau khi tôi kể với mẹ là hai người bảo mẹ rất có khiếu chọn đồ. Tôi vui hết sức! Tôi kể lại cho Patrick và Sam hay, rồi cả bọn lên kế hoạch cho buổi tối Chủ nhật, nhưng chừng hai tiếng sau, Mary Elizabeth điểu đến chỗ tôi trong sảnh, cất tiếng hỏi,

“Mấy giờ chủ nhật?”

Tôi không biết phải làm sao nữa. Định là chỉ mời Sam và Patrick thôi. Từ đầu tôi đã định như vậy. Và tôi cũng đâu có đánh tiếng mời Mary Elizabeth. Tôi đoán ra tại sao cô ấy đĩnh ninh là sẽ được mời, nhưng thậm chí cô chẳng thèm chờ tôi nói trước hay ngỏ ý gì.

Thế nên trong bữa tối, cái bữa tối mà tôi muốn ba mẹ tôi thấy được Sam và Patrick tốt đẹp thế nào, Mary Elizabeth giành phần nói suốt buổi. Cũng không hoàn toàn là lỗi của cô. Ba và mẹ tôi hỏi cô ấy nhiều hơn là hỏi Sam hay Patrick. Tôi đoán nguyên do là bởi vì tôi đang hẹn hò với Mary Elizabeth, và điều đó khiến ba mẹ tò mò về cô ấy hơn là về hai người bạn thân của tôi. Như vậy là có lý. Nhưng mà! Cứ như Sam và Patrick không ngồi đó. Cái chính nằm ở chỗ đó. Lúc bữa tối đã xong, và cả ba ra về hết, mẹ tôi khen rằng Mary Elizabeth thông minh, và ba tôi chỉ nói mỗi một điều là “bạn gái” của tôi xinh xắn. Hai người không nói gì về Sam hay Patrick cả. Trong khi mong muốn của tôi suốt buổi tối ấy là hai người làm quen với bạn bè của tôi. Điều đó rất quan trọng đối với tôi.

Rồi chuyện thân mật cũng không ra làm sao. Sau đêm đầu tiên đó, bọn tôi kiểu như lặp đi lặp lại những gì bọn tôi đã làm trong lần đầu đó, nhưng không có lửa hay đĩa nhạc Billy Holiday, bởi bọn tôi cùng nhau trên xe, lúc nào cũng vội vội vàng vàng. Có lẽ vụ này nó vốn là như thế, nhưng tôi cứ có cảm giác sai sai thế nào.

Từ lần hôm trước đến giờ, chị tôi đọc đủ thứ sách phụ nữ. Sau lần chị bảo gã bạn cũ rằng vụ chị có thai chỉ là nhầm lẫn, gã muốn quay lại với chị, nhưng chị nói không.

Thế nên tôi hỏi chị về Mary Elizabeth (bỏ đi phần thân mật) bởi tôi biết chị có thể nhìn sự việc một cách trung lập, nhất là bởi vì chị “tránh xa” bữa tối đông vui nọ. Chị tôi bảo Mary Elizabeth đang khốn khổ vì thiếu tự trọng, nhưng tôi đáp rằng chị cũng từng nói vậy về Sam hồi tháng Mười Một năm ngoái, lúc cô ấy bắt đầu hẹn hò Craig, mà Sam là mẫu người hoàn toàn khác kia mà. Thiếu tự trọng đâu phải là nguyên nhân của mọi sự, đúng không?

Chị tôi gắng giải thích. Chị bảo bằng cách chỉ bảo cho tôi về tất cả những thứ vĩ đại đó, Mary Elizabeth đạt được “vị thế thượng phong” mà cô ấy sẽ không cần tới nếu cô ấy tự tin về bản thân. Chị cũng bảo những người luôn cố gắng kiểm soát mọi tình huống mang nỗi sợ rằng nếu họ không cố làm vậy, chẳng có gì xảy ra đúng mong muốn của họ.

Tôi không biết điều này đúng hay sai, nhưng dẫu vậy, tôi cảm thấy buồn. Không phải vì Mary Elizabeth, hay vì tôi. Tôi diễn tả cảm giác chung vậy thôi. Bởi vì tôi bắt đầu nhận ra tôi không hề hiểu Mary Elizabeth là người thế nào cả. Tôi không có ý bảo cô ấy lừa dối gì tôi, nhưng cô ấy xử sự quá khác so với lúc tôi mới làm quen với cô ấy, và nếu con người cô ấy quả thực không phải như lúc đầu, ước gì cô ấy có thể đơn giản nói thẳng với tôi. Mà cũng có khi cô ấy vẫn là cái người tôi quen ban đầu, có điều tôi không nhận ra. Đơn giản là tôi không muốn thành một thực thể khác chìm đắm trong vòng kiểm soát của Mary Elizabeth.

Tôi hỏi chị tôi là tôi nên làm gì, chị đáp cách hay nhất là tôi cứ thành thực với cảm xúc của tôi thôi. Chuyên gia điều trị cho tôi cũng nói y hệt. Và rồi tôi thấy buồn miên man, bởi vì tôi nghĩ có lẽ tôi cũng không phải là người như lúc đầu Mary Elizabeth cảm nhận. Có lẽ tôi cũng đang lừa dối cô ấy khi không nói thẳng rằng thật là khó mà lắng nghe cô ấy mọi lúc mà không được đáp lại câu nào. Nhưng tôi chỉ cố gắng hòa nhã thôi mà, theo lời khuyên của Sam. Tôi không biết tôi sai ở chỗ nào nữa.

Tôi gọi điện cho anh tôi hỏi chuyện này, nhưng người bạn cùng phòng của anh bảo anh học hành bù đầu, nên tôi thôi không nhắn gì nữa, bởi tôi không muốn làm anh phân tâm. Tôi làm được một chuyện, đó là gửi bài bình luận quyển Walden cho anh qua thư, để anh có thể cùng đọc với bạn gái của anh. Thế rồi khi rảnh rỗi, có thể anh chị sẽ đọc bài đó và bàn về cuốn sách với tôi, như vậy tôi sẽ có cơ hội để hỏi hai người phải xử trí thế nào với Mary Elizabeth, bởi hai người hẹn hò với nhau thật là xuôi thuận, nên may ra biết cách phải làm thế nào cho tốt. Ngay cả không được như thế thì tôi vẫn thích được gặp bạn gái của anh tôi. Trên điện thoại thôi cũng được. Tôi có nhìn thấy chị được một lần trong cuộn băng video ghi lại một trong những trận bóng bầu dục của anh tôi, nhưng cái đó không tính là “gặp”. Chị rất đẹp, nhưng không phải kiểu đẹp lạ. Tôi không biết sao lại nói những chuyện này. Ước gì Mary Elizabeth sẽ hỏi tôi thứ gì khác chứ không phải mỗi một câu “Có gì mới nào?”

Thương mến,

Charlie

35. Chương 35

Ngày 18 tháng Tư, 1992

Bạn thân mến,

Tôi đã làm rối tung mọi thứ hết cả. Thật vậy. Tôi cảm thấy quá kinh khủng, Patrick bảo tốt nhất là tôi nên rời nhóm một thời gian.

Mọi chuyện bắt đầu hôm thứ Hai rồi. Mary Elizabeth mang một quyển thơ của thi sĩ tài danh là E.E. Cummings gì đó đến trường. Chẳng là cô ấy xem một bộ phim có nói về một bài thơ, trong đó ông thi sĩ so sánh đôi tay một người phụ nữ nào đó với hình ảnh những đóa hoa và mưa. Cô ấy nghĩ so sánh ấy quá đẹp

đề, thế là chạy đi mua luôn quyển sách. Kể từ đó, cô ấy đọc đi đọc lại quyển sách rất nhiều lần, và ngó ý rằng cô ấy muốn tôi cũng có một quyển riêng. Không phải quyển cô ấy mua, mà là một quyển mới.

Suốt ngày cô ấy cứ bảo tôi giở quyển sách ra cho mọi người xem.

Tôi biết lẽ ra tôi nên cảm kích, bởi đó là một cử chỉ tốt đẹp. Nhưng tôi không cảm kích gì cả. Không một chút nào hết. Đừng hiểu lầm tôi. Tôi có giả vờ cảm kích. Nhưng thật không hề. Nói thật với bạn, tôi bắt đầu bực tới phát điên. Có lẽ nếu cô ấy đưa quách cho tôi quyển sách mà cô ấy đã mua cho bản thân thì chuyện đã khác. Hoặc có lẽ cô ấy chỉ cần chép tay bài thơ mưa miếc gì đó mà cô ấy thích ra một tờ giấy đẹp. Và nhất là đừng hề gặp ai cũng bắt tôi trưng cái quyển sách đó ra.

Có lẽ khi ấy tôi nên nói thẳng ra, nhưng lại cảm thấy chưa phải lúc.

Hôm ấy sau khi rời trường, tôi không về nhà bởi không chịu được việc ê a với cô ấy qua điện thoại cả tiếng, mà mẹ tôi lại không phải người “tháo vát” để nói dối giùm là tôi không có nhà hay gì đó. Cho nên tôi đi bộ tới khu có nhiều cửa hàng bán đủ thứ và cả hiệu video. Tôi bước thẳng vào hiệu sách. Rồi khi một cô trực quầy hỏi tôi cần giúp gì không, tôi mở cặp ra, rồi trả lại quyển sách mà Mary Elizabeth mua cho tôi. Tôi không đụng tới tiền bán sách, nó nằm y nguyên trong túi tôi thôi.

Khi lững thững đi về, tôi chỉ nghĩ được rằng điều tôi vừa làm quả là khủng khiếp, rồi tôi bắt đầu khóc. Tới lúc bước qua cửa trước, tôi khóc dữ tới nỗi chị ngừng xem tivi để nói chuyện với tôi. Tôi kể với chị đã làm gì xong thì chị lái xe chở tôi lại hiệu sách bởi tôi đang loạn trí quá không lái được, rồi tôi mua lại quyển sách, và cảm thấy đỡ hơn một chút.

Buổi tối hôm đó, khi Mary Elizabeth hỏi tôi đi đâu mất biệt cả buổi, tôi đáp rằng tôi đi mua đồ. Rồi lúc cô ấy hỏi tôi có mua quà gì hay hay cho cô ấy không, tôi đáp là có. Tôi cứ nghĩ cô ấy hỏi đùa thôi nên cứ đáp bừa. Đơn giản là tôi cảm thấy tệ hại vì suýt nữa là bán lại cuốn đó cho hiệu sách. Tôi chịu trận cả giờ đồng hồ sau đó để nghe cô ấy hỏi về quyển sách. Rồi bọn tôi chào tạm biệt. Rồi tôi xuống lầu hỏi xem chị lấy xe đưa tôi trở lại hiệu sách lần nữa được không, để tôi mua cái gì hay hay cho Mary Elizabeth. Chị tôi bảo tự đi mà lái. Và rằng tốt hơn hết là tôi phải bắt đầu thành thật mà nói với Mary Elizabeth về cảm giác của tôi. Có lẽ tôi nên nói, chỉ là bây giờ chưa phải lúc.

Ngày hôm sau ở trường, tôi đưa Mary Elizabeth món quà mà tôi đã lái xe đi mua cho cô ấy. Đó là một quyển *Giết con chim nhại* mới toanh. Câu đầu tiên Mary Elizabeth thốt ra là,

“Độc thật!”

Tôi phải tự nhủ thầm rằng cô ấy không có ý gì xấu. Cô ấy không nhạo tôi. Cô ấy không so sánh, hay chỉ trích gì cả. Mà thực sự là như thế. Hãy tin tôi. Thế rồi tôi giải thích với cô ấy thầy Bill đưa tôi những quyển sách chọn lọc để tôi đọc ngoài giờ học ra sao, và lý do vì sao *Giết con chim nhại* lại là quyển đầu tiên. Và quyển đó đối với tôi đặc biệt như thế nào. Thế rồi cô ấy bảo,

“Cảm ơn cậu, cậu dễ thương ghê.”

Nhưng rồi cô ấy mở máy kể lể luôn rằng cô ấy đã đọc nó cách đây ba năm trước rồi, rằng nó được “bóc thơm” quá mức, và người ta dựa theo đó mà dựng thành bộ phim về chủ đề da trắng - da đen với những diễn viên nổi danh như Gregory Peck cùng Robert Duval, rồi bộ phim ấy đạt giải Oscar cho kịch bản ra sao. Sau màn đó tôi quẳng tuốt hết cảm xúc của tôi vào một xó xẻo nào đó.

Tôi rời trường, đi loanh quanh, mãi tới một giờ sáng mới về tới nhà. Khi tôi giải thích lý do cho ba tôi hay, ông bảo tôi làm sao cho ra đàn ông thì làm.

Ngày hôm sau ở trường, lúc Mary Elizabeth hỏi hôm trước tôi đi đâu, tôi đáp rằng tôi mua một gói thuốc lá, ra quán Big Boy, dành cả ngày chuyên chú đọc quyển E.E. Cummings và ăn bánh mì kẹp thịt chua. Tôi biết nói vậy thì an toàn, bởi cô ấy không bao giờ hỏi tôi về quyển sách nọ. Và tôi đã đúng. Sau khi cô ấy nói ngớt lời về cái quyển đó, tôi nghĩ sẽ không bao giờ cần phải đọc nó nữa. Ngay cả khi tôi muốn.

Tôi biết chắc là lúc đó lẽ ra tôi phải thành thật, nhưng nói thật với bạn, tôi bắt đầu phát khùng ngang với hỏi tôi hay chơi thể thao, và cơn giận này bắt đầu làm tôi sợ.

May thay, kỳ nghỉ Phục sinh bắt đầu từ thứ Sáu và giúp tôi xao lãng tí chút. Thầy Bill đưa cho tôi quyển Hamlet để đọc trong kỳ nghỉ. Thầy bảo tôi cần có đủ thời gian rảnh mới chuyên tâm đọc vở kịch. Tôi thấy là không cần phải nhắc ai viết quyển này đâu nhỉ. Lời gợi ý duy nhất mà thầy Bill cho tôi là hãy nghĩ đến nhân vật chính trong tương quan với các nhân vật chính trong những quyển sách khác mà tôi đọc được tới thời điểm này. Thầy bảo đừng để mắc kẹt trong ý nghĩ rằng vở kịch này “quá sức tưởng tượng.”

Hôm qua, tức là ngày thứ Sáu tuần thánh, bọn tôi có một sô diễn The Rocky Horror Picture Show đặc biệt. Nó đặc biệt vì ai cũng biết hôm đó là ngày bắt đầu kỳ nghỉ lễ Phục sinh, và nhiều cô cậu vẫn còn đang mặc đồ lễ mi-xa. Cảnh tượng ấy gợi nhớ ngày thứ Tư lễ Tro ở trường, khi bọn học trò vào trường còn y nguyên dấu ngón cái trên trán. Lúc nào cảnh tượng ấy cũng tăng phần hào hứng cho người dự.

Sau sô diễn, Craig mời hết bọn tôi đến căn hộ của hắn để uống rượu vang và nghe album Trắng. Sau khi đĩa nhạc quay hết, Patrick đề nghị cả bọn chơi trò “Thật hay Thách”, một trò mà hắn thích chơi khi đã “phê phê”.

Đoán xem ai chọn “Thách” thay vì “Nói thật” suốt đêm? Là tôi. Đơn giản là tôi không muốn nói sự thật với Mary Elizabeth qua một trò chơi thể này.

Trò này diễn ra êm đẹp gần như trọn đêm. Những lời “thách” đều kiểu như “thách bạn ực một chai”. Nhưng rồi Patrick thách tôi một chuyện. Thậm chí tôi nghĩ cậu ấy chẳng biết mình đang làm cái gì, nhưng bất kể, cậu ấy cứ phang lời thách ấy vào tôi.

“Hôn lên môi cô gái đẹp nhất phòng này.”

Đó chính là lúc tôi chọn thành thật với lòng tôi. Nghĩ lại, chắc hẳn đó là thời điểm tồi tệ nhất để mà thành thật.

Cả căn phòng im phắc sau khi tôi đứng dậy (bởi Mary Elizabeth đang ngồi ngay bên phải cạnh tôi). Đến lúc tôi quỳ xuống trước mặt Sam và hôn cô ấy, sự im lặng ấy khiến ta không thể chịu đựng nổi. Đó không phải một nụ hôn kiểu yêu đương, mà là hôn kiểu bè bạn, giống như lúc tôi đóng vai Rocky còn cô ấy đóng vai Janet. Nhưng vô nghĩa lý hết.

Tôi có thể biện bạch rằng hành động đó là do men say mà tôi đã nốc. Tôi cũng có thể biện bạch rằng tôi đã quên bằng cái khoảnh khắc Mary Elizabeth hỏi tôi rằng cô ấy có đẹp không. Nhưng như vậy là nói dối. Sự thật là khi Patrick thách tôi, tôi biết rằng nếu tôi hôn Mary Elizabeth, tôi sẽ lừa dối tất cả mọi người. Gồm cả Sam. Cả Patrick. Cả Mary Elizabeth. Và đơn giản là tôi không thể dối lừa được nữa. Cho dù đó là một phần của trò chơi.

Sau quãng im lặng ấy, Patrick cố gắng hết mức để vớt vát phần nào cuộc vui. Lời đầu tiên cậu ấy thốt lên là,

“Ôi chà, ngộ quá hả?”

Nhưng không ăn thua. Mary Elizabeth bước nhanh khỏi phòng, vào thẳng phòng vệ sinh. Sau này Patrick kể với tôi là cô ấy không muốn ai chứng kiến cô khóc. Sam đi theo cô ấy, nhưng trước khi rời phòng hắn, cô ấy quay lại nặng giọng hỏi một câu,

“Cậu mắc chứng ôn dịch gì vậy?”

Mặt cô ấy sa sầm khi buông ra câu đó. Về thực sự giận. Đột nhiên trong tình thế đó, tôi nhận ra mọi việc ngay lúc này tệ hại hết như ngày trước. Tôi cảm thấy thật khủng khiếp. Chỉ có thể dùng chữ đó: khủng khiếp. Ngay lập tức Patrick đứng lên dắt tôi ra khỏi căn hộ của Craig. Bọn tôi đi bộ ra đường, và thứ duy nhất tôi nhận thức được là trời lạnh. Tôi nói rằng cần phải trở vào trong đó mà xin lỗi. Patrick nói,

“Không, cậu cứ ở đây, tôi đi lấy áo khoác cho.”

Rồi Patrick bỏ tôi lại bên ngoài, tôi bắt đầu khóc. Khóc thật sự, trong hoảng loạn, mà tôi không dừng được. Lúc Patrick trở ra, tôi nói trong tiếng nấc nghẹn,

“Tôi nghĩ là tôi thật sự phải vào xin lỗi.”

Patrick lắc đầu. “Tin tôi đi, cậu không vào đó được đâu.”

Rồi cậu ấy xóc chùm chìa khóa xe trước mặt tôi mà nói, “Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà.”

Trên xe, tôi kể với Patrick mọi thứ đã diễn ra. Về cái đĩa nhạc. Và quyển sách. Và quyển Giết con chim nhại. Và Mary Elizabeth không bao giờ hỏi han gì hết. Và Patrick chỉ thốt lên một câu rằng, “Quá tệ là cậu không đồng tính.”

Câu đó khiến tôi đỡ khóc một chút.

“Mà phải nói, cậu có đồng tính đi nữa, tôi cũng không thèm hẹn cậu đâu. Cậu đúng là một mớ loạn xà ngầu.”

Lần này thì tôi bật cười một chút.

“Vậy mà tôi nghĩ tên Brad mới là thằng loạn xà ngầu. Ôi trời ơi.”

Và tôi cười tợn hơn nữa. Rồi cậu ấy mở radio, và bọn tôi lái xuyên qua những đoạn đường hầm chui để về nhà. Lúc thả tôi xuống, Patrick bảo tôi tốt nhất là nên lánh mặt một thời gian. Đoạn trên tôi kể điều này rồi nhĩ. Cậu ấy bảo chừng nào có gì mới, cậu ấy sẽ gọi cho tôi.

“Cảm ơn Patrick.”

“Đâu có gì đâu.”

Rồi tôi nói, “Biết gì không Patrick, nếu tôi mà đồng tính, hẳn tôi sẽ muốn hẹn cậu.”

Tôi chả hiểu sao lại nói như vậy, nhưng lời đó có vẻ đúng đắn.

Patrick chỉ cười khinh mà đáp, “Chứ sao nữa.” Rồi cậu ấy phóng xe vút ra đường.

Lúc nằm xuống giường đêm đó, tôi bật đĩa nhạc Billie Holiday, và bắt đầu đọc quyển thơ của E.E. Cummings. Sau khi đọc bài thơ ví von đôi tay người phụ nữ như những đóa hoa và mưa, tôi đặt quyển sách xuống, bước lại cửa sổ. Tôi ngó chăm chăm vào bóng phản chiếu và hàng cây đằng sau một lúc lâu. Không nghĩ gì hết. Không cảm thấy gì hết. Không nghe tiếng nhạc gì hết. Hàng giờ liền.

Tôi bị cái gì đó. Mà tôi không biết đích xác là cái gì.

Thương mến,

Charlie

36. Chương 36

Ngày 26 tháng Tư, 1992

Bạn thân mến,

Kể từ đêm đó, không có ai gọi điện cho tôi. Tôi không trách họ. Suốt kỳ nghỉ, tôi dành thì giờ đọc Hamlet. Thầy Bill nói đúng. Sẽ dễ đọc hơn khi nghĩ cậu trai trong vở kịch cũng như những nhân vật khác trong những cuốn khác tôi đã đọc. Việc ấy cũng giúp được tôi ít nhiều, trong khi cố tìm hiểu xem tôi bị cái gì. Việc ấy không hẳn giúp giải đáp được những câu hỏi của tôi, nhưng biết được có người đã từng kinh qua chuyện tương tự cũng an ủi phần nào. Nhất là khi người đó từng sống rất lâu trước đây.

Tôi có gọi cho Mary Elizabeth, và bảo cô ấy rằng từ đó đến giờ, tối nào tôi cũng nghe đĩa nhạc và đọc quyển sách của E.E. Cummings.

Cô ấy đáp, “Quá trễ rồi, Charlie à.”

Tôi những muốn giải thích rằng tôi không muốn hai đứa hẹn hò tiếp, chỉ muốn đi chơi kiểu bạn bè như hồi xưa thôi, nhưng tôi biết làm vậy chỉ khiến mọi việc tệ hơn, nên tôi không nói.

Tôi chỉ nói, “Tôi xin lỗi.”

Tôi thực sự hối lỗi. Tôi biết rằng cô ấy tin tôi. Nhưng khi mà điều đó không còn mấy ý nghĩa, và rồi chỉ còn thanh âm câm lặng trong điện thoại, tôi biết được rằng đúng là đã quá trễ.

Patrick cũng có gọi tôi, nhưng cậu ấy chỉ báo rằng Craig giận Sam ghê gớm vì tôi, và tôi nên lánh mặt thêm một thời gian nữa cho đến khi mọi việc sáng tỏ. Tôi hỏi cậu ấy có muốn đi chơi không, chỉ cậu ấy và tôi thôi. Cậu ấy bảo rằng đang bận rộn với Brad và việc nhà, nhưng sẽ tranh thủ gọi nếu sắp xếp được thời gian. Đến giờ cậu ấy vẫn chưa gọi.

Tôi muốn kể với bạn về cuộc họp mặt gia đình vào ngày Chủ Nhật trong tuần Phục Sinh, nhưng tôi đã kể với bạn về ngày Lễ Tạ ơn và Giáng sinh rồi, các cuộc ấy chẳng khác nhau là mấy.

Ngoại trừ những việc như là ba tôi được tăng lương còn mẹ tôi thì không, bởi mẹ không được trả công cho việc nội trợ, và chị tôi đọc những quyển sách về lòng tự trọng bởi chị gặp được một anh chàng mới.

Anh tôi có về nhà chơi lễ, nhưng khi tôi hỏi bạn gái của anh có đọc bài bình luận của tôi về cuốn Walden hay chưa, anh ấy bảo rằng chưa bởi vì chị ấy chia tay với anh khi phát hiện ra anh lừa dối chị. Vụ này xảy ra được một dạo rồi. Thế nên tôi hỏi xem anh có đọc hay không, và anh đáp không, bởi anh bận bù đầu bù cổ. Anh bảo rằng sẽ cố đọc trong kỳ nghỉ lễ. Tới giờ anh vẫn chưa.

Thế nên tôi đi thăm dì Helen của tôi, và lần đầu tiên trong đời tôi, chuyến đi ấy không ủi an được tôi. Thậm chí tôi cố gắng làm theo kế hoạch của bản thân và nhớ mọi chi tiết về tuần lễ tuyệt vời gần đây nhất, nhưng rốt cuộc cũng chẳng ích gì.

Tôi biết rằng tự mình đã làm khổ mình. Tôi biết rằng tôi đáng đời lắm. Tôi sẵn sàng làm bất cứ gì để không bị thế này. Tôi sẽ làm bất kỳ thứ gì để bù đắp cho mọi người. Và để không phải đi gặp ông chuyên gia điều trị, người này giải thích với tôi về trạng thái “gây hấn thụ động” là thế nào. Và để không phải uống thuốc ông đưa tôi, thứ thuốc quá đắt tiền đối với thu nhập của ba. Và để không phải kể về những ký ức đau buồn cho ông ta nghe. Hay cảm thấy hoài nhớ về những đau thương.

Tôi chỉ ước gì Chúa hay ba mẹ hay Sam hay chị tôi hay ai đó nói cho tôi biết tôi bị cái giống ôn dịch gì. Chỉ cần cho tôi biết tôi làm thế nào để không bị thế này nữa. Để xóa tất cả những thứ này đi. Và để biến mất. Tôi biết vậy là sai trái, bởi tôi không thể trốn tránh trách nhiệm, và tôi biết rằng mọi thứ trở nên tồi tệ đi trước khi nó tốt hơn, theo lời chuyên gia điều trị nói, nhưng cú sụt xuống trạng thái tệ hơn này quá là to lớn.

Sau một tuần không nói chuyện với ai, rốt cuộc tôi gọi cho Bob. Tôi biết vậy là sai, nhưng tôi chẳng biết làm gì khác. Tôi hỏi hấn có thứ gì cho tôi mua được hay không. Hấn bảo hấn còn bảy gram cần sa. Nên tôi lấy ít tiền mừng Phục sinh của tôi đi mua mớ ấy.

Kể từ đó tôi hút nó luôn.

Thương mến,

Charlie

37. Chương 37

Ngày 29 tháng Tư, 1992

Ước gì tôi có thể nói rằng mọi chuyện đang tốt lên, xui xẻo là mọi chuyện không tốt lên chút nào. Thật khổ sở là đằng khác, bởi vì bọn tôi vào học lại rồi, mà tôi không thể tới những chỗ tôi vẫn thường đi. Mọi thứ không thể như lúc trước nữa. Mà tôi vẫn chưa sẵn sàng để nói lời từ biệt.

Nói thật với bạn, tôi chỉ tránh né mọi thứ.

Tôi đi loanh quanh trong các hành lang, nhìn người ta. Tôi nhìn các giáo viên, và tự hỏi tại sao họ ở chỗ này, họ có thích giảng dạy không, hoặc có thích bọn học trò không. Rồi tôi tự hỏi họ mười lăm, họ

thông minh cỡ nào. Tôi không có ý soi mói, chỉ là tò mò thôi. Giống như chuyện tôi nhìn tất thấy học trò và ngẫm nghĩ đứa nào trong số ấy bị thất tình ngay ngày đó, và bọn chúng sẽ phải đương đầu ra sao với ba bài kiểm tra cộng thêm một bài bình luận sách nữa. Hoặc ngẫm nghĩ xem ai là kẻ làm tan nát tim người khác, và tại sao. Tôi biết rằng cho dù vào học một trường khác, những đứa bị thất tình rồi cuộc cũng bị ai khác làm đau lòng kia mà, vậy thì tại sao tôi lại khó chịu quá như vậy? Mà nếu tôi đi học trường khác, tôi đã không quen Sam hay Patrick hay Mary Elizabeth hay bất kỳ ai ngoại trừ người trong gia đình tôi.

Tôi kể bạn nghe một việc đã xảy ra. Tôi đang trong siêu thị, đó là nơi dạo này tôi hay đi. Suốt vài tuần qua, ngày nào tôi cũng tới đó, cố tìm hiểu xem tại sao người ta đến đó. Kiểu như một dự án cá nhân vậy.

Có một đứa bé nọ. Có lẽ chừng bốn tuổi. Tôi không chắc nữa. Nó đang khóc om sòm và cứ kêu gào đòi mẹ. Hẳn nó vừa bị lạc. Rồi tôi thấy một gã lớn hơn tôi, có lẽ chừng mười bảy. Tôi nghĩ là hẳn học trường khác, bởi trước giờ tôi chưa từng thấy hắn. Dù sao thì tên này mặt mũi khá bặm trợn, mặc áo khoác da, tóc dài thướt, bước lại chỗ đứa bé, rồi hỏi nó tên gì. Đứa bé trả lời và nín khóc.

Rồi gã ấy dắt đứa bé đi khỏi.

Một phút sau, tôi nghe tiếng điện đàm thông báo cho người mẹ rằng đứa con của cô đang ở quầy thông tin. Nên tôi đi lại quầy thông tin để xem chuyện gì sắp xảy ra.

Tôi đoán người mẹ tìm đứa bé khắp nơi đã lâu rồi, bởi cô chạy vội đến quầy thông tin, rồi lúc cô trông thấy đứa bé, cô bắt đầu khóc. Cô ôm nó thật chặt, dặn nó đừng bao giờ chạy đi như vậy nữa. Rồi cô cảm ơn gã kia vì đã giúp cô, và gã này chỉ nói đúng một câu, “Lần sau thì liệu mà trông con cho ra hồn nhé.”

Rồi gã bước đi mất.

Người đàn ông có ria đứng sau quầy thông tin như á khẩu. Người mẹ cũng vậy. Đứa bé chỉ vuốt mũi, ngẩng lên nhìn mẹ nó rồi nói,

“Khoai tây chiên.”

Người mẹ nhìn xuống đứa bé và gật đầu, rồi họ đi khỏi. Nên tôi đi theo họ. Họ vào quầy đồ ăn, ở đó có bán khoai tây chiên. Đứa bé mỉm cười và làm văng tương chấm ra khắp người. Và người mẹ vừa lau mặt nó vừa rút vài tờ giấy thấm.

Tôi cứ nhìn người mẹ đó, gắng tưởng tượng xem cô trông ra sao hồi còn trẻ. Cô có lấy chồng hay không. Đứa bé con cô là một tai nạn, hay là một kế hoạch. Và hai điều ấy có gì khác nhau.

Tôi thấy những người khác nữa. Những ông già ngồi một mình. Các cô gái trẻ đánh mắt xanh dương đeo niềng răng. Mấy đứa bé có vẻ mệt mỏi. Các ông bố quần áo chỉnh chu trông còn mệt mỏi hơn. Mấy anh chàng làm việc ở quầy bán đồ ăn thì trông vô hồn suốt nhiều tiếng đồng hồ. Những chiếc máy cứ mở rồi đóng. Khách mua hàng không ngừng chìa tiền ra, rồi lấy tiền thối. Và mọi thứ đều tạo cảm giác xáo động trong tôi.

Thế nên tôi quyết định tìm một nơi khác để đi, và tìm hiểu xem tại sao người ta tới đó. Rồi thay, không có nhiều chỗ như vậy. Tôi không biết tôi còn chịu đựng được bao lâu nữa cái cảnh không có bạn bè nào hết. Tôi từng xoay sở sống tiếp ngày nối ngày rất dễ dàng, nhưng đó là trước khi tôi biết được có một người bạn là như thế nào. Đôi khi, chưa biết tới cái gì đó thì ta đỡ khổ hơn nhiều. Chỉ cần khoai tây chiên cùng với mẹ là đủ.

Trong hai tuần qua, người duy nhất mà tôi thực sự chuyện trò là Susan, cô bạn từng “đi chơi” với Michael hồi cấp hai, lúc đó cô ấy còn mang niềng răng. Tôi bắt gặp cô ấy đứng trong sảnh, xung quanh là một đám con trai mà tôi không quen. Cả đám cười cợt, pha trò tục tĩu, và Susan gượng hết mức để cười với bọn chúng. Khi thấy tôi tiến lại, mặt cô ta “bệch ra”. Hình như cô ấy không muốn nhớ mười hai tháng trước cô ấy thế nào, cũng như hẳn nhiên cô ấy không muốn đám con trai đó biết cô ấy quen tôi, và từng là bạn tôi. Cả đám ấy im bặt, ngoác môi cười, nhưng tôi chẳng thèm để mắt. Tôi chỉ nhìn Susan, và hỏi một câu duy nhất,

“Có bao giờ cậu nhớ người bạn đã khuất không?”

Giọng tôi không có vẻ hằn học hay trách móc gì. Tôi chỉ muốn biết là có ai khác nữa nhớ đến Michael không. Nói thật với bạn, lúc bấy giờ tôi đang say thuốc, và không thể gạt câu hỏi ấy ra khỏi tâm trí.

Susan lúng túng. Cô ấy không biết làm gì. Đó là câu đầu tiên mà chúng tôi đã nói với nhau kể từ cuối năm ngoái. Tôi đoán là hỏi cô ấy trước mặt cả đám bạn như vậy là không phải với cô, nhưng kể từ lúc có chuyện, tôi chưa bao giờ thấy cô ấy một mình cả, mà tôi thì thực sự muốn biết câu trả lời.

Lúc đầu, tôi tưởng đáng về không chút xúc cảm của cô ấy là do ngạc nhiên, nhưng vì mãi sau cô ấy vẫn vậy, nên tôi biết rằng không phải. Rồi đột nhiên tôi nhận ra rằng nếu Michael mà còn sống, rất có thể Susan sẽ không “đi chơi” với cậu ấy nữa. Không phải vì cô ấy là người xấu xa hay nông cạn hay thấp hèn. Mà bởi vì mọi thứ đổi thay. Bạn bè rời xa. Và cuộc đời không dừng lại vì bất kỳ ai cả.

“Xin lỗi đã phiền cậu, Susan. Chỉ là tôi đang có chuyện buồn. Vậy thôi. Chúc vui vẻ nhé,” tôi nói rồi đi khỏi.

“Trời đất, thằng quỷ đó kỳ cục dữ vậy,” tôi nghe một đứa con trai thì thầm lúc tôi đi được nửa hành lang. Giọng nó nói có vẻ thật thà, chứ không móc khoáy, và Susan chẳng trách gì nó. Tôi còn chẳng biết tôi có thêm trách nó những ngày này không nữa.

Thương mến,

Charlie

Ngày 2 tháng Năm, 1992

Bạn thân mến,

Vài ngày trước, tôi tới gặp Bob để mua thêm cần sa. Phải nói rằng tôi cứ quên Bob không học chung trường với bọn tôi. Có lẽ vì hắn xem tivi nhiều hơn bất kỳ ai tôi quen và biết nhiều chuyện linh tinh nhưng thú vị. Bạn nghe hắn nói chuyện về cô diễn viên hài Mary Tyler Moore mà xem, cứ như lên đồng vậy.

Bob có kiểu sống rất đặc biệt thế này. Hắn bảo cứ cách ngày hắn mới tắm một lần. Mỗi ngày hắn đều cân đong “hàng” cẩn thận. Hắn bảo khi ta hút thuốc với ai đó, nếu mà ta có bật lửa thì nên châm điếu thuốc của người kia trước. Nhưng nếu ta dùng diêm quẹt, thì ta nên châm điếu của mình trước, bởi ta sẽ hít vào khí “sulfur có hại” chứ không để người kia hít phải. Hắn bảo đó là phép lịch sự. Hắn cũng bảo rằng châm “ba điếu một que diêm” là xui. Một ông chú của hắn từng tham chiến ở Việt Nam nói vậy, rằng chỉ cần châm ba điếu thuốc là quân phe kia biết được vị trí của ta ngay.

Bob bảo khi ở một mình, châm điếu thuốc, rồi điếu thuốc cháy được một nửa tức là có ai đang nghĩ đến ta. Hắn cũng bảo nếu ta tìm được một đồng xu, đồng xu ấy chỉ “may mắn” nếu nó nằm ngửa. Hắn bảo điều hay nhất là tìm được một đồng xu may mắn lúc ta đang đi cùng ai đó, và ta tặng sự may mắn cho người đó. Hắn tin vào nghiệp quả. Mà hắn cũng thích chơi bài.

Bob dự học bán thời gian ở trường đại học cộng đồng. Hắn muốn học làm đầu bếp. Hắn là con một, và ba mẹ hắn chẳng bao giờ ở nhà. Hắn bảo hồi xưa, lúc còn nhỏ điều ấy làm hắn buồn bực lắm, nhưng giờ thì chẳng buồn mấy nữa.

Lần đầu gặp thì ai cũng thấy Bob thú vị bởi hắn biết về chuyện hút thuốc sao cho “lịch sự”, về đồng xu và Mary Tyler Moore. Nhưng khi chơi với hắn một dạo thì tôi cứ phải nghe hắn lặp lại những chuyện này. Trong vài tuần rồi, hắn chẳng nói điều gì mới mà tôi chưa nghe qua. Cho nên tôi càng sốc nặng khi hắn kể với tôi một chuyện nọ.

Đại khái là ba của Brad bắt gặp Brad và Patrick ngủ cùng nhau.

Tôi đoán là ba của Brad không biết chuyện về con trai của ông, bởi lúc ông bắt gặp hai đứa, ba của Brad bắt đầu đánh Brad. Không phải kiểu tát tai bình thường. Mà là đánh bằng dây lưng. Một trận ra trò. Patrick kể với Sam, rồi Sam kể lại với Bob rằng cậu ấy chưa từng thấy cảnh như vậy. Theo tôi, cảnh đó kinh khủng lắm. Cậu ấy muốn nói “Dừng lại” và “Ông đang giết cậu ấy đó.” Thậm chí cậu ấy còn muốn vật ba của Brad xuống. Nhưng cậu ấy chỉ đứng chết trân. Rồi Brad hét bảo Patrick, “Đi ra!”. Cuối cùng, Patrick chỉ đi ra ngoài.

Đó là hồi tuần rồi. Và Brad vẫn chưa đi học lại. Mọi người nghĩ rất có thể hắn đã bị gửi vào một trường quân đội nào đó hay đại loại vậy. Không ai biết chắc được chuyện gì cả. Patrick thử gọi điện một lần, nhưng khi ba của Brad bắt máy, cậu ấy cúp luôn.

Bob bảo Patrick đang “tàn tạ.” Tôi không thể kể hết được với bạn là nghe câu đó tôi buồn cỡ nào, bởi vì tôi muốn gọi cho Patrick, bầu bạn và giúp đỡ cậu ấy. Nhưng tôi chẳng biết có nên gọi cậu ấy không, bởi cậu ấy từng bảo tôi tránh mặt cho tới khi mọi chuyện êm xuôi. Cái chính là tôi không thể nghĩ về bất kỳ chuyện gì khác.

Bởi vậy, hôm thứ sáu, tôi đi xem sô diễn Rocky Horror. Tôi chờ đến khi sô diễn bắt đầu rồi mới vào rạp. Tôi không muốn phá hỏng buổi diễn của mọi người. Tôi chỉ muốn xem Patrick đóng vai Frank ‘n Furter như thường lệ, bởi vì tôi biết rằng nếu thấy cậu ấy trên sân khấu nghĩa là cậu ấy sẽ ổn. Giống như chuyện chị tôi nổi đóa khi bắt gặp tôi hút thuốc vậy.

Tôi ngồi ở dãy ghế hậu, nhìn lên sân khấu. Lúc ấy còn vài cảnh nữa mới tới đoạn Frank ‘n Furter xuất hiện. Sam xuất hiện trong vai Janet. Tôi nhớ cô ấy xiết bao. Và tôi hối hận vô cùng vì đã làm mọi thứ rối tung lên. Nhất là lúc tôi thấy Mary Elizabeth đóng vai Magenta. Cảnh diễn làm tôi buồn quá. Nhưng rồi rốt cuộc Patrick xuất hiện trong vai Frank ‘n Furter, và cậu ấy diễn thật tuyệt. Thực sự là tuyệt hơn mọi lần, xét theo nhiều khía cạnh. Thật vui vì tôi được thấy mọi đứa bạn của tôi. Tôi rời đi trước lúc sô diễn kết thúc.

Tôi vừa lái xe về nhà vừa nghe vài bản nhạc mà bọn tôi nghe những lúc cảm thấy mình ở vô tận. Và tôi giả vờ rằng họ đang ngồi trên xe cùng tôi. Thậm chí tôi nói thành tiếng. Tôi bảo Patrick rằng tôi thấy cậu ấy diễn hay. Tôi hỏi thăm Sam về Craig. Tôi nói với Mary Elizabeth rằng tôi xin lỗi, rằng tôi rất thích quyển sách của E.E. Cummings, còn muốn hỏi han cô ấy vài câu về nó. Nhưng rồi tôi thôi nói, bởi chuyện giả vờ ấy làm tôi buồn quá đỗi. Ngoài ra, có ai mà thấy tôi nói thành tiếng một mình trong xe, về mặt họ rất có thể sẽ khiến tôi tin rằng chuyện không ổn ở tôi còn trầm trọng hơn tôi tưởng nhiều.

Lúc tôi về tới nhà, chị tôi đang xem phim cùng với anh bạn trai mới của chị. Không có gì mấy để kể về anh này, ngoại trừ tên anh là Erik, anh để tóc ngắn và là sinh viên năm ba. Anh Erik thuê bộ phim đó. Sau khi bắt tay với anh, tôi hỏi hai người về bộ phim, bởi tôi chưa xem phim đó, ngoại trừ biết một nam diễn viên trong phim từng tham dự một sô diễn trên tivi, mà tôi lại không nhớ tên người diễn viên.

Chị tôi bảo, “Phim dở lắm, em không thích đâu.”

Tôi hỏi, “Mà phim nói về cái gì?”

Chị đáp, “Thôi mà, Charlie, gần hết rồi kìa.”

Tôi hỏi, “Em cùng xem đoạn kết được không?”

Chị đáp, “Để anh chị xem xong rồi em xem.”

Tôi lại hỏi, “Vậy em xem đoạn kết với anh chị, và rồi em trở băng rồi xem tới khúc em bắt đầu xem cùng anh chị có được không?”

Chị tạm dừng phim.

“Bộ em không hiểu lời nhắc khéo à?”

“Chắc là không.”

“Anh chị muốn được riêng tư, Charlie à.”

“Ồ em xin lỗi.”

Nói thật với bạn, tôi thừa biết chị muốn được riêng tư cùng anh Erik, nhưng tôi quá mong có ai bầu bạn. Tôi biết làm vậy là không phải, ý là việc xen vào thời gian của chị chỉ vì tôi nhớ bọn bạn tôi, thế nên tôi chỉ nói chúc ngủ ngon rồi đi ra.

Tôi lên phòng mình và bắt đầu đọc quyển sách mới mà thầy Bill đưa tôi. Tựa nó là The stranger. Thầy Bill bảo nó “rất dễ đọc, nhưng rất khó để mà ‘đọc thấu đáo’”. Tôi không hiểu được ý thầy là sao, nhưng tới giờ thì tôi thích quyển sách.

Thương mến,

Charlie

38. Chương 38

Ngày 8 tháng Năm, 1992

Bạn thân mến,

Thật kỳ lạ là mọi việc lại thành linh trở lại như cũ, cũng giống như lúc nó đột ngột thay đổi khi trước. Có chuyện gì đó xảy ra, và rồi đột nhiên mọi việc trở lại bình thường.

Hôm thứ hai, Brad đi học lại.

Hắn trông khác đi. Không phải vì hắn bị bầm dập hay gì hết. Thực ra khuôn mặt hắn trông nguyên vẹn. Nhưng trước đây, Brad là người luôn sải bước trong trường với vẻ mặt tự mãn. Thực sự là tôi không biết phải tả khác đi thế nào nữa. Đơn giản là phải có lý do gì đó người ta mới bước đi mà đầu cúi gằm xuống đất như vậy. Hắn họ không thích phải nhìn vào mắt người khác. Brad chưa từng như vậy. Nhưng bây giờ thì có. Nhất là khi có mặt Patrick.

Tôi bắt gặp hai người nói chuyện khe khẽ trong sảnh hành lang. Tôi đứng xa quá nên không nghe rõ hai người nói gì, nhưng tôi biết được rằng Brad đã tránh mặt Patrick. Và lúc Patrick bắt đầu giận dữ, Brad chỉ đóng cửa tủ cá nhân rồi bỏ đi. Thế cũng không lạ vì Brad và Patrick chưa từng nói chuyện với nhau trong trường, Brad muốn giữ kín bí mật mà. Lại ở chỗ Patrick đi tìm gặp Brad. Bởi vậy tôi đoán rằng hai người không còn hẹn nhau ở sân golf nữa. Hay cả nói chuyện trên điện thoại cũng không.

Chiều hôm ấy, tôi đang hút thuốc một mình bên ngoài thì thấy Patrick cũng đang hút thuốc. Tôi không đứng đủ gần để thấy rõ cậu ấy, nhưng không muốn xen vào khoảnh khắc riêng tư của cậu, nên không bước lại. Nhưng Patrick đang khóc. Cậu ấy khóc thầm lắm. Sau đó, mọi nơi mọi lúc tôi thấy cậu ấy, cậu ấy như người mất hồn. Cứ như cậu ấy đang hiện hữu ở chốn khác. Tôi biết thế bởi vì người ta thường hay nói tôi như vậy. Có lẽ tận bây giờ họ vẫn còn nghĩ vậy. Không chắc nữa.

Hôm thứ Năm, một chuyện thật khủng khiếp xảy ra.

Lúc tôi đang ngồi đơn độc trong quán, ăn món bò bít tết Salisbury, tôi thấy Patrick đi lại chỗ Brad, hắn đang ngồi cùng với đồng bọn trong đội bóng bầu dục, rồi tôi thấy Brad phớt lờ cậu ấy như lúc ở tù đồ. Patrick nổi giận, nhưng Brad phớt lờ cậu ấy như lúc ở tù đồ. Patrick nổi giận, nhưng Brad vẫn lờ cậu ấy đi. Rồi tôi thấy Patrick nói gì đó, và cậu trông khá bức tức lúc quay bước. Brad ngồi yên một giây, rồi hắn quay lại. Rồi tôi nghe cái chữ đó. Nó vang lên đủ lớn, ngồi cách vài bàn còn nghe. Cái thứ mà Brad thét vào lưng Patrick.

“Thằng lại cái!”

Đồng bọn của Brad bắt đầu cười vang. Lúc Patrick quay lại, mấy bàn gần đó im bật. Cậu ấy giận muốn điên. Tôi không đùa đâu. Cậu ấy xông lại bàn Brad mà nói,

“Mày vừa gọi tao là gì?”

Trời ơi, cậu ấy giận lắm. Tôi chưa từng thấy Patrick như vậy bao giờ.

Brad ngồi im như thóc một thoáng, nhưng rồi đồng bọn cứ khích bằng cách đẩy đẩy vai hắn. Brad nhìn vào mặt Patrick, rồi nói bằng giọng khê và độc hơn lúc này,

“Tao gọi mày là thằng lại cái.”

Đồng bọn của Brad bắt đầu cười rú còn to hơn. Cho tới lúc Patrick tung cú đấm đầu tiên. Thật kỳ quái là cả căn phòng im bật, rồi sự ồn ào bắt đầu bùng nổ.

Trận ẩu đả thật là loạn. Loạn hơn nhiều so với trận tôi với thằng Sean hồi năm ngoái. Không có đủ cự ly để nện thẳng tay như kiểu ta thấy trên phim. Bọn họ ôm vật nhau và đấm đá loạn xạ. Như vậy đó, hai bên khá cân sức cho tới khi đồng bọn của Brad nhào vào. Thế là thành trận năm đánh một.

Đó là lúc tôi can thiệp. Đơn giản là tôi không thể đứng đưng nhìn bọn họ làm hại Patrick, ngay cả khi mọi chuyện chưa êm xuôi gì hết.

Tôi nghĩ đứa nào mà nghe tiếng tôi rồi thì nhiều khả năng là sẽ hoảng, hoặc khựng lại. Có lẽ chỉ trừ anh tôi. Anh dạy tôi phải làm gì trong những tình huống thế này. Tôi thật không muốn nói chi tiết, chỉ kể được với bạn rằng cuối cùng, Brad với hai tên trong bọn hắn dừng đánh đấm và chỉ ngó tôi trân trân. Hai tên khác thì nằm trên sàn. Một đứa đang ôm chặt bên đầu gối bị tôi nện bằng một cái ghế kim loại trong quán. Đứa kia thì đang bưng mặt. Tôi đã vụt vào mắt nó, nhưng không mạnh quá. Tôi không muốn bọn nó bị nặng.

Tôi nhìn xuống sàn và thấy Patrick. Mặt cậu ấy khá là tái tã, và cậu ấy đang khóc thảm. Tôi đỡ cậu ấy đứng dậy, và rồi tôi nhìn Brad. Tôi nhớ là trước giờ bọn tôi chưa nói với nhau quá hai ba chữ, nhưng giờ là lúc bắt đầu. Tôi chỉ nói rằng,

“Nếu mày mà giở trò một lần nữa, tao sẽ nói hết với mọi người. Nếu mà như vậy còn chưa đủ, tao sẽ đánh cho mày hết thấy đường.”

Tôi chỉ vào hai đứa bạn của hắn đang bưng mặt, và tôi biết Brad nghe tôi, hắn biết rằng tôi nói thật. Dẫu vậy, hắn không đối đáp gì, bởi bảo vệ của trường bọn tôi đến xức cả bọn ra khỏi quán ăn. Trước tiên họ đưa bọn tôi đi gặp y tá, rồi tới thầy Small. Patrick đánh trước, nên cậu ấy bị đình chỉ một tuần. Đồng bọn của Brad bị mỗi đứa ba ngày vì hùa nhau đánh Patrick. Brad không bị đình chỉ gì cả, bởi hắn được coi như tự vệ. Tôi cũng không bị gì, bởi tôi đơn giản là giúp bảo vệ một người bạn trong hoàn cảnh bị năm đứa đánh.

Brad và tôi bị phạt một tháng về trễ, bắt đầu từ hôm đó.

Trong thời gian phải ở lại trường sau tan học, thầy Harris không định luật lệ gì hết. Đơn giản là thầy để bọn tôi đọc sách, làm bài tập hay nói chuyện. Không giống như bị phạt mấy, trừ khi ta thích xem chương trình truyền hình ngay sau khi đi học về, hoặc quá bận tâm về hồ sơ nhân thân. Tôi tự hỏi cái đó có phải là chuyện bịa hay không. Ý tôi là cái hồ sơ nhân thân ấy.

Ngày đầu tiên bị phạt, Brad lại ngồi cạnh tôi. Hắn có vẻ rầu rĩ lắm. Tôi thấy hắn giống như bình tĩnh sau khi mất cái cảm giác ngứa dại lúc đánh nhau.

“Charlie này?”

“Gì?”

“Cảm ơn. Cảm ơn vì đã ngăn mấy đứa nó.”

“Không có gì.”

Chỉ có vậy. Từ đó tôi không nói gì với hắn nữa. Hôm nay hắn không ngồi cạnh tôi. Lúc đầu, khi hắn nói vậy, tôi có hơi rối. Nhưng rồi tôi dần hiểu ra. Bởi vì tôi sẽ không để một đám bạn của tôi đánh Sam, ngay cả khi tôi không được phép thích cô ấy nữa.

Hôm ấy, khi tôi chịu phạt xong, thấy Sam đang đứng chờ tôi. Giây phút tôi thấy cô ấy, cô ấy mỉm cười. Tôi như ngây dại. Đơn giản là tôi không tin nổi cô ấy đang thực sự ở đó. Rồi tôi thấy cô ấy quay sang, ném cho Brad một cái nhìn lạnh ngắt.

Brad bảo, “Hãy nói với cậu ấy tôi xin lỗi.”

Sam đáp, “Tự đi mà nói.”

Brad nhìn chỗ khác, rồi bước lại xe của hắn. Rồi Sam bước lại chỗ tôi, và nghịch tóc tôi.

“Chà, tôi nghe nói cậu xuất vài chiêu ninja hả.”

Hình như tôi gật đầu.

Sam đưa tôi về bằng chiếc bán tải của cô ấy. Trên đường đi, cô ấy kể với tôi rằng cô ấy đã rất giận tôi vì điều đã làm với Mary Elizabeth. Cô ấy nói Mary Elizabeth là một người bạn thân thiết từ lâu của cô ấy. Cô ấy còn nhắc tôi rằng Mary Elizabeth đã ở bên cạnh cô ấy lúc cô ấy trải qua giai đoạn buồn bã mà cô ấy từng kể với tôi lúc tặng tôi chiếc máy đánh chữ. Tôi không muốn nhắc lại chuyện đó ở đây.

Thế nên cô ấy bảo lúc tôi hôn cô ấy thay vì Mary Elizabeth, tôi thực sự làm tổn thương mối quan hệ của họ một thời gian. Bởi lẽ chắc Mary Elizabeth thích tôi thật nhiều. Điều đó làm tôi buồn, bởi tôi không biết rằng cô ấy thích tôi đến vậy. Đơn giản là tôi tưởng cô ấy muốn khai mở cho tôi những điều vĩ đại thôi. Rồi Sam nói,

“Này Charlie, đôi lúc cậu khờ hết sức, cậu có biết không?”

“Ừa. Tôi có. Biết mà. Thật đó.”

Rồi cô ấy bảo rằng Mary Elizabeth cùng cô ấy đã vượt qua chuyện buồn, và cô ấy cảm ơn tôi vì đã nghe theo lời Patrick mà tránh mặt khá lâu trong thời gian qua, bởi như vậy mọi chuyện dễ xử hơn. Thế là tôi bèn hỏi,

“Vậy bây giờ bọn mình lại là bạn phải không?”

“Hẳn rồi,” cô ấy đáp gọn.

“Gồm Patrick luôn à?”

“Gồm Patrick nữa.”

“Cùng tất cả mọi người?”

“Cùng tất cả.”

Thế là tôi bắt đầu khóc. Sam bảo tôi im lặng.

“Cậu nhớ tôi nói gì với Brad không?”

“Nhớ. Cậu bảo hẳn nên tự mà đi nói lời xin lỗi với Patrick.”

“Mary Elizabeth cũng cần lời xin lỗi.”

“Tôi có gọi, nhưng cô ấy bảo tôi...”

“Tôi biết cậu đã cố. Ý tôi là hãy cố lần nữa.”

“Được.”

Sam thả tôi xuống. Rồi khi cô ấy đã khuất tầm mắt, tôi lại bật khóc. Bởi vì cô ấy lại là bạn tôi. Với tôi như thế là đủ rồi. Vậy nên tôi tự hứa với lòng là không bao giờ gây chuyện như hồi trước nữa. Tôi sẽ không bao giờ làm vậy nữa. Tôi cam đoan với bạn như thế.

Lúc tôi đi xem sô diễn Rocky Horror đêm nay, không khí rất căng thẳng. Không phải vì Mary Elizabeth. Cái đó thì không sao. Tôi đã nói lời xin lỗi, và rồi tôi hỏi cô ấy có muốn nói gì với tôi không. Và giống như trước đây, tôi hỏi một câu rồi nhận được một câu trả lời lê thê. Khi tôi nghe xong rồi (tôi thực sự lắng nghe), tôi nói lại là tôi xin lỗi. Rồi cô ấy cảm ơn tôi vì đã không biện bạch này nọ hồng khiến cái lỗi của tôi nhỏ đi. Và mọi thứ trở lại bình thường, ngoại trừ chuyện bọn tôi bây giờ chỉ là bạn bè.

Nói thật với bạn tôi nghĩ lý do quan trọng nhất khiến mọi chuyện lại ỉn là Mary Elizabeth bắt đầu hẹn hò với một người bạn của Craig. Anh chàng đó tên Peter, đang học đại học, điều này khiến Mary Elizabeth vui vẻ. Trong buổi tiệc ở căn hộ của Craig, tôi thoáng nghe Mary Elizabeth kể với Alice rằng cô ấy cặp với Peter thì vui hơn nhiều, bởi anh ta “khăng khăng giữ chính kiến” nên họ tranh luận được với nhau. Cô ấy bảo rằng tôi thật dịu dàng và biết cảm thông, nhưng mối quan hệ của bọn tôi đơn phương quá. Cô ấy muốn có ai đó sẵn lòng trò chuyện hơn, và không cần được cho phép mới mở miệng được.

Tôi muốn cười một trận. Hay nổi khùng. Hoặc có lẽ chỉ nhún vai đứng đưng đối với sự kỳ lạ ở mọi người, nhất là bản thân tôi. Nhưng tôi đang dự tiệc với bạn bè, nên chuyện không tới nỗi. Tôi chỉ uống rượu, bởi tôi thấy đã đến lúc phải ngừng hút cần sa quá nhiều.

Điều làm đêm ấy căng thẳng là Patrick chính thức thôi đóng vai Frank ‘n Furter trong sô diễn. Cậu ấy bảo cậu ấy không muốn làm chuyện ấy nữa, không bao giờ nữa. Nên cậu ấy ngồi xem sô diễn ở hàng khán giả cùng tôi, và cậu ấy nói những điều khó nghe bởi vì hiếm khi Patrick bất hạnh.

“Charlie à, cậu có bao giờ nghĩ cái nhóm bọn tôi cũng giống y chang bất kỳ nhóm nào trong đội bóng bầu dục không? Và điều khác biệt thực sự là cái bọn tôi khoác lên người và lý do bọn tôi mặc như vậy?”

“Ừa, thì sao?” Rồi im lặng một lúc.

“Tôi thấy tất thấy đều nhằm nhĩ tuốt.”

Cậu ấy đang nói thật. Thật là đau lòng khi thấy cậu ấy đắng cay đến thế.

Một anh chàng lạ hoắc nào đó từ trường khác nhận vai Frank ‘n Furter. Anh ta chịu đứng sau Patrick một thời gian dài rồi, và giờ đây anh ta có cơ hội lên thay. Anh ấy diễn cũng hay. Không hay bằng Patrick, nhưng khá là hay.

Thương mến,

Charlie

39. Chương 39

Ngày 11 tháng Năm, 1992

Bạn thân mến,

Đạo này tôi dành nhiều thì giờ cho Patrick. Thực sự thì tôi không nói gì mấy. Đơn giản là tôi lắng nghe, rồi gật đầu, bởi vì Patrick cần nói. Nhưng không phải như hồi tôi với Mary Elizabeth. Khác hẳn.

Chuyện bắt đầu hồi sáng Chủ nhật sau sô diễn. Tôi đang nằm trên giường, cố nghĩ cho ra tại sao đôi lúc ta có thể thức dậy rồi lại ngủ tiếp, mà những lúc khác lại không. Rồi mẹ tôi gõ cửa.

“Patrick bạn của con gọi điện này.”

Thế là tôi bò dậy, phui cơn ngái ngủ đi.

“Alô?”

“Mặc đồ đi. Tôi đang tới đó.”

Rụp. Chỉ vậy thôi. Tôi thực ra có nhiều bài vở phải lo học, bởi gần hết năm học rồi, nhưng cú điện thoại gọi mùi phiêu lưu, nên tôi vẫn đi sửa soạn.

Chừng mười phút sau, Patrick tới. Cậu ấy vẫn y nguyên bộ đồ tối hôm trước, không tắm táp hay gì cả. Tôi nghĩ thậm chí cậu ấy không ngủ chút nào. Cậu ấy hoàn toàn tỉnh táo nhờ cà phê, thuốc lá với cả ephedrine, tức là những viên thuốc nhỏ xíu ta mua được ở cửa hàng tiện lợi hoặc trạm dừng xe tải. Thuốc đó làm ta thức chong chong! Mà cũng không phải hàng cấm, có điều dùng nó thì bị khát.

Thế là tôi lên xe của Patrick, bên trong sức khói thuốc. Cậu ấy chìa cho tôi một điếu, nhưng tôi bảo đi khỏi nhà tôi đã.

“Ba mẹ cậu không biết cậu hút à?”

“Không. Họ có nên biết không?”

“Chắc không.”

Rồi bọn tôi bắt đầu lướt đi... thật nhanh.

Lúc đầu, Patrick không nói gì nhiều. Cậu ấy chỉ nghe nhạc phát ra từ máy hát băng. Rồi bài thứ hai bắt đầu, tôi hỏi cậu ấy đó có phải là cuộn băng tôi tặng cậu ấy làm quà nhân trò chơi Ông già bí mật không.

“Tôi nghe nó cả đêm qua.”

Gương mặt Patrick nhún nhó một nụ cười. Đó là kiểu cười bệnh bệnh. Đờ đẫn và ngây dại. Cậu ấy vận âm lượng lên. Rồi phóng nhanh hơn nữa.

“Tôi nói cậu biết nhé, Charlie. Tôi thấy vui sướng. Cậu biết tôi nói gì không? Vui lắm. Kiểu như tôi được tự do hay gì đó. Kiểu như tôi không còn phải giả bộ nữa. Tôi sắp lên đại học mà, đúng không? Lên đó rồi sẽ khác. Cậu hiểu ý tôi không?”

“Tất nhiên,” tôi đáp.

“Cả đêm qua tôi ngẫm nghĩ xem tôi muốn chơi kiểu áp-phích nào trong phòng ký túc. Và liệu tôi sẽ có một bức tường không trát hay gì. Tôi luôn muốn có được một bức tường không trát, để mà sơn lên đó. Biết tôi nói gì không?”

Lần này thì tôi chỉ gật đầu, bởi cậu ấy hẳn không trông chờ câu đáp “tất nhiên”.

“Mọi thứ ở đó sẽ khác. Phải khác.”

“Sẽ khác mà,” tôi nói.

“Cậu nghĩ vậy thật à?”

“Tất nhiên.”

“Cảm ơn nhé, Charlie.”

Cả ngày bọn tôi cứ nói kiểu vậy. Bọn tôi đi xem một bộ phim. Rồi bọn tôi ăn pizza. Rồi mỗi lần Patrick bắt đầu thấy mệt, cậu ấy uống cà phê, rồi nhai thêm một hai viên ephedrine nữa. Khi trời bắt đầu chạng vạng, cậu ấy đã kịp chỉ cho tôi tất cả những nơi mà cậu ấy với Brad gặp nhau. Cậu ấy không nói nhiều về những nơi đó. Chỉ đứng ngó trần trời.

Bọn tôi dừng lại trên một sân golf.

Bọn tôi ngồi trên vạt cỏ gần lỗ thứ mười tám, chỗ này nằm trên ngọn đồi khá cao, cùng ngắm cảnh mặt trời lặn xuống. Lúc này, Patrick đã mua được một chai vang đỏ bằng cách dùng chứng minh thư giả, và bọn tôi uống chuyện. Vừa uống vừa nói chuyện.

“Cậu nghe chuyện con nhỏ Lily chưa?” Cậu ấy hỏi.

“Ai chứ?”

“Lily Miller. Tôi không biết tên thật của nó là gì, nhưng bọn nó gọi là Lily. Hồi tôi lớp mười một thì nó đã lên mười hai rồi.”

“Vậy chắc không biết rồi.”

“Tôi nghĩ ông anh kể cậu nghe rồi chứ. Vụ đó thật kinh điển.”

“Có lẽ kể rồi.”

“Ừa, vậy kể tới khúc nào nghe rồi thì nói nhé.”

“Được.”

“Chuyện là Lily tới đây với một gã cầm đầu mọi trò ở trường.”

“Parker à?”

“Đúng chóc, là Parker. Mà sao cậu biết?”

“Chị tôi từng mê gã đó.”

“Hay thật!” Bọn tôi đã khá say. “Chuyện là một đêm nọ Parker với Lily tới đây. Mà hai người yêu nhau lắm. Hắn còn tặng con nhỏ cả kỷ niệm chương danh dự trong trường hay đại loại.”

Lúc này, Patrick vừa nói vừa văng rượu ra, bởi cậu ấy cười sặc sụa.

“Người ta viết cả một bài hát hợp cảnh lắm. Tựa là Đôi cánh gãy của ban nhạc Mr. Mister thì phải. Tôi không biết nữa, nhưng cứ hi vọng đó là bài Đôi cánh gãy, bởi nó càng khiến chuyện này hoàn hảo.”

“Cứ tiếp đi,” tôi khuyến khích.

“Được rồi, được rồi.” Cậu ấy nuốt hần ngụm rượu rồi nói. “Chuyện là hai đứa nó hò hẹn với nhau lâu lâu rồi, mà chắc hai đứa nó đã từng làm tình, nhưng sắp tới là một đêm đặc biệt. Cô ả mang theo một ít món để đi picnic, và cậu nọ tha một cái máy hát để chơi bài Đôi cánh gãy.”

Patrick kể tới bài hát đó thì không dừng được. Cậu ấy cười một mạch mười phút.

“Được rồi, được rồi, tôi xin lỗi. Thế là hai đứa nó tận hưởng picnic với nào là bánh mì kẹp rồi các thứ. Hai đứa bắt đầu hôn hít nhau. Nhạc thì đang mở, và hai đứa vừa sắp sửa “nhập cuộc” thì Parker nhận ra nó quên khuấy mấy cái bao. Cả hai đứa đều trần trụi trên nền cỏ này. Hai đứa nó đều muốn nhau. Mà không có bao. Vậy đó, cậu nghĩ chuyện tiếp theo ra sao?”

“Đâu biết được.”

“Hai đứa nó làm kiểu đẩy đưa với một cái bọc đựng bánh mì kẹp!”

“KHÔNG!” là tất cả những gì tôi thốt ra được.

“CÓ!” là lời bác bỏ của Patrick.

“TRỜI!” là lời tôi đáp trả.

“CÓ HẾT ĐÓ!” là kết luận của Patrick.

Sau khi bọn tôi rũ ra cười cũng như phí phạm gần hết rượu vì mấy chuyện cười đến sặc, cậu ấy quay sang tôi.

“Mà cậu muốn nghe phần hay nhất không?”

“Thế nào?”

“Cô ả đó là đại diện học sinh đọc diễn văn tốt nghiệp. Mà mọi người đều biết vụ kia lúc ả bước lên bục để đọc diễn văn!”

Sau khi cười gần chết thì hít sâu được vài hơi thật là đã đời. Không có gì tuyệt bằng cười đến đau cả ruột vì lý do xứng đáng. Tuyệt đến mức ấy.

Thế là Patrick và tôi kể nhau nghe mọi câu chuyện mà bọn tôi nghĩ ra được.

Có một thằng bé tên là Barry, nó thường dán điều trong lớp thủ công. Rồi sau khi tan trường, nó bắn pháo hoa vào con điều mà thả rồi cho con điều tan xác. Giờ nó đang học nghề kiểm soát không lưu.

- chuyện của Patrick qua lời Sam

Và rồi có một thằng bé tên Chip, nó gom hết tiền tiêu vặt cùng tiền mừng Giáng sinh với tiền mừng sinh nhật trong nhiều năm liền để mà mua đèn diệt muỗi, rồi nó đi từ nhà này sang nhà khác hỏi xin được diệt muỗi miễn phí.

- chuyện của tôi qua lời chị tôi

Có một gã tên là Carl Burns, và mọi người gọi hần là C.B. Hôm nọ C.B đi dự tiệc rồi xin quắc đến độ hần gắng sức “làm việc” với con chó của chủ nhà.

- chuyện của Patrick

Rồi có một gã tên là “Jack-hành-động” bởi theo suy đoán, hần bị bắt gặp đang xóc lọ ở một bữa tiệc trác táng nọ. Và rồi mỗi lần có mít-tinh cổ động thể thao, bọn học trò cứ vỗ tay mà hô thành nhịp. Jack-hành-động... chất chất chất... Jack-hành-động!

- chuyện của tôi qua lời anh tôi

Có những chuyện khác, cùng những biệt danh khác nữa. Stace-Cấp-Độ-Hai, một đứa mới lớp bốn mà ngực đã mẩy, nó cho vài đứa con trai sờ vào. Một đứa tên Vincent chơi thuốc rồi cố sức giấu bằng cách nhét cả cái ghế dài vào bồn cầu mà xả. Sheila bị cho là đã tự thủ dâm với cái xúc xích, và phải đi cấp cứu. Danh sách cứ dài mãi ra.

Kể xong rồi, tôi chỉ nghĩ tới một điều là những nhân vật này sẽ cảm thấy thế nào khi họ dự những lần họp lớp. Tôi tự hỏi họ có xấu hổ không, và nếu có thì không biết đó có phải là cái giá nhỏ nhỏ cho sự nổi danh của họ không.

Sau khi tự vực dậy óc tỉnh táo bằng cà phê và thuốc ephedrine, Patrick đưa tôi về nhà. Cuộn băng nhạc tôi ghi cho cậu ấy quay tới một loạt bài hát mùa đông. Rồi Patrick quay sang tôi.

“Cảm ơn Charlie.”

“Có gì đâu.”

“Không phải. Ý tôi là lúc trong quán ăn.”

“Ừa.”

Sau đó là một lúc yên lặng. Cậu ấy đưa tôi về nhà, rồi dừng lại trước lối rẽ vào. Bọn tôi ôm tạm biệt, và lúc tôi sắp sửa buông ra, cậu ấy ôm tôi chặt hơn một chút. Rồi cậu ấy quay mặt về phía tôi. Rồi cậu ấy hôn tôi. Một cái hôn thật sự. Rồi cậu ấy buông ra thật chậm.

“Tôi xin lỗi.”

“Thôi. Không sao.”

“Thật mà, tôi xin lỗi.”

“Ừa không sao, thật mà.”

Thế là cậu ấy nói “cảm ơn” rồi ôm tôi lần nữa. Và lại quay sang hôn tôi lần nữa. Và tôi cứ để cậu ấy tự ý. Tôi không biết tại sao. Bọn tôi ngồi lại trên xe cậu ấy cũng lâu lâu.

Bọn tôi chẳng làm gì ngoài hôn. Mà cũng không nắn ná lâu lắm. Một lúc sau, cặp mắt cậu ấy mất vẻ đờ đẫn ngây dại do rượu, hoặc do cà phê hoặc do tình cảnh thức trắng đêm trước. Rồi cậu ấy bắt đầu khóc. Rồi cậu ấy bắt đầu kể chuyện Brad.

Và tôi cứ để yên cho cậu làm. Bởi vì bạn bè có nhau là vì những chuyện này.

Thương mến,

Charlie

40. Chương 40

Ngày 17 tháng Năm, 1992

Bạn thân mến,

Hình như kể từ cái đêm đầu tiên đó, sáng nào tôi thức dậy cũng uể oải, đầu thì nhức, và khó thở nữa. Patrick và tôi ở bên nhau nhiều hơn. Bọn tôi uống nhiều. Thực ra Patrick uống là chính, còn tôi chỉ nhấp môi tí thôi.

Thật khổ sở khi chứng kiến một người bạn đau khổ nhường này. Nhất là khi ta không thể làm gì ngoài chuyện “ở cạnh”. Tôi muốn bắt cậu ấy thôi đau khổ, nhưng tôi không thể. Thế nên tôi chỉ đi theo cậu ấy mỗi khi Patrick muốn cho tôi thấy thế giới của cậu ra sao.

Một đêm nọ, Patrick đưa tôi tới khu công viên ở đó những người đàn ông tìm nhau. Patrick bảo tôi nếu tôi không muốn bị ai làm phiền thì đơn giản là không nhìn vào mắt. Cậu ấy bảo rằng nhìn vào mắt tức là ta ám chỉ muốn chuyện ấy. Không ai nói gì. Họ chỉ là tìm nơi chốn để đi với nhau. Sau một lúc, Patrick thấy một người cậu ấy thích. Cậu ấy hỏi tôi cần thuốc lá không, rồi khi tôi bảo không, cậu ấy vỗ vai tôi rồi bước đi với anh chàng nọ.

Tôi chỉ ngồi trên một băng ghế, nhìn quanh quất. Mọi thứ tôi có thể thấy là những bóng người. Vài bóng trên mặt đất. Vài bóng cạnh gốc cây. Vài bóng chỉ bước đi. Thật là yên tĩnh. Sau vài phút, tôi châm một điếu thuốc, và tôi nghe tiếng ai đó thì thầm.

“Này em có dư điếu nào không?”

Tôi xoay lại và thấy một người đàn ông trong bóng tối.

“Có chứ,” tôi đáp.

Tôi chìa tay đưa thuốc cho người đàn ông. Anh ta lấy nó.

“Em có lửa không?” Anh ta hỏi.

“Có,” tôi nói, rồi bật một que diêm cho anh ta.

Thay vì cúi người xuống để châm điếu thuốc, anh ta giơ đôi tay ra cùng bao quanh que diêm với tôi, như mọi người đều làm khi trời nhiều gió. Nhưng trời lúc ấy chẳng có gió mấy gì. Tôi nghĩ anh ta đơn giản là muốn chạm tay tôi, bởi trong khi châm điếu thuốc, anh ta giữ nó lâu hơn cần thiết. Có lẽ anh ta muốn tôi nhìn vào mặt nhờ ánh sáng que diêm. Để thấy anh ta đẹp trai ra sao. Tôi không biết nữa. Anh ta trông có vẻ quen quen. Nhưng tôi không nghĩ ra được là gặp ở đâu.

Anh ta thổi tắt que diêm. “Cảm ơn”. Rồi thở ra.

“Không có gì,” tôi đáp.

“Tôi ngồi đây phiền gì không?” Anh ta hỏi.

“Không phiền đâu.”

Anh ta ngồi xuống. Rồi nói vài điều. Giọng anh ta như thế đấy. Tôi nhận ra giọng này. Nên tôi bèn châm thêm một điếu thuốc để nhìn mặt anh ta lần nữa, cố nặn óc mà nghĩ, rồi sực nhớ ra. Đó là người đưa tin thể thao trong mục tin tức trên tivi.

“Đêm nay dễ chịu nhỉ,” anh ta nói.

Tôi không tin nổi! Hình như tôi có gật đầu, bởi anh ta nói mãi. Về thể thao! Anh ta cứ nói về việc dùng người đánh bóng được chỉ định trong bóng chày là không tốt, và tại sao bóng rổ là một thành công thương mại, và những đội nào có tiền đồ ở giải bóng bầu dục đại học. Anh ta còn nhắc tên anh tôi! Tôi thề đó!

Tôi chỉ nói, “Vậy cảm giác lên tivi như thế nào?”

Hắn đó là điều không nên hỏi, bởi vì anh ta đứng phắt dậy rồi đi mất. Thật là tệ bởi tôi chỉ muốn hỏi xem anh ta có nghĩ anh tôi sẽ lên chơi giải chuyên nghiệp được không.

Một đêm khác, Patrick đưa tôi tới chỗ nọ, nơi người ta bán chai hít, tức là một thứ ma túy hít bằng mũi. Họ không có chai hít, nhưng tay sau quầy bảo hắn có thứ khác cũng ngon lành lắm. Thế là Patrick mua thứ ấy. Thuốc được chứa trong một chai xịt. Bọn tôi hít một hơi, và tôi thề là cảm giác cứ như bọn tôi sắp bị vỡ tim ra mà chết.

Tóm lại, tôi nghĩ Patrick đưa tôi đi tới đủ nơi thượng vàng hạ cám nơi này nơi kia, mà nếu không có cậu ấy đưa đi tôi chẳng đời nào biết được. Nào là một quán bar karaoke trên một con đường chính của thành phố. Rồi câu lạc bộ khiêu vũ. Rồi một phòng tắm trong nhà tập thể dục. Tất cả những nơi chốn ấy. Có khi Patrick hành sự với vài anh chàng. Có khi không. Cậu ấy bảo giữ được an toàn thì khó lắm. Mà ta chẳng biết đâu mà ngờ.

Những đêm cậu ấy hành sự với ai đó luôn làm tôi rầu rĩ. Cũng khổ, bởi cứ đầu đêm là Patrick thật hăm hở. Cậu ấy nói là thấy tự do. Nói đêm nay là đêm định mệnh. Đại loại thế. Nhưng khi đêm tàn, đáng về

cậu ấy buồn bã. Đôi lúc cậu ấy kể chuyện Brad. Đôi lúc lại không. Nhưng bằng đi một dạo, kiểu sống này không còn gì thú vị với cậu ấy nữa, và cậu ấy hết phương cách để tiếp tục ngây dại.

Vì vậy, đêm nay cậu ấy đưa tôi về nhà. Đó là đêm bọn tôi trở lại công viên nơi đàn ông tìm nhau. Và cũng là đêm cậu ấy thấy Brad cặp với gã nào đó. Brad đang quá mải mê nên không thấy bọn tôi. Patrick không nói một lời. Cậu ấy không làm gì hết. Cậu ấy chỉ bước lại chiếc xe. Rồi bọn tôi đi trong im lặng. Trên đường, cậu ấy quăng chai vang ra khỏi cửa kính. Nó chạm đất đánh xoảng. Và lần này cậu ấy không cố hôn tôi như mọi đêm trước. Cậu ấy chỉ cảm ơn tôi đã làm bạn. Rồi lái xe đi khỏi.

Thương mến,

Charlie

41. Chương 41

Ngày 21 tháng Năm, 1992

Bạn thân mến,

Năm học sắp kết thúc rồi. Bọn tôi còn học chừng một tháng nữa thôi. Những học sinh lớp lớn như chị tôi, Sam và Patrick chỉ còn vài tuần nữa. Rồi họ sẽ dự buổi khiêu vũ, làm lễ tốt nghiệp, rồi họ sẽ đều bận bịu sắp xếp kế hoạch này kia.

Mary Elizabeth sẽ dự tiệc cùng bạn trai mới của cô ấy là Peter. Chị tôi sẽ đi cùng anh Erik. Patrick sẽ cặp với Alice. Và Craig chịu đi cùng Sam lần này. Thậm chí họ thuê riêng cả một chiếc limo cùng mọi thứ. Chị tôi không có trong số đó. Chị sẽ đi bằng xe của bạn trai mới, đó là một chiếc Buick.

Gần đây thầy Bill có phần đa cảm bởi thầy cảm nhận được rằng năm đầu tiên thầy giảng dạy sắp kết thúc. Ít ra thì thầy kể với tôi như vậy. Thầy dự định chuyển tới New York và viết kịch, nhưng thầy bảo không chắc là muốn đi nữa. Thầy thực sự thích dạy học trò tiếng Anh và nghĩ có lẽ năm tới thầy đảm trách luôn bộ môn kịch.

Tôi đoán là thầy ngẫm nghĩ chuyện này rất nhiều, bởi thầy chưa đưa tôi quyển sách nào để đọc sau quyển *The Stranger*. Tuy vậy thầy có bảo tôi xem nhiều phim, và viết bài luận nêu cảm nghĩ của tôi về những phim ấy. Các phim gồm *The Graduate*, *Harold & Maude*, *My Life as a Dog* (có cả phụ đề!), *Dead Poets Society*, và một phim có tựa là *The Unbelievable Truth*, phim này tìm được kể cũng gian nan.

Tôi xem tất cả những phim ấy trong một ngày. Thật là tuyệt.

Bài luận tôi viết khá giống với một vài bài tôi đã viết, bởi vì mọi thứ thầy Bill bảo tôi đọc hoặc xem đều tương tự nhau. Ngoại trừ lần thầy bảo tôi đọc quyển *Bữa trưa trần trụi*.

Sẵn tôi kể, thầy bảo thầy đưa tôi đọc quyển ấy bởi vì khi đó thầy vừa chia tay bạn gái, và khá trầm mặc. Tôi đoán đó là lý do buổi chiều ấy thầy buồn, lúc thầy trò nói về quyển *Trên đường*. Thầy xin lỗi vì để cuộc sống riêng ảnh hưởng tới việc giảng dạy, rồi tôi nhận lời xin lỗi ấy, bởi tôi đâu biết làm gì khác. Thật lạ khi ta nghĩ về thầy cô như những con người thật, kể cả khi người đó là thầy Bill. Tôi đoán là từ lúc đó thầy đã nói lại tình cảm với người bạn gái của thầy. Giờ họ đang sống cùng nhau. Ít nhất thì thầy nói vậy.

Vậy đó, lúc ở trường, thầy Bill đưa tôi quyển sách cuối để đọc trong năm học này. Tựa nó là *Suối nguồn*, nó rất dày.

Khi đưa quyển sách cho tôi, thầy Bill bảo “Hãy đọc quyển này cẩn thận. Nó là một quyển sách rất hay. Nhưng hãy gắng chắt lọc từ đó, đừng hút trọn nó vào.”

Đôi lúc, tôi nghĩ thầy Bill quên tôi đã mười sáu. Nhưng tôi rất vui vì thầy quên.

Tôi vẫn chưa bắt đầu đọc quyển ấy, bởi vì tôi bị chậm bài các môn khác nhiều quá, hệ quả việc dành nhiều thời gian cùng Patrick thời gian qua. Nhưng nếu tôi học đuổi kịp thì tôi sẽ học xong năm đầu với toàn bộ

điểm A, điều này làm tôi rất vui sướng. Suýt nữa thì tôi không được điểm A môn Toán, nhưng rồi thầy Carlo bảo tôi đừng có lúc nào cũng hỏi “tại sao” nữa, đơn giản chỉ làm theo công thức thôi là được. Thế là tôi vâng lời. Giờ tất cả bài kiểm tra của tôi đều đạt điểm cao. Tôi chỉ ước gì biết được mấy công thức đó đã dùng làm gì. Thực lòng tôi không biết.

Hồi xưa tôi viết thư cho bạn bởi tôi sợ vào cấp ba. Nhưng hôm nay tôi viết vì thấy vui, nghĩ cũng buồn cười nhỉ.

Sẵn tôi kể, Patrick đã thôi uống rượu từ cái đêm cậu ấy bắt gặp Brad trong công viên. Tôi đoán là cậu ấy đang hồi phục. Giờ cậu ấy chỉ mong tốt nghiệp rồi lên đại học.

Tôi thấy Brad bị phạt về trễ hôm thứ Hai, sau lần thấy hắn ở công viên. Và hắn trông giống đáng về thường khi của hắn.

Thương mến,

Charlie

42. Chương 42

Ngày 27 tháng Năm, 1992

Bạn thân mến,

Mấy ngày qua, tôi đọc Suối nguồn và thấy nó là một quyển rất hay. Tôi đọc được trên trang bìa sau là tác giả chào đời ở nước Nga rồi đến Mỹ lúc bà còn nhỏ. Bà ấy không nói tiếng Anh mấy, nhưng bà muốn trở thành một tác giả tên tuổi. Tôi nghĩ điều đó thật đáng ngưỡng mộ, nên tôi ngồi xuống và gắng viết một câu chuyện.

“Ian MacAthur là một anh chàng tuyệt vời, hiền lành, đeo kính và thích thú nhìn đời qua đôi kính ấy.”

Đó là câu đầu tiên. Rắc rối là tôi không nghĩ ra được câu tiếp theo. Sau khi lau dọn phòng mình ba lần, tôi quyết định để cho Ian nghỉ yên một dạo, bởi tôi đã bắt đầu phát bực vì hắn.

Tôi có nhiều thời gian để viết, đọc và nghĩ về những chuyện trong tuần, bởi mọi người đều bận dự tiệc khiêu vũ cùng lễ tốt nghiệp và các kế hoạch này nọ. Thứ Sáu tuần sau là ngày cuối họ học ở trường mà. Và rồi tiệc khiêu vũ là thứ Ba, kể cũng lạ bởi tôi nghĩ lẽ ra phải là cuối tuần, nhưng Sam bảo tôi tất cả các trường mà tổ chức tiệc khiêu vũ cùng lúc thì lấy đâu ra cho đủ phục trang với cả nhà hàng cho học sinh. Tôi đáp là trù bị như vậy thật hay. Đến Chủ nhật là ngày họ làm lễ tốt nghiệp. Cảm giác thật nôn nao. Tôi ước gì những chuyện ấy đang xảy đến với tôi.

Tôi tự hỏi lúc tôi rời khỏi nơi này thì sẽ ra sao. Ý tôi là chuyện tôi sẽ ở với bạn cùng phòng, rồi phải tự mua dầu gội. Tôi nghĩ ba năm nữa mà được đi dự đêm khiêu vũ cuối cấp cùng Sam thì sẽ tuyệt thế nào. Hi vọng hôm ấy sẽ là một ngày thứ Sáu. Và tôi mong được làm đại diện học sinh phát biểu trong lễ tốt nghiệp. Không biết tôi sẽ nói gì trong bài diễn văn. Không biết thầy Bill có giúp tôi viết không trong trường hợp thầy không đi New York và viết kịch. Hoặc có lẽ thầy cũng sẽ giúp tôi, ngay cả khi thầy ở New York viết kịch. Tôi nghĩ thầy mà giúp thì thật là tốt.

Tôi không biết nữa. Quyển Suối nguồn thật là hay. Tôi hi vọng tôi đang “đọc có chất lượng.”

Thương mến,

Charlie

43. Chương 43

Ngày 2 tháng Sáu, 1992

Bạn thân mến,

Bạn có chơi trò nghịch cuối cấp không? Tôi đoán là xưa bạn có chơi, bởi chị tôi bảo chuyện nghịch ngợm là một truyền thống ở nhiều trường học. Năm nay, trò nghịch như sau: Vài học sinh cuối cấp đổ đầy hồ bơi bằng sáu ngàn gói bột Kool-Aid hương nho. Tôi chẳng biết ai nghĩ ra trò này, hoặc tại sao, trừ chuyện trò nghịch cuối cấp được cho là tín hiệu kết thúc trung học. Lý do vì sao tốt nghiệp lại liên quan tới một hồ nước nho thì tôi không hiểu nổi, nhưng tôi sung sướng vì thoát giờ thể dục.

Thực ra quãng thời gian này rất vui bởi tất cả bọn tôi đều đã học hành bù đầu cho hết năm. Thứ Sáu này sẽ là ngày học cuối cùng của tất cả thầy bạn bè cũng như chị tôi. Họ cứ liên tục nói chuyện về đêm tiệc khiêu vũ. Ngay cả những người cho rằng đó là một “trò bẩn” như Mary Elizabeth cũng không tài nào ngừng huyền thuyên về “trò bẩn” ấy. Chứng kiến mọi cảnh ấy thật là nhộn.

Vậy là đến lúc này, mọi người đều đã hình dung ra năm tới đây họ sẽ vào học trường nào. Patrick sẽ vào Đại học Washington bởi vì cậu ấy muốn sống trong không khí âm nhạc ở đó. Cậu ấy bảo muốn làm việc cho một công ty thu âm sau này. Có lẽ làm nhân viên quảng cáo, hoặc chuyên gia tìm kiếm phát hiện nhóm nhạc mới. Sam rốt cuộc đã quyết định ra đi sớm để dự chương trình học hè của một đại học mà cô ấy chọn. Tôi thích cách nói ấy. Đại học mà mình chọn. Chữ “trường sơ-cua” cũng thích.

Chuyện là Sam được hai trường nhận. Đại học mà cô ấy chọn cùng với một trường sơ-cua. Cô ấy có thể bắt đầu học ở trường sơ-cua vào học kỳ thu rồi, nhưng để được vào đại học mà cô ấy chọn, cô ấy phải học một khóa hè đặc biệt giống như anh tôi. Đúng thế! Trường ấy là Đại học Penn State, thật là tuyệt bởi giờ tôi biết mình chỉ cần đi một chuyến là thăm được cả anh tôi với Sam. Tôi không muốn nghĩ tới lúc Sam ra đi, nhưng tôi có tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nhờ khi cô ấy cùng anh tôi bắt đầu hẹn hò, kể cũng ngốc nghếch khi nghĩ tới, bởi họ đâu có gì tương đồng, mà Sam lại đang yêu Craig. Tôi phải thôi nghĩ như vậy đi.

Chị tôi sắp vào một “đại học nghệ thuật tự do nho nhỏ ở miền Đông” có tên là Sarah Lawrence. Suýt nữa thì chị không được vào bởi học trường đó tốn tiền bộn, nhưng rồi chị giành được học bổng học thuật qua Hội Doanh nhân Hành thiện hay Chi hội Nai sừng tấm hay gì gì tương tự, kể ra thì tôi nghĩ họ thật hào phóng. Chị tôi xếp hạng nhì trong lớp. Tôi đinh ninh chị sẽ được làm đại diện phát biểu, nhưng chị bị đánh con B lúc trải qua quãng thời gian đau khổ vì gã bạn trai cũ.

Mary Elizabeth sẽ vào trường Berkeley. Và Alice sẽ học ngành điện ảnh ở Đại học New York. Tôi chưa từng biết cô ấy thích các tác phẩm điện ảnh, nhưng hẳn là có. Cô ấy đơn giản gọi chúng là “phim” thôi.

Sẵn tôi kể là tôi đọc xong quyển Suối nguồn rồi. Thật là một trải nghiệm kỳ thú. Nói rằng đọc một quyển sách là trải nghiệm kỳ thú kể cũng lạ lắm, nhưng quả tôi có cảm giác như vậy. Nó là một quyển sách khác những quyển trước, bởi nó không nói về trải nghiệm tuổi hoa. Và nó không giống với Người lạ hoặc Bữa trưa trần trụi mặc dù tôi nghĩ nó gợi cho ta suy ngẫm. Nhưng nó không đòi hỏi ta phải thật sự tìm hiểu về triết lý. Tôi nghĩ nó khá là thẳng tuột, và hay ở chỗ tôi lấy những gì tác giả viết mà so với đời tôi. Có lẽ chất lọc có nghĩa là như vậy. Tôi không chắc nữa.

Có một phần trong sách, nhân vật chính, một kiến trúc sư, ngồi trên thuyền với người bạn thân thiết nhất là một ông trùm báo chí. Rồi ông trùm báo chí nói rằng tay kiến trúc sư là một kẻ lạnh nhạt hết sức. Kiến trúc sư đáp rằng nếu chiếc xuồng mà chìm, xuồng cứu sinh chỉ đủ chỗ cho một người, anh ta sẽ vui vẻ mà nhường phần sống cho ông trùm báo chí. Và rồi anh ta nói thế này...

“Ta sẽ chết cho người. Nhưng ta sẽ không sống cho người.”

Gì đó đại loại thế. Tôi nghĩ cái đáng nói ở đây là mỗi người phải sống cho cuộc đời của chính người đó, và họ lựa chọn chia sẻ cuộc đời ấy với tha nhân. Có lẽ đó là điều làm cho người ta “nhập thế.” Tôi không chắc lắm. Bởi tôi không rõ bản thân mình có khó chịu khi sống cho Sam một thời gian hay không. Nhưng ngẫm lại, cô ấy sẽ không muốn tôi làm vậy, như thế để chịu hơn những điều trên. Tôi mong là vậy.

Tôi kể với chuyên gia điều trị về quyển sách và thầy Bill và Sam và Patrick và tất cả thầy các trường đại học của họ, nhưng chú ấy cứ hỏi tôi về hồi tôi còn nhỏ. Tôi có cảm giác tôi đơn giản chỉ là kể mãi kể hoài cũng

những ký ức đó cho chú ấy. Tôi không biết nữa. Chú ấy bảo kể ra là quan trọng. Tôi thấy chắc còn phải chờ xem.

Tôi định viết thư này dài hơn, nhưng giờ tôi phải ôn công thức toán để kiểm tra cuối môn vào thứ Năm. Hãy chúc tôi may mắn nhé!

Thương mến,

Charlie

44. Chương 44

Ngày 5 tháng Sáu, 1992

Bạn thân mến,

Tôi muốn kể với bạn vụ bọn tôi chạy. Một hôm nọ mặt trời lặn thật đẹp. Rồi có một ngọn đồi. Ngọn đồi dẫn lên lỗ golf thứ 18 nơi Patrick với tôi từng ngồi cười với nhau đến tóa rượu vang. Mới vài giờ trước, Sam cùng Patrick và mọi người tôi yêu quý cũng như quen biết đã trải qua ngày cuối ở trường trung học. Và tôi vui sướng vì họ hạnh phúc. Cả chị tôi cũng cho tôi ôm mừng trong sảnh. Chúc mừng là hai chữ lặp đi lặp lại nhiều nhất trong ngày. Thế là Sam cùng Patrick và tôi tới quán Big Boy và hút thuốc. Rồi bọn tôi bắt đầu đi bộ chơi, chờ tới giờ đi xem sô Rocky Horror. Bọn tôi nói về những chuyện có vẻ quan trọng vào lúc ấy. Cả bọn trông lên ngọn đồi đó. Và rồi Patrick bắt đầu chạy về phía hoàng hôn. Sam lập tức chạy theo. Tôi thấy bóng đen hai người. Chạy theo mặt trời. Rồi tôi bắt đầu chạy. Mọi chuyện vô cùng tốt đẹp.

Đêm ấy, Patrick quyết định đóng vai Frank 'n Furter lần cuối. Cậu ấy rất vui khi khoác lên bộ đồ diễn, ai cũng đều vui mừng vì cậu diễn lại. Màn trình diễn thật là truyền cảm. Cậu ấy cống hiến sô diễn hay nhất mà tôi từng xem qua. Có lẽ tôi thiên vị, nhưng tôi không cần biết. Đó là sô diễn tôi nhớ mãi. Nhất là bài hát cuối của cậu.

Bài hát có tựa là Tôi trở về nhà. Trong phim, Tim Curry, diễn viên đóng vai này, đã khóc khi hát. Nhưng Patrick thì tươi cười. Và ta có cảm giác như thế mới là hợp lẽ.

Tôi còn bạo gan nài nỉ chị tôi cùng anh bạn trai mới đến xem sô diễn. Từ lúc tôi bắt đầu đi xem, tôi đã cố rủ chị đến, nhưng chị chẳng đời nào đi. Nhưng lần này thì chị chịu. Và bởi chị cùng anh bạn trai mới chưa từng xem qua sô diễn, về mặt kỹ thuật mà nói thì họ “còn trong trắng,” tức là họ sẽ phải làm mọi điều khiến ta ngưỡng ngùng trước khi sô diễn bắt đầu để được “kích hoạt”. Tôi đã quyết định không kể với chị vụ này, rồi cuộc chị cùng anh bạn trai của chị phải lên sân khấu mà gắng nhảy điệu Time Warp.

Ai mà thua cuộc thi nhảy sẽ phải làm bộ mây mưa với một con búp bê Gumby, nên tôi gấp rút chỉ cho chị tôi cùng bạn trai của chị cách nhảy điệu Time Warp để họ không bị thua cuộc thi. Thật là vui khi xem chị nhảy Time Warp trên sân khấu, nhưng nghĩ đến chuyện chị phải vờ mây mưa với một con Gumby to tướng thì tôi không chịu được.

Tôi hỏi chị lát nữa có muốn đến dự tiệc ở nhà Craig hay không, nhưng chị bảo một người bạn của chị cũng mời tiệc, nên chị sẽ tới đó. Với tôi vậy cũng được, bởi vì ít ra chị đã đến dự sô diễn. Và trước khi đi, chị ôm tôi lần nữa. Hai lần trong một ngày! Tôi thương chị tôi lắm. Nhất là khi chị tốt tính.

Bữa tiệc ở nhà Craig thật là hết xảy. Craig và Peter mua sâm-banh để chúc mừng tất cả mọi người sắp tốt nghiệp. Rồi bọn tôi nhảy. Và chuyện trò. Rồi tôi thấy Mary Elizabeth hôn Peter và trông vui ra mặt. Sam cũng hôn Craig và trông vui ra mặt. Rồi tôi cũng thấy Patrick cùng Alice chả thèm quan tâm chuyện họ chẳng hôn ai cả bởi đang mãi hào hứng bàn tán về tương lai của họ.

Thế nên tôi chỉ ngồi đó với chai sâm-banh gần máy hát đĩa CD, và tôi đổi bài hát cho hợp với tâm trạng của khung cảnh tôi thấy. Tôi cũng gặp may, bởi Craig có bộ sưu tập tuyệt cú mèo. Lúc mọi người có vẻ

mệt, tôi mở bài vui nhộn. Lúc họ có vẻ muốn chuyện trò, tôi mở bài nhẹ nhàng. Thật là một cách tuyệt diệu để ngồi một mình trong buổi tiệc mà vẫn cảm thấy là một phần của những gì xảy ra.

Tiệc tan, mọi người cảm ơn tôi, bởi theo họ nhạc thật là hay. Craig bảo tôi nên làm nghề chỉnh nhạc kiếm tiền lúc còn mài dũa quần ở trường, giống như hắn làm người mẫu vậy. Tôi nghĩ ý tưởng đó khá hay. Có thể tôi sẽ dành dụm được nhiều tiền, nhờ vậy tôi sẽ đủ khả năng vào đại học ngay cả khi Hội Doanh nhân Hành thiện với Hội Nai sừng tấm gì đó không sống sót tới ngày ấy.

Mới đây, anh tôi nói qua điện thoại rằng nếu anh phấn đấu lên chơi giải nhà nghề, tôi sẽ không phải nghĩ ngợi vụ tiền học đại học nữa. Anh bảo anh sẽ lo cho tôi. Tôi mong gặp anh tôi quá. Anh sắp về nhà dịp chị tôi tốt nghiệp, thật là tuyệt.

Thương mến,

Charlie

45. Chương 45

Ngày 9 tháng Sáu, 1992

Bạn thân mến,

Đêm nay là đêm tiệc khiêu vũ. Và tôi đang ngồi trong phòng tôi. Hôm qua tôi đến khổ bởi đột nhiên không quen ai cả, bạn bè tôi và cả chị tôi không còn đến trường nữa.

Buồn nhất là giờ ăn trưa, bởi nó gợi tôi nhớ tới thời gian mọi người đang giận tôi vì xử tệ với Mary Elizabeth. Tôi không nuốt nổi bánh mì kẹp nữa dù mẹ làm rất ngon, hẳn mẹ cũng hiểu tôi buồn cỡ nào vì mọi người đều không còn ở đây.

Sảnh trường như khác đi. Và bọn lớp mười một cư xử khác đi, bởi giờ chúng đã lên mười hai. Bọn chúng còn đặt làm áo thun đồng phục nữa. Tôi chả biết ai bày ra những thứ ấy.

Tôi chỉ nghĩ đến một điều là hai tuần nữa Sam sẽ đi nhập học Đại học Penn State. Và Mary Elizabeth sẽ bận bịu với anh bạn mới. Chị tôi cũng sắp bận bịu với anh bạn của chị. Và Alice với tôi chẳng thân thiết mấy. Tôi biết Patrick rảnh, nhưng e là khi hết buồn thì cậu ấy chẳng muốn chơi với tôi nữa. Tôi biết nghĩ trong đầu vậy là sai, nhưng đôi lúc tôi cảm thấy vậy. Thế nên người duy nhất tôi có thể trò chuyện là chú chuyên gia điều trị của tôi, mà bây giờ tôi không thích chút nào, bởi vì chú ấy cứ hỏi đi hỏi lại những câu chuyện về lúc tôi còn nhỏ, rồi những câu hỏi ấy trở nên kỳ cục.

Tôi chỉ may một nỗi là có rất nhiều bài vở để vui vào và không có mấy thì giờ để nghỉ ngơi.

Tôi mong rằng đêm nay sẽ là đêm đã đời với những ai mà dạ tiệc này trở thành đêm đáng nhớ. Anh bạn trai của chị tôi xuất hiện trong chiếc Buick của anh, và anh khoác cái áo “đuôi tôm” trắng ngoài bộ vét đen, nhìn chuệch choạc sao sao đó. Cái “đai thắt lưng” (tôi chẳng biết chữ này viết làm sao) của anh hợp với bộ đầm cổ sâu màu xanh lơ của chị tôi. Cổ sâu lại làm tôi nhớ tới những tờ tạp chí nọ. Tôi phải thôi lạc đề mới được. Được rồi.

Tôi hi vọng rằng chị cảm thấy đẹp, và anh bạn mới khiến chị cảm thấy đẹp. Tôi mong là Craig không khiến Sam cảm thấy đêm dạ vũ của cô ấy không đáng kể gì chỉ bởi hắn già tuổi hơn. Tôi cũng mong như vậy cho cặp Mary Elizabeth và Peter. Tôi mong Brad và Patrick quyết định làm lành và khiêu vũ trước mắt toàn trường. Và mong Alice thực ra là một cô les kín đang cặp với bạn gái của Brad là Nancy (và ngược lại), để không ai thấy lạc lõng. Tôi mong tay chỉnh nhạc sành nhạc như mọi người khen ngợi tôi hồi thứ Sáu rồi. Và tôi hi vọng những bức ảnh chụp mọi người đều sẽ thật đẹp và không bao giờ trở thành ảnh cũ và không có ai bị tai nạn xe cộ gì hết.

Đó là những điều tôi thực sự mong.

Thương mến,
Charlie

46. Chương 46

Ngày 10 tháng Sáu, 1992

Bạn thân mến,

Tôi vừa tan trường về tối, và chị tôi hãy còn ngủ sau bữa tiệc hậu-dạ-vũ mà trường tổ chức. Tôi gọi số nhà Patrick và Sam, nhưng hai người cũng còn ngủ. Patrick và Sam có một điện thoại không dây lúc nào cũng cận pin, và mẹ Sam có giọng nói như trong phim hoạt hình Peanuts. Wah! Wah! Wuh!

Hôm nay tôi có hai bài kiểm tra, Một bài sinh học, bài này thì tôi nghĩ là hoàn hảo. Bài nữa là môn của thầy Bill. Bài ấy hỏi về quyển Gatsby vĩ đại. Cái khó duy nhất là thầy Bill bảo tôi đọc quyển sách lâu quá rồi, nhớ lại thật không dễ chút nào.

Sau khi tôi nộp bài kiểm tra, tôi hỏi thầy Bill xem thầy có muốn tôi viết bài luận về cuốn Suối nguồn không, bởi tôi đọc xong rồi mà thầy không bảo tôi làm gì cả. Thầy nói rằng bắt tôi viết một bài luận nữa sẽ là không công bằng, trong khi tôi có quá nhiều bài kiểm tra trong tuần này. Thay vào đó, thầy mời tôi đến nhà thầy vào chiều thứ Bảy để gặp thầy và bạn gái của thầy, chuyện này có vẻ thú vị.

Thế nên chiều thứ Sáu tôi sẽ đi xem Rocky Horror. Rồi ngày thứ Bảy, tôi sẽ đến nhà thăm thầy Bill. Đến Chủ nhật, tôi sẽ nhìn ngắm mọi người làm lễ tốt nghiệp, cùng với anh tôi và cả nhà mừng chị tôi. Sau đó rất có thể tôi sẽ tới nhà Sam và Patrick để ăn mừng hai người tốt nghiệp. Rồi tôi sẽ học hai ngày nữa ở trường, điều này vô lý bởi lúc đó tôi kiểm tra các môn xong hết rồi. Nhưng lũ bạn dự định làm vài trò gì đó. Ít ra thì tôi nghe nói vậy.

Lý do tôi tính toán xa như vậy là bởi đi học ở trường cô đơn khủng khiếp. Tôi nghĩ đã từng kể rồi, nhưng giờ thì ngày càng khổ sở hơn. Mai tôi có hai bài kiểm tra. Lịch sử với đánh máy. Rồi thứ Sáu, tôi có kiểm tra tất cả các môn khác như thể dục và kỹ thuật. Tôi không biết mấy môn này có kiểm tra thật không nữa. Nhất là môn kỹ thuật. Tôi nghĩ thầy Callahan rồi sẽ mở một trong những đĩa hát cũ của thầy cho bọn tôi nghe mà thôi. Hồi bọn tôi lẽ ra phải làm bài giữa kỳ, thầy đã làm thế, nhưng không còn Patrick hát nhép theo thì đâu còn như xưa nữa. Sẵn tôi kể, điểm bài kiểm tra toán tuần rồi của tôi cao ngất nhé.

Thương mến,
Charlie

47. Chương 47

Ngày 13 tháng Sáu, 1992

Bạn thân mến,

Tôi vừa ở nhà thầy Bill về. Lẽ ra sáng nay tôi đã viết cho bạn kể chuyện đêm qua, nhưng tôi phải đến nhà thầy Bill.

Đêm qua, Craig và Sam chia tay.

Chứng kiến vụ đó thật là buồn. Vài ngày qua, tôi nghe nói nhiều về buổi dạ vũ, và nhờ những tiệm rửa ảnh mở suốt ngày đêm, tôi thấy được mọi người trông thế nào. Sam thì xinh xắn. Patrick bánh trai. Mary

Elizabeth, Alice, cùng bạn trai của Mary Elizabeth đều tuyệt cả. Chỉ có điều Alice dùng kem khử mùi trắng trong khi mặc đầm hở vai, nên bị lộ. Tôi không rõ chuyện đó có quan trọng không, nhưng nó làm Alice nơm nớp cả đêm. Craig trông cũng bảnh, nhưng hấn mặc bộ vét trịnh trọng thay vì vét thường. Đó không phải lý do họ chia tay.

Thực ra phần khiêu vũ lẽ ra là rất vui. Chiếc limo thật sang trọng, và anh tài xế có đủ thuốc cho cả bọn cùng say, thế là đồ ăn đắt đỏ ở đó lại càng ngon. Tên anh ta là Billy. Nhạc khiêu vũ là do một nhóm nhạc rất dở chuyên cover tên là The Gypsies of the Allegheny, nhưng tay trống chơi hay, nên mọi người nhảy thật vui. Patrick và Brad thậm chí còn chẳng thèm nhìn nhau, nhưng Sam bảo Patrick không buồn gì chuyện đó.

Sau phần khiêu vũ, chị tôi cùng bạn trai của chị đi dự buổi tiệc hậu-dạ-vũ mà trường tổ chức. Tiệc diễn ra trong một sân nhảy nổi danh ở khu trung tâm. Chị bảo rằng được ngắm mọi người ăn mặc trịnh trọng, nhảy theo nhạc do DJ thứ thiệt chỉnh chứ không phải thứ nhạc của The Gypsies of Allegheny thật là sảng khoái. Người ta còn mời cả một diễn viên hài chuyên nhại người nổi tiếng. Cái phiền duy nhất là một khi ta đã vào thì không thể rời cuộc vui rồi trở lại được. Tôi đoán các ông bố bà mẹ nghĩ rằng quy định ấy sẽ giữ bọn trẻ khỏi sa vào rắc rối. Nhưng hình như chẳng ai để ý cả. Bọn họ đều đang quá vui vẻ, và dù sao đi nữa thì khối tay cũng xoay sở tuồn được rượu vào.

Sau buổi tiệc, khoảng chừng bảy giờ sáng, mọi người tới quán Big Boy để ăn món bánh kẹp hoặc thịt xông khói.

Tôi hỏi Patrick cậu ấy có thích bữa tiệc hậu-dạ-vũ hay không, và cậu ấy nói bữa ấy thật là vui. Craig đã thuê hẳn một phòng khách sạn cho tất cả mọi người, nhưng chỉ có Craig và Sam tới đó. Thực ra, Sam muốn đi dự buổi tiệc hậu-dạ-vũ mà trường tổ chức, nhưng Craig nổi trận tam bành vì hấn đã trả tiền cho phòng nọ. Đó không phải lý do họ chia tay.

Ngày hôm qua, tôi tình cờ ở nhà Craig sau số diễn Rocky Horror. Như tôi đã nói, bạn trai của Mary Elizabeth là Peter, cũng là bạn tốt của Craig, cậu ấy lại xen vào chuyện của người khác. Tôi đoán là cậu này thích Mary Elizabeth nhiều lắm, và cũng quý Sam chút đỉnh, bởi vì cậu ấy là người khai vạ này ra. Không ai ngờ được cả.

Đại để là Craig đã lừa dối Sam kể từ khi hai người bắt đầu hò hẹn. “Lừa dối” ở đây không phải là chỉ say xỉn rồi cặp với một cô gái rồi cảm thấy hối lỗi. Với nhiều cô gái. Nhiều lần. Cả lúc say và lúc tỉnh. Và tôi đoán là chả lần nào hấn hối lỗi cả.

Nguyên nhân Peter giữ im lặng lúc đầu là do cậu ấy chưa quen ai. Vả lại cậu ấy còn chưa biết Sam. Cậu ta chỉ nghĩ cô ấy chỉ là một trong những đứa con gái ngu ngốc nào đó trong trường bởi vì Craig luôn nói với cậu ấy như vậy.

Dù sao thì khi Peter ấy biết Sam rồi, cậu ta liên tục thúc Craig thú nhận sự thật với cô ấy, bởi vì cô ấy đâu phải “ả ngốc nào đó” như hấn nói. Craig cứ hứa hẹn là sẽ làm, nhưng hấn chẳng bao giờ làm. Lúc nào cũng có cớ này cớ nọ. Craig gọi những cớ ấy là “lý do”.

“Tao không muốn làm hỏng bữa dạ vũ của nó.”

“Tao không muốn làm hỏng lễ tốt nghiệp của nó.”

“Tao không muốn làm hỏng số diễn của nó.”

Rồi cuối cùng, Craig bảo có nói với cô ấy đi nữa cũng chẳng ích gì hết. Gì thì cô ấy cũng sắp xa trường lên đại học. Rồi cô ấy sẽ tìm được anh chàng mới. Hấn luôn luôn “an toàn” khi cùng các em kia. Không cần phải lo gì chuyện đó. Vậy thì sao lại không để lại trong Sam ký ức tốt đẹp về khoảng thời gian đã qua? Bởi vì hấn thực lòng quý Sam và không muốn cô ấy đau khổ.

Peter thỏa hiệp với cái lý lẽ đó, dù cậu ta cho rằng nó sai trái. Ít nhất thì cậu ta nói vậy. Nhưng rồi sau số diễn hôm qua, Craig kể với cậu ta là hấn lại cặp với một em nữa hồi buổi chiều trước đêm khiêu vũ. Đó là lúc Peter đe rằng nếu Craig không nói gì với Sam, cậu ấy sẽ nói. Rồi thì Craig im như thóc, và Peter vẫn nghĩ vạ này không phải chuyện của cậu ta, nhưng rồi cậu ta thoáng nghe được lời Sam ở bữa tiệc. Cô ấy tâm sự với Mary Elizabeth rằng có thể Craig chính là “người trong mộng”, rồi chuyện cô ấy gắng nghĩ cách

duy trì tình cảm khi hai đứa xa nhau vì cô ấy vào đại học. Thư từ. Điện thoại. Nghỉ lễ cùng nhau. Và các kỳ nghỉ. Thế là Peter hết chịu nổi.

Cậu ta bước lại chỗ Craig mà nói. “Mày nói gì với cô ấy ngay đi, không thì tao nói toẹt ra hết.”

Thế là Craig kéo Sam vào phòng ngủ của hắn. Họ ở trong ấy một lúc. Rồi Sam bước ra khỏi phòng ngủ, thẳng ra cửa trước, thút thít khóc. Craig không đuổi theo cô ấy. Có thể đó là chuyện buồn nhất. Tôi nghĩ lẽ ra hắn nên đuổi theo, dẫu không phải để hàn gắn với cô ấy.

Tôi chỉ biết được rằng Sam tan nát cõi lòng. Mary Elizabeth cùng Alice đi theo cô ấy để chắc là cô ấy ổn. Tôi cũng định đi theo rồi, nhưng Patrick giữ tôi lại. Tôi đoán là cậu ấy muốn biết chuyện gì đang xảy ra, hoặc có lẽ cậu ấy cho rằng có vài bạn nữ bên cạnh Sam thì tốt hơn.

Mừng một nỗi là bọn tôi đã không đi theo, bởi ngay sau đó Craig và Peter suýt đánh nhau. Bởi vì có bọn tôi ở đó, hai người chỉ thét vào mặt nhau thôi. Nhờ đứng đó tôi nghe hầu hết chi tiết mà giờ tôi kể với bạn.

Craig chửi um lên, “Bà mày, Peter, bà mày!”

Rồi Peter đáp, “Đừng có trách tao, mày đi ngủ lang sau lưng cô ấy ngay từ đầu! Mới làm một em nữa hồi chiều trước buổi khiêu vũ nữa chứ! Mày là thứ khốn nạn! Mày nghe không! Một thằng khốn nạn chó má!”

Những câu đại loại vậy.

Khi tình hình sắp xảy ra đánh nhau thật, Patrick bước ra can hai người, rồi có thêm tôi giúp, kéo Peter ra khỏi căn hộ. Khi bọn tôi ra ngoài rồi, các cô gái đã đi mất cả. Thế là Patrick và tôi lên xe của Patrick rồi đưa Peter về nhà. Cậu ta vẫn còn giận bưng bưng, cho nên cứ “rửa sả” tên Craig. Đó là lúc tôi biết thêm chi tiết câu chuyện mà giờ tôi đang viết cho bạn đây. Sau cùng, bọn tôi thả Peter xuống, và cậu ta bắt bọn tôi hứa phải nói cho Mary Elizabeth rõ chuyện Craig đang lừa phỉnh Sam, bởi vì cậu ta không có. Cậu ta đơn giản là không muốn bị coi là “cá mè một lứa” với “thằng ngu” kia.

Bọn tôi hứa, thế rồi cậu ta vào nhà.

Patrick và tôi không biết thực ra Craig đã kể bao nhiêu chi tiết với Sam. Bọn tôi hi vọng hắn đã “giảm nhẹ” sự thật khi kể. Đủ để buộc cô ấy tránh xa. Nhưng không đến mức làm cô ấy sụp đổ lòng tin vào mọi thứ. Mà có khi biết được toàn bộ sự thật thì tốt hơn. Thật lòng tôi chẳng biết nữa.

Thế là bọn tôi cam kết sẽ không kể thêm gì với cô ấy, trừ khi bọn tôi biết được là tên Craig dìm vụ đó xuống thành “không có gì lớn,” và Sam sẵn lòng tha thứ cho hắn. Tôi hi vọng chuyện như vậy không xảy ra. Tôi hi vọng Craig đã kể với cô ấy đủ để cô ấy tránh xa gã.

Bọn tôi lái xe lòng vòng các nơi mà bọn tôi nghĩ là sẽ tìm được các bạn nữ, nhưng không thấy. Patrick nghĩ thôi thì cứ lái xe lòng vòng cho Sam “hạ nhiệt một chút”.

Thế là Patrick đưa tôi về nhà. Cậu ấy bảo mai sẽ gọi nếu nghe ngóng thêm được gì.

Tôi nhớ lúc đi ngủ tối qua, tôi nhận ra một điều. Một điều mà tôi cho là quan trọng. Tôi nhận ra suốt cả buổi tối, tôi không vui sướng gì chuyện Craig và Sam chia tay. Không chút nào hết.

Tôi chưa bao giờ nghĩ dù chỉ một lần rằng điều đó có nghĩa là Sam có thể bắt đầu thích tôi. Tôi chỉ quan tâm mỗi chuyện là Sam bị tổn thương thật sự. Rồi hắn là trong khoảnh khắc ấy, tôi nhận ra đã thực lòng yêu Sam. Bởi vì dù chẳng nhận được gì, mà chuyện ấy cũng không quan trọng với tôi.

Chiều hôm ấy, chân bước vào nhà thầy Bill mà lòng tôi nặng trĩu, bởi vì cả buổi sáng tôi chẳng nhận được cuộc gọi nào của Patrick. Tôi lo lắng cho Sam quá. Tôi gọi điện, nhưng không ai bắt máy.

Thầy Bill không mặc vét nên trông khang khác. Thầy mặc áo thun có tên trường cao học Brown. Đó là tên trường. Không phải “màu nâu”. Bạn gái của thầy mang đôi xăng-đan, mặc bộ đầm hoa tươi tắn. Cô để cả lông nách nữa. Thật đó! Hai người trông rất hạnh phúc bên nhau. Tôi thật mừng cho thầy Bill.

Căn nhà không có nhiều đồ đạc mấy, nhưng lại rất thoải mái. Hai người có nhiều sách, thế nên tôi hỏi han sách vở thôi cũng mất những nửa tiếng. Còn có một bức ảnh chụp thầy Bill cùng bạn gái của thầy hồi họ học trường cao học Brown. Lúc đó thầy Bill để tóc dài thật dài.

Bạn gái của thầy Bill nấu bữa trưa, trong khi thầy làm món rau trộn. Tôi chỉ ngồi trong bếp, uống nước ngọt hương gừng và ngắm hai người. Món chính bữa trưa tạm coi là spaghetti, bởi bạn gái của thầy Bill không ăn thịt. Giờ thầy Bill cũng không ăn thịt. Món rau trộn có vài miếng giông giống thịt hun khói, bởi vì thịt hun khói là món duy nhất cả hai người đều còn thêm.

Hai người có một bộ sưu tập đĩa nhạc jazz thật tuyệt, và cứ mở nhạc suốt bữa ăn trưa. Một thoáng sau, hai người mở một chai vang và rót cho tôi một ly nước ngọt gừng nữa. Rồi thầy với tôi bắt đầu trò chuyện.

Thầy Bill hỏi tôi về quyển Suối nguồn, và tôi kể cho thầy nghe, đảm bảo rằng tôi đã chất lọc từ nó.

Rồi thầy hỏi tôi có thích năm đầu trung học không, tôi trả lời, lại đảm bảo rằng tôi kể tất cả những chuyện cho thầy tôi “nhập thể.”

Rồi thầy hỏi tôi về các cô gái, và tôi kể với thầy tôi yêu Sam nhường nào. Không biết nữ tác giả viết quyển Suối nguồn sẽ nói gì về cái cách mà tôi nhận ra rằng tôi yêu cô ấy.

Sau khi tôi nói xong, thầy Bill yên lặng. Rồi thầy hắng giọng.

“Charlie này, thầy muốn cảm ơn em.”

“Sao lại thế ạ?” Tôi hỏi.

“Bởi vì được dạy em là một trải nghiệm tuyệt vời.”

“À, thế thì em mừng ạ.” Tôi chẳng biết nói làm sao nữa.

Rồi thầy Bill yên lặng một lúc rất lâu, và giọng thầy giống như giọng ba tôi lúc ông muốn giảng giải chuyện gì nghiêm trọng.

“Charlie, em có biết tại sao thầy đưa tất cả những quyển ấy cho em đọc không?”

Tôi lắc đầu nói không. Về mặt ấy của thầy. Nó làm tôi im lặng.

“Charlie, em có biết em thông minh cỡ nào không?”

Tôi chỉ biết lắc đầu lần nữa. Thầy đang nói thật. Lạ quá.

“Charlie, em là một trong những người tài giỏi nhất mà thầy từng biết. Thầy nói vậy không phải là so em với những học trò khác của thầy. Ý thầy là so với bất kỳ ai mà thầy từng gặp qua. Đó là lý do thầy cho em thêm bài tập. Thầy tự hỏi em có biết điều đó không?”

“Chắc có ạ. Em không rõ nữa.” Tôi cảm thấy rất kỳ lạ. Tôi không rõ căn cứ vào đâu mà thầy nói vậy. Tôi chỉ viết vài bài luận thôi mà.

“Charlie. Đừng hiểu sai ý thầy. Không phải thầy muốn làm em khó chịu. Thầy chỉ muốn em biết rằng em rất đặc biệt... Và lý do duy nhất thầy nói với em điều này là bởi thầy không biết đã từng có ai khác nói như vậy với em hay chưa.”

Tôi ngẩng lên nhìn thầy. Và rồi tôi không còn thấy kỳ lạ nữa. Tôi cảm thấy như muốn khóc. Thầy đối xử với tôi thật là tốt, và xem về mặt của bạn gái thầy, tôi biết được điều này rất có ý nghĩa đối với thầy. Và tôi không hiểu tại sao như vậy.

“Vậy là hết năm học này, thầy không còn được dạy em nữa. Thầy muốn em biết rằng nếu sau này em có cần bất cứ gì, hoặc muốn biết thêm về sách này kia, hoặc muốn cho thầy xem bất cứ gì em viết, hoặc gì khác, lúc nào em cũng có thể mạnh dạn tìm thầy, như một người bạn. Thầy thực sự coi em là một người bạn, Charlie.”

Tôi bắt đầu khóc chút đỉnh. Tôi thực sự nghĩ rằng bạn gái của thầy cũng thú vị. Nhưng thầy Bill thì không. Thầy trông rất nghiêm nghị. Tôi nhớ là lúc đó tôi muốn ôm lấy thầy. Nhưng tôi chưa bao giờ làm vậy, trừ khi người đó là Patrick, các bạn nữ và người nhà. Mãi một lúc tôi không nói gì, bởi tôi không biết nói gì cả.

Thế là sau cùng tôi chỉ nói, “Thầy là người thầy tốt nhất mà em từng được học.”

Rồi thầy đáp, “Cảm ơn em.”

Và chỉ có thế. Thầy Bill không hứa hẹn là tôi sẽ gặp thầy vào năm sau ngay khi tôi cần bất cứ gì. Thầy không hỏi tôi tại sao tôi khóc. Thầy chỉ để cho tôi lắng nghe những gì thầy muốn nói, theo cách của tôi, và để mọi thứ tự nhiên. Có lẽ đó là điều hay nhất.

Vài phút sau, đã đến lúc tôi cần ra về. Tôi không biết ai quyết định như thế, nhưng điều ấy diễn ra như thế.

Thế là thầy trò đi ra cửa, và bạn gái của thầy Bill ôm tôi chào tạm biệt, điều này cho thấy cô thật tử tế và quan tâm, bởi theo lý thì mãi đến hôm nay tôi mới biết cô. Rồi thầy Bill chìa tay ra, và tôi nắm lấy. Thầy trò bắt tay. Và tôi còn bước tới ôm nhanh thầy một cái trước khi nói “tạm biệt”.

Lúc lái xe về nhà, tôi chỉ nghĩ về hai chữ “đặc biệt.” Và tôi nghĩ rằng người gần nhất từng nói điều đó với tôi là dì Helen. Tôi rất cảm kích vì lại được nghe hai chữ ấy. Bởi tôi nghĩ là đôi lúc chúng ta đều quên. Và tôi nghĩ mỗi người đều đặc biệt theo cách của riêng tôi. Tôi thật lòng tin như thế.

Tối nay anh tôi về nhà. Và ngày mai mọi người làm lễ tốt nghiệp. Patrick vẫn chưa gọi. Tôi gọi cậu ấy, nhưng lần nữa nhà không có ai. Thế nên tôi quyết định ra ngoài mua quà mừng tốt nghiệp cho mọi người. Đến bây giờ tôi mới có thời gian cho chuyện ấy.

Thương mến,

Charlie

48. Chương 48

Ngày 16 tháng Sáu, 1992

Bạn thân mến,

Tôi vừa đi xe buýt về nhà. Hôm nay tôi đã đi học bữa cuối ở trường. Và trời đổ mưa. Khi đi xe buýt tôi thường ngồi khúc giữa xe, bởi tôi nghe nói đằng trước dành cho bọn hóm hĩnh, còn đằng sau dành cho bọn ngỗ chữ, thế là tôi bị căng thẳng. Tôi chẳng biết bọn học trò trường khác gọi mấy đứa “ngỗ chữ” là gì.

Dù sao thì hôm nay tôi quyết định ngồi đằng trước, để chân choán hết cả băng. Giống như tôi nằm xuống, lưng hướng về cửa sổ. Tôi làm vậy để tôi có thể nhìn về phía bọn học trò phía sau. Tôi mừng là xe buýt trường không có đai an toàn, chứ không tôi đâu làm vậy được.

Một điều tôi thấy được là vẻ mặt mỗi đứa mỗi khác. Lúc còn nhỏ, bọn tôi hay hát hò lúc đi xe buýt về nhà sau ngày học cuối ở trường. Bài hát được ưa thích là một bản của Pink Floyd, sau này tôi mới biết, có tựa là Another brick in the wall, phần II. Nhưng có một bài khác mà bọn tôi còn thích hơn nữa, bởi nó kết thúc bằng một tiếng chữ...

Chẳng còn bút chì/chẳng còn sách siếc/chẳng còn ánh mắt thầy cô khinh miệt/khi người thầy rung chuông tan trường/quảng hết sách rồi chạy mẹ nó đi.

Khi hát xong, bọn tôi căng thẳng nhìn người lái xe buýt một chốc. Rồi bọn tôi cười phá lên bởi biết rằng bọn tôi có thể gặp rắc rối vì chữ thề, nhưng không có chuyện bị phạt bởi bọn tôi có sức mạnh của số đông. Hồi đó bọn tôi còn quá nhỏ, đâu hiểu là người lái xe buýt đâu có quan tâm tới bài hát của bọn tôi. Chú ấy chỉ muốn về nhà sau ngày làm việc. Và có lẽ ngủ cho tan hết mớ rượu mà chú uống hồi bữa trưa. Ngày xưa đó, nào có quan trọng gì. Bọn hóm và bọn ngỗ đều là một.

Tối thứ Bảy, anh tôi về đến nhà. Và anh trông còn dị hơn bọn học trò trên xe buýt trường, so với mới hồi đầu năm này. Anh có râu quai nón! Tôi vui quá đôi! Anh cười cũng khác, và thái độ lại nhả nhận hơn. Cả nhà ngồi ăn tối, và mọi người hỏi anh nhiều thứ về trường đại học. Ba thì hỏi về chuyện chơi bóng bầu dục. Mẹ thì hỏi về học hành. Tôi thì đòi anh kể tất cả những chuyện tếu. Chị tôi thì hỏi những câu liên quan tới việc đại học “thực sự” như thế nào, và liệu chị có bị hội chứng “tăng cân do xả láng đầu năm” hay không. Tôi chẳng biết đó là cái gì, nhưng tôi đoán cái đó nghĩa là ta mập ra.

Đã từ lâu, tôi mong nghe anh tôi kể về bản thân anh. Hồi còn ở trường trung học, cứ hễ có trận bóng hay buổi dạ vũ gì đó là anh kể. Nhưng hình như anh quan tâm hơn tới chuyện của mọi người, nhất là chị tôi và vụ tốt nghiệp.

Thế là trong khi cả nhà trò chuyện, đột nhiên tôi nhớ ra anh chàng đưa tin thể thao trên tivi và những gì anh ta nói về anh tôi. Tôi hứng khởi lên. Và tôi kể cho cả nhà nghe. Và kết quả là mẩu chuyện sau đây.

Ba tôi hỏi, “Ừa, có chuyện đó thật à?!”

Anh tôi hỏi, “Thật à?!”

Tôi đáp, “Phải, em nói chuyện với anh đó.”

Anh tôi hỏi, “Anh ta nói gì hay ho không?”

Ba tôi nói, “Báo nào chả đưa tin tốt.” Tôi không biết ba tôi nhớ được những câu như vậy từ đâu.

Anh tôi cứ hỏi dồn, “Anh ta nói sao?”

Tôi đáp, “À thì em nhớ anh ta bảo việc chơi thể thao ở đại học tạo quá nhiều áp lực cho sinh viên tham dự.” Anh tôi cứ gật gù. “Nhưng anh ta cũng bảo chơi thể thao xây dựng nhân cách. Rồi anh ta nói trường Penn State rất hoành tráng với đội hình mới. Rồi anh ta nhắc anh.”

Ba tôi nói, “Chà, thật vậy sao?”

Anh tôi hỏi, “Thật à?”

Tôi đáp, “Phải, anh ta nói vậy mà.”

Anh tôi hỏi, “Em nói chuyện với anh ta hồi nào?”

Tôi đáp, “Vài tuần trước.”

Và rồi tôi chết trân bởi đột nhiên nhớ ra phần khác của câu chuyện. Cái sự thật là tôi gặp người đàn ông đó trong một công viên vào đêm khuya. Và sự thật rằng tôi đưa cho anh ta một liều thuốc. Và sự thật rằng anh ta đang gắng qua đêm với tôi. Tôi chỉ ngồi đực mặt ra, mong là câu chuyện rồi sẽ vãn. Nhưng ôi không.

“Con gặp người đó ở đâu vậy con?” Mẹ tôi hỏi.

Cả căn phòng trở nên im lặng đến độ tôi nhức buốt. Và rồi tôi gắng hết sức giả bộ rằng tôi đã quên rồi. Và sau đây là những ý nghĩ diễn ra trong đầu tôi.

Được rồi... Anh ta tới trường nói chuyện với lớp học. Không được. Chị tôi sẽ biết tổng. Tôi gặp anh ta ở quán Big Boy, anh ta đi cùng người nhà. Không được, ba sẽ giũa tôi vì cái tội làm phiền “anh chàng tội nghiệp”. Anh ta nói vậy trên bản tin. Nhưng tôi lỡ kể là tôi nói chuyện với anh ta rồi... Không được...

“Trong công viên ạ. Con ở đó với Patrick.” Tôi đáp.

Ba tôi bảo, “Anh ta tới đó với cả nhà sao? Con có làm phiền anh chàng tội nghiệp đó không?”

“Không đâu. Anh ta đi một mình.”

Thế là ba tôi và mọi người không hỏi nữa, và tôi chẳng phải nói dối một lời. May mắn là tôi không còn bị xoay nữa, khi mẹ tôi chuyển sang nói cái câu mẹ vẫn ưa khi cả nhà quây quần ăn mừng chuyện gì đó.

“Ai thích ăn kem nào?”

Mọi người đều thích, trừ chị tôi. Tôi nghĩ chị đang lo lắng về cái gọi là “tăng cân do năm đầu xả láng.”

Sáng hôm ấy cả nhà tôi dậy sớm. Vẫn chưa có tin gì về Patrick hay Sam hay ai khác, nhưng tôi biết là tôi sẽ gặp họ ở buổi lễ tốt nghiệp, nên tôi gắng thôi không lo quá. Tất cả họ hàng của nhà tôi đều đến, gồm cả bà con bên ba ở Ohio, họ tới chừng mười giờ sáng. Hai gia đình thật ra không thích gì nhau mấy, ngoại trừ bọn trẻ tụ tập, bởi bọn tôi đâu biết gì hơn.

Mọi người dùng bữa trưa sớm và sâm-banh, rồi y như năm ngoái dịp anh tôi tốt nghiệp, mẹ tôi cho cha của bà (ông ngoại của tôi) nước ép táo sủi thay vì sâm-banh, bởi mẹ không muốn ông say rồi lại sinh rầy rà. Và ông nói đúng y cái câu ông nói hồi năm ngoái.

“Rượu sâm-banh này ngon.”

Tôi nghĩ là ông không phân biệt được rượu ngon hay dở, bởi ông chỉ uống bia thôi. Đôi lúc là whisky.

Tối chừng mười hai rưỡi, bữa ăn kết thúc. Tất cả anh em họ của tôi đều ngồi ghế lái bởi vì người lớn đều còn hơi say, không lái xe tới dự lễ tốt nghiệp được. Trừ ba tôi, bởi ông mải bận quay phim mọi người bằng cái máy quay thuê ở cửa hiệu video.

“Một năm xài có ba lần thì tội gì phải mua máy quay?”

Thế là chị, anh, ba, mẹ và tôi phải đi mỗi người một chiếc xe để đảm bảo không ai bị lạc đường. Tôi chở nguyên đám anh em họ Ohio của tôi, bọn này ngay lập tức rút ra một “điều thuốc” rồi hút chyuên. Tôi không hút hơi nào bởi không có hứng, và bọn này nói cái câu mà chúng luôn nói.

“Charlie, mày đúng là đồ con cày.”

Thế là tất cả các xe lần lượt vào bãi đậu, rồi mọi người ra khỏi xe. Rồi chị tôi hét mắg thẳng em họ tên Mike vì tội hạ kính khi đang lái xe làm tóc chị xù lên.

“Thì hút thuốc phải vậy chứ,” nó đáp.

“Nhịn thêm mười phút không nổi hay sao?” Chị tôi vắn.

“Nhưng bản nhạc đang hay quá,” là lời chốt của nó.

Thế là trong lúc ba tôi lôi cái máy quay video ra khỏi cốp sau, và anh tôi đang nói chuyện với vài chị tốt nghiệp lớn hơn tôi một tuổi và rất “đẹp gái,” chị tôi đi tìm mẹ để mượn cái ví của mẹ. Cái ví của mẹ tôi hay ở chỗ bất kỳ lúc nào ta cần bất kể thứ gì, nó đều có tất. Hồi tôi còn nhỏ, tôi hay gọi nó là “ví sơ cứu” bởi lúc xưa anh em tôi trầy xước như cơm bữa. Tôi vẫn chưa hiểu được sao mẹ làm được như thế.

Sau khi chải chuốt, chị tôi đi theo hàng người đội mũ tốt nghiệp vào sân, mọi người khác tìm chỗ ngồi trên khán đài. Tôi ngồi ở giữa mẹ và anh tôi, bởi ba tôi đang còn bận đi tìm chỗ đặt máy tốt hơn. Và mẹ tôi cứ phải dỗ ông ngoại, ông cứ luyên thuyên rằng sao mà trường có nhiều học trò da đen quá.

Khi mẹ không ngăn ông được nữa, mẹ kể câu chuyện của tôi về anh chàng đưa tin thể thao nhắc tên anh tôi. Thế là ông ngoại gọi anh tôi qua để hỏi vụ này. Mẹ tôi dùng mẹo này thật là hay, bởi vì anh tôi là người duy nhất có thể ngăn ông tôi gây ra cảnh khó coi bởi vì anh tôi nói chuyện rất thẳng thắn. Sau khi hỏi đáp chuyện kia xong, chuyện tiếp theo thế này...

“Ôi trời đất. Nhìn khán đài mà xem. Bao nhiêu là dân da màu...” Anh tôi cắt lời ông.

“Này ông ơi. Ta thỏa thuận thế này nhé. Nếu ông mà làm nhà con xấu hổ một lần nữa, con sẽ đưa ông thẳng vào viện dưỡng lão, và ông sẽ không được xem cháu ngoại gái của ông đọc diễn văn đâu.” Anh tôi rắn thật.

“Giỏi quá ha, vậy thì mày cũng đâu có xem được đâu con.” Ông ngoại của tôi cũng rắn thật.

“Dạ đúng, nhưng ba con đang quay lại kia. Rồi con sẽ sắp xếp để mà xem cuộn băng, và ông không được xem. Đúng không nào?”

Ông ngoại tôi có một kiểu cười kỳ quái. Nhất là khi ai khác thắng được ông. Ông không nói gì thêm chuyện đó nữa. Ông chỉ bắt đầu nói về bóng bầu dục và chẳng đả động gì đến chuyện anh trai tôi chơi cùng một đội với mấy học trò da đen. Tôi không thể tả được năm ngoái loạn thế nào bởi vì khi ấy anh tôi ở trong sân làm lễ tốt nghiệp chứ không phải trên khán đài để mà ngăn ông.

Trong khi ông cháu bàn chuyện bóng bầu dục, tôi dôi mắt tìm Patrick và Sam, nhưng tôi chỉ thấy được mấy cái nón tốt nghiệp từ đằng xa. Khi nhạc cất lên, những cái nón bắt đầu diều hành tới các dãy ghế xếp bày trên sân. Đó là lúc rốt cuộc tôi thấy Sam bước đi sau Patrick. Tôi nhẹ cả người. Tôi không rõ cô ấy đang vui hay buồn, nhưng nhìn thấy cô ấy, biết cô ấy có mặt là đủ rồi.

Khi tất cả học trò đã vào ngồi, nhạc tắt. Rồi thầy Small lên bục và phát biểu một bài biểu dương học trò niên khóa này. Thầy nhắc tới vài thành tựu mà trường đã đạt được, và thầy nhấn mạnh trường cần được ủng hộ thật nhiều trong Ngày hội Bán Bánh nướng để xây mới một phòng máy vi tính. Rồi thầy giới thiệu Hội trưởng hội học sinh lên phát biểu. Tôi không biết Hội trưởng hội học sinh là chức gì, nhưng chị gái ấy phát biểu một bài rất hay.

Rồi đến lúc năm học sinh ưu tú nhất lên phát biểu. Đây là truyền thống của trường. Chị tôi đứng hạng hai trong lớp, thế nên chị là người thứ tư phát biểu. Đại diện học sinh luôn phát biểu sau cùng. Rồi thầy Small cùng thầy hiệu phó (Patrick cam đoan là ông thầy này đồng tính) phát bằng.

Ba bài diễn văn đầu rất giống nhau. Trong đó có những câu trích từ mấy bài nhạc pop có dính dáng chút đỉnh tới tương lai. Trong suốt thời gian đọc diễn văn, tôi có thể thấy đôi tay của mẹ tôi. Hai bàn tay bà nắm chặt vào nhau.

Khi họ đọc tên chị tôi, mẹ tôi đang phát đôi bàn tay ấy ra mà vỗ. Thật là vui khi được nhìn chị tiến lên bục phát biểu bởi vì anh tôi đứng tới hạng thứ 223 trong lớp và thế là không được lên phát biểu. Có lẽ tôi thiên vị thật, nhưng khi chị tôi cũng trích một bài nhạc pop và phát biểu về tương lai, tôi thấy có vẻ hay. Tôi nhìn qua anh tôi, anh tôi nhìn lại tôi. Và cả hai anh em mỉm cười. Rồi anh em tôi nhìn mẹ tôi, thấy bà đang thút thít khóc mừng, thế là anh và tôi nắm tay mẹ. Bà nhìn anh em tôi rồi mỉm cười rồi lại khóc ngọt hơn. Rồi cả hai đứa tựa đầu vào vai mẹ, giống như ôm ngang, mẹ lại khóc nhiều hơn nữa. Hoặc là cái ôm ấy để cho mẹ khóc ngọt hơn. Tôi không chắc. Nhưng mẹ siết chặt tay anh em tôi một cái và nói, “Các con trai của mẹ,” thật khẽ, rồi khóc tiếp. Tôi thương mẹ tôi nhiều lắm. Tôi không cần biết nói vậy nghe có vẻ ủy mị hay không. Tôi nghĩ là sinh nhật kế, tôi sẽ mua quà cho mẹ. Tôi nghĩ chuyện đó thành nếp mới phải. Người con được nhận quà của mọi người trong dịp sinh nhật, và người con mua một món quà tặng mẹ bởi vì mẹ có mặt lúc ta chào đời. Tôi nghĩ như vậy sẽ thật hay.

Khi chị tôi đọc xong bài phát biểu, nhà tôi vỗ tay và gào thét, nhưng không có ai vỗ tay hoặc gào thét to hơn ông ngoại. Không một ai.

Tôi không nhớ đại diện học sinh đã nói gì, trừ chuyện chị ấy trích lời của Henry David Thoreau chứ không phải một bài nhạc pop.

Rồi thầy Small lên sân khấu và yêu cầu mọi người đợi đến lúc xướng tên và trao bằng xong hết rồi hãy vỗ tay. Phải nói rằng hồi năm ngoái, lời yêu cầu này cũng không ăn thua gì.

Thế rồi tôi nhìn thấy chị nhận bằng, và mẹ tôi lại khóc nữa. Và rồi tôi thấy Mary Elizabeth. Rồi tôi thấy Alice. Rồi tôi thấy Patrick. Rồi tôi thấy Sam. Một ngày thật là vui. Kể cả khi tôi thấy Brad. Mọi thứ có vẻ ổn cả.

Cả nhà tôi gặp chị trong bãi đậu xe, người đầu tiên tới ôm chị là ông ngoại tôi. Ông là một người thực sự kiêu hãnh theo cách của ông. Mọi người khen bài phát biểu của chị ngay cả khi họ không thích. Rồi mọi người nhìn thấy ba tôi bước lại từ bên kia bãi, tay giơ máy quay video quá đầu, vẻ mặt đắc thắng. Tôi nghĩ ba là người ôm chị lâu nhất. Tôi nhìn quanh tìm Sam và Patrick, nhưng chẳng thấy hai người đâu.

Trên đường về nhà mở tiệc mừng, bọn anh em họ Ohio của tôi lại châm một điếu hút chuyện. Lần này, tôi làm một hơi, nhưng bọn chúng vẫn gọi tôi là “con cày.” Tôi chẳng hiểu tại sao. Có lẽ cái loại anh em họ ở Ohio là vậy. Cộng với thói ưa kể chuyện tếu.

“Thứ gì có 32 cái chân và 1 cái răng?”

“Là thứ gì?” Bọn tôi nhao nhao.

“Hàng người thất nghiệp trước sở việc làm Tây Virginia.”

Những chuyện đại loại thế.

Khi mọi người về nhà, bọn anh em họ Ohio đi thẳng ra quán rượu bởi vì tốt nghiệp có vẻ là một dịp chính đáng để người ta nhậu. Ít nhất thì năm ngoái và năm nay là như vậy. Tôi tự hỏi ngày tốt nghiệp của tôi sẽ thế nào. Nghe sao mà xa xôi quá.

Vậy là chị tôi mất cả tiếng đầu bữa tiệc để mở cho hết quà tặng, và chị mỉm cười mỗi lần thấy tờ séc, áo khoác len, hay tờ năm mươi đô-la. Bà con của nhà tôi không có ai giàu, nhưng hình như mọi người để dành vừa đủ cho những dịp thế này, và trong hôm nay tất cả đều giả vờ rằng mọi người đều giàu có.

Những người duy nhất không tặng tiền hay áo khoác len là anh tôi và tôi. Anh tôi có hứa đưa chị đi mua nhu yếu phẩm để dùng khi chị lên đại học, anh trả tiền, còn tôi mua tặng chị một cái nhà nhỏ bằng đá khắc thủ công và sơn ở Anh. Tôi bảo chị rằng tôi muốn tặng chị thứ gì đó khiến chị cảm thấy như đang ở nhà ngay cả khi chị ở xa. Chị tôi đã hôn má tôi vì xúc động.

Nhưng chuyện hay nhất trong bữa tiệc là khi mẹ tôi đến bảo tôi có điện thoại. Tôi lại nghe.

“A-lô?”

“Charlie phải không?”

“Sam!”

“Chờng nào cậu qua đây được?”

“Qua liền!”

Rồi ba tôi gầm gừ khi đang uống dở ly whisky chanh,

“Con không được đi đâu cho tới khi bà con về hết. Rõ chưa?”

“À Sam này... Tôi phải chờ họ hàng của tôi về đã.”

“Thôi được, bọn tôi sẽ ở đây tới bảy giờ. Sau đó thì đi tới đâu bọn tôi sẽ gọi cậu.” Giọng Sam nghe rất vui.

“Được rồi, Sam. Chúc mừng nhé!”

“Cảm ơn Charlie. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tôi gác máy.

Tôi thẻ với bạn, lúc đó tôi nghĩ là mấy người bà con sẽ ở lại mãi. Họ kể hết chuyện này tới chuyện khác. Họ ăn hết khúc xúc xích này tới khúc xúc xích khác. Họ ngắm hết bức ảnh này tới bức ảnh khác. Và họ nói “hồi con mới cao chừng này,” tay thì diễn tả hết lần này tới lần khác. Cứ như đồng hồ ngừng chạy vậy. Không phải là tôi bức khi nghe chuyện. Và món xúc xích hấp bột khá là ngon. Nhưng tôi muốn đi gặp Sam.

Tới chừng 9:30, mọi người đều đã no và tỉnh rượu. Lúc 9:45, màn ôm chào kết thúc. 9:50, lối vào nhà không còn xe nữa. Ba tôi đưa cho tôi tờ hai mươi đô-la cùng chìa khóa xe của ông và nói, “Cảm ơn con đã ở nhà. Điều đó rất quan trọng với ba và bà con họ hàng.” Ông ngà ngà, nhưng lời ấy là thật. Sam bảo tôi bọn họ đang đi tới một sân nhảy khu trung tâm. Thế là tôi trút hết quà của mọi người vào cốp sau, leo lên xe và lái đi.

Con đường hầm dẫn tới khu trung tâm có một điều đáng chú ý. Ban đêm, nó thật huy hoàng. Ta bắt đầu chui vào ở một bên sườn núi, trời thì tối, và tiếng đài phát thanh thì to. Lúc ta vào đường hầm, gió bị hút đi hết, và ta nhìn he hé để khỏi bị ánh đèn phía trên làm lóa mắt. Khi ta nhìn quen ánh đèn rồi, ta thấy được lối ra xa xa ở bên kia ngay lúc âm thanh của đài phát ra loảng thành hư không do mất sóng. Rồi ta đến giữa đường hầm, và mọi thứ trở nên một giấc mơ êm đềm. Lối ra gần lại, ta không tài nào đến đó đủ nhanh. Và cuối cùng, ngay khi ta tưởng ta sẽ không bao giờ tới được, ta lại thấy lối ra ngay trước mặt mình. Và sóng radio có trở lại, tiếng nghe còn lớn hơn bình thường. Và gió đang chờ đợi. Ta bay ra khỏi đường hầm, đi lên cầu. Và nó kia rồi. Thành phố. Hàng triệu bóng đèn, tòa nhà và mọi thứ trông náo nhiệt y như ta mới được trông thấy lần đầu tiên trong đời. Đúng là một lối vào choáng ngợp.

Sau khoảng nửa tiếng tìm loanh quanh trong sân nhảy, rốt cuộc tôi thấy Mary Elizabeth cùng Peter. Cả hai người đang uống rượu whisky Scotland pha sô-đa, món này do Peter mua bởi cậu ta đã đủ tuổi. Tôi chúc mừng Mary Elizabeth rồi hỏi những người khác đâu. Cô ấy bảo tôi Alice đang phê thuốc trong phòng vệ sinh nữ, còn Sam và Patrick đang nhảy ở sân. Cô ấy bảo cứ ngồi đợi tới khi họ trở lại bởi vì cô ấy không

biết cụ thể họ ở đâu. Thế là tôi ngồi xuống, nghe Peter tranh luận với Mary Elizabeth về các ứng viên đảng dân chủ. Một lần nữa, đồng hồ như ngừng chạy. Tôi nóng lòng gặp Sam quá đỗi.

Sau chừng ba bản nhạc, Sam và Patrick trở lại, người ướt đầm mồ hôi.

“Charlie!”

Tôi đứng dậy, và cả ba ôm nhau như chưa gặp mấy tháng trời rồi. Nếu xét những chuyện đã xảy ra, tôi đoán cái ôm ấy hợp lý. Sau khi bọn tôi rời nhau, Patrick nằm lên trên Peter và Mary Elizabeth cứ như hai người là một cái ghế dài vậy. Rồi cậu ấy tước ly của Mary Elizabeth mà uống. Cô ấy kêu lên “Ê này, đồ xấu xa.” Tôi nghĩ cậu ấy say rồi, mặc dù gần đây cậu ấy không nhậu nữa, nhưng Patrick làm việc ấy tỉnh queo, chẳng làm sao biết được.

Sam chụp lấy tay tôi. “Tôi thích bài này!”

Cô ấy dẫn tôi ra sàn nhảy. Rồi cô ấy bắt đầu nhảy. Và tôi bắt đầu nhảy. Đó là một bài tiết tấu nhanh, nên tôi xoay sở không tốt mấy, nhưng hình như cô ấy không bận tâm. Đơn giản là bọn tôi nhảy, và thế là đủ. Bài hát kết thúc, rồi một bài chậm chậm nối tiếp. Cô ấy nhìn tôi. Tôi nhìn cô ấy. Rồi cô ấy nắm tay tôi và kéo tôi vào điệu slow. Tôi không rành nhảy điệu slow lắm, nhưng ít ra cũng biết đóng đờ người.

Lời thì thầm của cô ấy thoảng hương nước ép nham lê hòa vớt-ka.

“Hôm nay tôi tìm cậu trong bãi giữ xe.”

Tôi mong là lời thì thầm của tôi vẫn còn mùi kem đánh răng.

“Tôi cũng đã tìm cậu.”

Rồi chúng tôi yên lặng đến hết bài hát. Cô ấy dẫn bước tôi lại gần hơn một chút. Tôi dẫn cô ấy gần hơn một chút. Và chúng tôi tiếp tục nhảy. Đó là khoảnh khắc trong cả ngày rỗng tôi muốn đồng hồ ngừng chạy. Và chỉ ở yên đó một lúc lâu.

Rời khỏi vũ trường, bọn tôi trở lại căn hộ của Peter, và tôi đưa quà tốt nghiệp cho mọi người. Tôi tặng Alice một quyển sách phim nói về Đêm của thầy ma sống mà cô ấy thích, và tôi tặng Mary Elizabeth một cuộn băng video My life as a dog có phụ đề mà cô ấy thích.

Đến lượt cho Patrick và Sam. Tôi đã tự gói quà theo cách đặc biệt. Tôi dùng giấy có chuyện cười của tờ Sunday, bởi vì giấy đó nhiều màu. Patrick xé toạc lớp giấy. Sam thì không xé một tí giấy nào. Cô ấy chỉ gỡ băng keo ra thôi. Rồi họ nhìn thứ bên trong mỗi hộp.

Tôi tặng Patrick các quyển Trên đường, Bữa trưa trần trụi, Bên này thiên đường, Peter Pan, và Hòa bình chia cắt.

Tôi tặng Sam các quyển Giết con chim nhại, Bắt trẻ đồng xanh, Gastby vĩ đại, Hamlet, Walden và Suối nguồn.

Bên dưới những quyển sách là tấm thiệp mà tôi gõ bằng cái máy đánh chữ Sam mua tặng tôi. Hai tấm thiệp nói rằng đây là tất cả những quyển sách tôi ưa thích nhất, và tôi muốn Sam và Patrick sở hữu chúng bởi vì họ là hai người mà tôi thích nhất trên đời.

Lúc hai người đọc thiệp xong, họ yên lặng. Không ai cười hay khóc hay làm gì cả. Bọn tôi chỉ đơn giản là mở lòng nhìn nhau. Hai người biết lời tôi trong tấm thiệp là thật lòng. Và tôi biết điều ấy có ý nghĩa với họ nhiều lắm.

“Mấy tấm thiệp ghi gì vậy?” Mary Elizabeth hỏi.

“Cậu có phiền không hở Charlie?” Patrick hỏi.

Tôi lắc đầu bảo không, thế là hai người đọc lời đề tặng trong thiệp trong khi tôi đi rót đầy vang đỏ vào ly cà phê của tôi.

Lúc tôi trở lại, bọn họ đều nhìn tôi, và tôi nói “Tôi sẽ nhớ mọi người rất nhiều. Tôi hi vọng mọi người vào đại học thật là vui.” Thế rồi tôi bắt đầu khóc bởi vì chợt nhận ra rằng tất cả mọi người đều sắp đi cả. Tôi

nghĩ Peter cho rằng tôi hơi kỳ lạ. Thế là Sam đứng dậy rồi đưa tôi vào bếp, vừa đi vừa bảo tôi rằng “không sao đâu.” Lúc bọn tôi vào bếp rồi, tôi bình tĩnh lại được chút.

Sam hỏi, “Cậu biết một tuần nữa là tôi đi không, Charlie?”

“Ừa, tôi biết.”

“Đừng khóc như vậy nữa nhé.”

“Ừa được.”

“Tôi muốn cậu nghe này.”

“Ừa.”

“Tôi rất sợ bị đơn độc trong đại học.”

“Thật sao?” Tôi hỏi. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó.

“Cũng giống như cậu sợ đơn độc ở đây vậy.”

“Ừa.” Tôi gật đầu.

“Vậy nên ta thỏa thuận với nhau một điều. Khi tôi hết chịu nổi mọi chuyện ở đại học, tôi sẽ gọi cậu, và khi cậu hết chịu nổi ở đây, cậu gọi tôi nhé.”

“Tụi mình viết thư qua lại được không?”

“Hẳn nhiên là được,” cô ấy đáp.

Rồi tôi lại bắt đầu khóc. Đôi lúc cảm xúc của tôi lẫn lộn lung tung hết cả. Nhưng Sam thì nhẫn nại.

“Charlie à, hết mùa hè là tôi lại về, nhưng trước khi nghĩ nhiều tới chuyện đó, bọn mình hãy vui cùng nhau tuần lễ cuối này. Tất cả bọn mình ấy. Được không nào?”

Tôi gật đầu và bình tĩnh lại.

Rồi đêm đó bọn tôi uống, nghe nhạc như thường lệ, nhưng lần này là ở nhà Peter, và thực ra mà nói lại tốt hơn chỗ của Craig, bởi Peter có bộ sưu tập nhạc hay hơn. Khoảng chừng một giờ sáng thì tôi chợt nhận ra một chuyện.

“Thôi chết rồi!”

“Sao vậy, Charlie?”

“Sáng mai tôi phải đi học!”

Thế là bọn họ lăn ra cười rũ rượi.

Peter dẫn tôi vào bếp pha cà phê để tôi tỉnh táo lại mà lái xe về nhà. Tôi nốc liền những tám cốc và sẵn sàng lái chừng hai mươi phút. Rắc rối là lúc tôi về đến nhà rồi, vì cà phê làm tôi tỉnh như sáo, không cách chi ngủ được. Gần tới lúc đi học, tôi thấy như sắp toi đời. May một nỗi là không còn bài kiểm tra cuối kỳ nào cả, và học trò bọn tôi chỉ có xem phim ngắn này nọ cả ngày. Thế là tôi ngủ ngon lành hết biết. Tôi cũng vui nữa, bởi vì đến trường mà không gặp được bạn bè thì thật là cô đơn.

Hôm nay thì khác bởi tôi không ngủ, và tối qua tôi cũng không gặp được Sam hay Patrick bởi vì hai người bạn đi ăn tối cùng ba mẹ. Và anh tôi thì lại kẹt hẹn hò với một chị gái “xinh tươi” hôm lễ tốt nghiệp. Chị tôi bạn chơi với bạn trai. Và ba mẹ tôi vẫn còn mệt như sau bữa tiệc mừng tốt nghiệp.

Hôm nay, các thầy cô để học trò ngồi nói chuyện với nhau sau khi bọn tôi nộp lại sách giáo khoa. Tôi thật chẳng quen đứa nào cả, có lẽ ngoại trừ Susan, nhưng sau lần gặp nọ ở hành lang, cô ấy tránh tôi còn hơn tránh tà. Nên tôi chẳng nói năng gì. Duy nhất giờ của thầy Bill là vui, bởi vì tôi được nói chuyện với thầy. Giờ học hết, tôi thật buồn lúc chào tạm biệt thầy, nhưng thầy nói đó không phải là tạm biệt. Tôi có thể gọi thầy bất kỳ lúc nào suốt mùa hè nếu tôi muốn nói chuyện hay là mượn sách, và chuyện đó làm tôi thấy khá hơn chút.

Có một đứa trẻ rằng lộ xỉ tên là Leonard gọi tôi là “cục cưng của thầy” khi tôi ra hành lang sau giờ thầy Bill, nhưng tôi chẳng để tâm bởi tôi nghĩ nó chẳng hiểu cái gì cả.

Tôi ăn trưa ngoài trời, trên một băng ghế chỗ bọn tôi từng hay hút thuốc. Ăn xong cái bánh sô-cô-la, tôi châm một điếu, và tôi hơi mong ai đó lại xin tôi một điếu, nhưng chẳng có ai cả.

Khi hết giờ học cuối, bọn học trò hoan hô và bàn tính với nhau kế hoạch kỳ nghỉ hè. Và mọi người dọn sạch tủ cá nhân của họ bằng cách vứt bữa giấy tờ, sách vở xuống sàn lối đi. Khi bước lại tủ của mình, tôi thấy một đứa trẻ nhom dưng tủ đồ kế bên cả năm nay. Trước giờ, tôi chưa từng chuyện trò gì với nó.

Tôi háng giọng rồi nói, “Chào. Tôi tên Charlie.”

Nó chỉ đáp gọn lỏn, “Tao biết.”

Rồi nó đóng cửa tủ rồi đi mất.

Thế là tôi mở tủ của tôi, bỏ hết giấy tờ cũ và các thứ vào ba-lô, rồi bước trên mớ sách vở và giấy tờ trên lối đi tới bãi đậu xe bên ngoài. Rồi tôi lên xe buýt. Và tôi viết bức thư này cho bạn.

Thực ra tôi rất vui là năm học đã hết. Tôi muốn dành thời gian nhiều bên cạnh bè bạn trước khi họ đi xa. Nhất là Sam.

Sẵn tôi kể luôn là rốt cuộc tôi đạt điểm A tròn cho cả năm học. Mẹ tôi rất tự hào và đính phiếu điểm trên tủ lạnh.

Thương mến,

Charlie

Ngày 22 tháng Sáu, 1992

Bạn thân mến,

Cái đêm trước khi Sam đi khiến cả tuần cuối trở nên mờ nhạt. Sam cuống cuống bởi cô ấy vừa dành thời gian chơi với bọn tôi, vừa phải chuẩn bị lên đường. Mua sắm này nọ. Xếp đồ xếp đạc. Đại loại vậy.

Mỗi đêm, bọn tôi lại tụ hội sau khi Sam chào tạm biệt một người chú bác nào đó, hoặc đi ăn trưa với mẹ cô ấy, hoặc đi mua đồ dùng học tập. Cô ấy sợ hãi, và chỉ khi nào cô ấy làm một hợp bất kỳ thức gì mà bọn tôi đang uống, hoặc rít một hơi bất kỳ thứ gì mà bọn tôi đang hút, cô ấy mới hòa dịu và trở lại là Sam.

Trong tuần này, có một chuyện mà Sam mong đợi là bữa ăn trưa cùng Craig. Cô ấy bảo cô ấy muốn hẳn nói lời “từ biệt”, kể cũng may, vì hóa ra Craig còn đủ tử tế mà nói rằng cô ấy đã đúng khi chia tay với hẳn. Rằng cô ấy là một người đặc biệt. Và rằng hẳn lấy làm tiếc cũng như cầu chúc cho cô ấy được mạnh khỏe. Kể ra thì thời điểm con người ta chọn để tỏ ra rộng lượng cũng lạ lùng.

Hay nhất là Sam nói cô ấy không hỏi hẳn về những cô gái có lẽ hẳn đang hẹn hò, dù cô rất biết. Cô ấy không muốn tỏ ra cay chua chuyện cũ. Dẫu vậy, cô ấy buồn. Nhưng trong nỗi buồn có niềm hi vọng. Đó là kiểu buồn cần thời gian để nguôi ngoai.

Đêm trước khi cô ấy lên đường, bọn tôi đều tụ ở nhà của Sam và Patrick. Bob, Alice, Mary Elizabeth (không đi cùng Peter), và tôi. Bọn tôi ngồi trên tấm thảm trong phòng “bi-a,” ôn lại những kỷ niệm.

Nhớ cái sơ diễn mà Patrick làm điều này... Nhớ lúc Bob làm điều nọ... Nhớ lúc Charlie, hay Mary Elizabeth, hay Alice, hay Sam...

Những mẫu tiểu lâm ruột không còn là thứ gây cười đơn thuần. Chúng đã trở thành những câu chuyện. Không ai nhắc những kẻ khiến ta không vui, hoặc những lúc ta buồn rầu. Và không có ai sâu não miễn là bọn tôi còn có thể trì hoãn ngày mai bằng những hoài niệm khác nữa.

Sau một lúc, Mary Elizabeth cùng Bob và Alice ra về, nói rằng sáng họ sẽ quay lại để tiễn Sam. Thế nên chỉ còn tôi, Patrick, và Sam. Cứ ngồi đó, không nói gì mấy. Đến lúc bọn tôi bắt đầu chuỗi hoài niệm của mình.

Nhớ cái lúc Charlie tới gặp anh em mình lần đầu trong trận bóng bầu dục... Rồi nhớ cái lúc Charlie xì bánh xe của tên Dave ở buổi khiêu vũ mừng cựu học sinh... Rồi nhớ cái bài thơ... Rồi cuộn băng nhạc... Rồi tờ báo Punk Rocky in màu... Rồi nhớ cái lúc bọn mình đều thấy vô tận...

Sau khi tôi nói xong, bọn tôi đều trầm ngâm và buồn buồn. Trong tĩnh lặng, tôi nhớ đến cái lần nọ mà tôi chưa kể với ai hết. Đó là lúc ba đứa đang thả bộ. Chỉ có ba đứa thôi. Và tôi đi giữa. Tôi không nhớ bọn tôi đang đi đến đâu, hay bọn tôi đi từ đâu. Tôi còn chẳng nhớ lúc ấy mùa gì. Tôi chỉ nhớ là đã bước đi giữa hai người và lần đầu tiên cảm thấy tôi thuộc về đâu đó.

Sau cùng thì Patrick đứng dậy.

“Tôi mệt rồi, mấy bồ tèo. Ngủ ngon nhé.”

Cậu ấy vò búi tóc hai đứa rồi đi lên phòng. Sam quay sang tôi.

“Charlie này, tôi phải xếp vài thứ đồ. Cậu ở lại với tôi lát nữa nhé?”

Tôi gật đầu, rồi chúng tôi đi lên lầu.

Lúc đi vào phòng cô ấy, tôi để ý thấy mọi thứ khác đi so với cái đêm Sam hôn tôi. Những bức ảnh được tháo xuống, tủ com-mốt trống không, và tất cả là một đồng to trên giường. Tôi tự nhủ là không khóc dù có gì đi nữa, bởi vì tôi không muốn Sam bị rối thêm.

Thế là tôi nhìn cô ấy xếp đồ, cố ghi nhớ càng nhiều chi tiết càng tốt. Mái tóc dài, cổ tay mỏng manh cùng đôi mắt màu lục. Tôi muốn nhớ tất cả. Nhất là giọng nói của cô ấy.

Sam nói đến nhiều chuyện, cố tránh xúc động mạnh. Cô ấy nói về chuyến lái xe dài ngày mai, ba mẹ cô ấy đã thuê hẳn một chiếc xe tải. Cô ấy không biết các giờ học sẽ như thế nào, và rốt cuộc “chuyên ngành” của cô ấy sẽ là gì. Cô ấy bảo cô ấy không muốn gia nhập hội nữ sinh, nhưng mong được xem bóng bầu dục. Cô ấy chỉ càng lúc càng buồn hơn. Cuối cùng, cô ấy quay lại.

“Tại sao cậu không rủ tôi đi chơi sau vụ của Craig?”

Tôi chỉ ngồi thõn ra. Tôi không biết nói gì. Cô ấy thở thê.

“Charlie này... Sau chuyện với Mary Elizabeth ở bữa tiệc rồi bọn mình sánh bước ở vũ hội, và mọi thứ...”

Tôi không biết nói gì. Thật sự là tôi theo không kịp.

“Thôi được, Charlie à... Tôi nói thế này cho dễ. Khi chuyện của Craig đổ bể, cậu nghĩ gì?” Cô ấy thực lòng muốn biết.

Tôi đáp, “À tôi nghĩ ngợi nhiều điều. Nhưng trên hết đối với tôi mà nói, chuyện cậu bị đau khổ quan trọng hơn là chuyện tên Craig không còn là bạn trai của cậu nữa. Và nếu như vậy có nghĩa rằng tôi sẽ không bao giờ được mơ mộng về cậu, miễn là cậu hạnh phúc, thì không sao cả. Đó là lúc tôi nhận ra tôi thật sự yêu cậu.”

Cô ấy ngồi xuống cạnh tôi. Cô ấy nói khe khẽ.

“Charlie à, cậu không hiểu sao? Tôi đâu có cảm nhận được điều ấy. Dẫu nó ngọt ngào hay gì đi nữa, hình như có đôi lúc cậu ở đâu đâu. Thật tuyệt khi ta có thể lắng nghe và dành bờ vai cho ai đó tựa vào, nhưng đến lúc người đó không cần một bờ vai thì sao. Sẽ ra sao nếu họ cần đôi tay hay gì khác? Ta đâu thể nào cứ ngồi yên mà ưu tiên cho cuộc sống của người khác và cho rằng như vậy là yêu. Đơn giản là ta không thể. Ta phải hành động.”

“Như là làm gì?” Tôi hỏi, miệng khô khốc.

“Tôi đâu biết. Như là ta nắm lấy tay người đó lúc điệu slow vang lên. Hoặc ta chủ động hẹn ai đó đi chơi. Hoặc nói ra cho mọi người biết ta cần gì. Hay ta muốn gì. Giống như lúc trên sàn nhảy, cậu muốn hôn tôi chứ?”

“Đúng,” tôi đáp.

“Thế thì tại sao cậu không hôn?” Cô ấy hỏi rất nghiêm chỉnh.

“Bởi vì tôi nghĩ là cậu không muốn tôi hôn.”

“Tại sao cậu nghĩ vậy?”

“Bởi vì những gì cậu đã nói.”

“Lời tôi nói hồi chín tháng trước đó à? Khi tôi bảo cậu đừng mơ mộng về tôi như thế?”

Tôi gật đầu.

“Charlie, tôi cũng bảo cậu đừng khen Mary Elizabeth đẹp. Và hãy hỏi nó thật nhiều thứ, cũng như không ngắt lời nó. Giờ nó đang quen một người hoàn toàn ngược lại những lời ấy. Và hai đứa nó vui vẻ vì con người Peter là như vậy. Anh ấy là chính mình. Và anh ấy làm những điều như thế.”

“Nhưng tôi đâu có thích Mary Elizabeth.”

“Charlie, cậu hiểu sai vấn đề rồi. Cái chính là tôi nghĩ cậu sẽ không hành xử khác mấy ngay cả khi cậu có thích Mary Elizabeth đi nữa. Giống như lúc cậu có thể xông vào cứu Patrick và đánh hai tên đang nện anh ấy, nhưng còn lúc Patrick tự hại mình thì sao? Như cái lúc hai người tới công viên ọ? Hoặc lúc anh ấy hôn cậu? Cậu có muốn anh ấy hôn không?”

Tôi lắc đầu bảo không.

“Vậy sao cậu để anh ấy làm?”

“Tôi chỉ cố bầu bạn thôi,” tôi đáp.

“Nhưng cậu làm không được, Charlie. Những lúc như vậy, cậu không phải là bạn của anh ấy. Bởi vì cậu không thật lòng.”

Tôi ngồi yên như tượng. Tôi nhìn sàn nhà. Tôi im như thóc. Rất bức bối.

“Charlie à, lý do tôi bảo cậu đừng mơ mộng về tôi như thế hồi chín tháng trước chính là những điều tôi đang nói với cậu bây giờ đây. Không phải vì Craig. Không phải vì tôi nghĩ là cậu không tốt. Đơn giản là tôi không muốn bị ai đó thỉnh thích thoáng qua. Nếu ai đó thích tôi, tôi muốn người đó thích con người thật của tôi kia, chứ không phải con người trong tâm tưởng của họ. Và tôi không muốn người ta cứ im ỉm mà thích đâu. Tôi muốn người ta bày tỏ, để tôi cũng cảm nhận được. Tôi muốn người ta có thể làm bất cứ gì họ muốn khi ở bên tôi. Và nếu người ta làm gì đó tôi không thích, tôi sẽ nói ra.”

Cô ấy bắt đầu thút thít. Nhưng cô ấy không muốn.

“Cậu có biết là tôi trách Craig chuyện không cho tôi làm điều này điều kia? Cậu có biết bây giờ tôi thấy nghĩ như vậy là gốc rễ nào không? Có thể hẳn không động viên tôi làm điều này điều kia, nhưng hẳn cũng đâu có cản. Nhưng sau một thời gian, tôi không làm gì cả bởi tôi không muốn hẳn nghĩ khác về tôi. Cái chính là tôi không thành thực. Bởi thế, sao tôi lại quan tâm tới chuyện hẳn có yêu tôi hay không, trong khi thực tế hẳn chẳng biết gì về tôi hết?”

Tôi ngẩng lên nhìn cô ấy. Cô ấy không khóc nữa.

“Vậy là ngày mai tôi đi. Và tôi sẽ không để điều ấy lặp lại khi quen bất kỳ ai khác. Tôi sẽ làm những gì tôi muốn làm. Tôi sẽ sống đúng con người thật của tôi. Và tôi sẽ nghiền ngẫm điều đó. Nhưng ngay lúc này, tôi đang bên cạnh cậu. Và tôi muốn biết cậu ở đâu, cậu cần gì, và cậu muốn làm gì.”

Cô ấy kiên nhẫn chờ câu trả lời của tôi. Nhưng sau những gì cô ấy nói, tôi nghĩ tôi chỉ nên làm điều tôi muốn làm. Chứ không phải nghĩ về nó. Không phải nói nó ra. Và nếu cô ấy không thích, cô ấy sẽ bày tỏ. Và chúng tôi có thể xếp đồ tiếp.

Thế nên tôi hôn cô ấy. Và cô ấy hôn lại. Rồi chúng tôi nằm xuống sàn và hôn tiếp. Một cảm giác mềm mại. Chúng tôi gây những tiếng động khe khẽ. Và yên lặng. Chúng tôi lên giường và nằm lên trên những thứ chưa bỏ vào va-li. Và chúng tôi âu yếm nhau từ eo trở lên, ngoài lớp áo. Rồi dưới lớp áo. Rồi không còn áo nữa. Và cảm thấy thật đẹp đẽ. Cô ấy thật đẹp đẽ. Cô ấy cầm tay tôi đẩy nhẹ vào bên dưới quần cô ấy. Rồi tôi chạm vào. Thật không thể tin được. Cứ như mọi chuyện đều bỗng bừng sáng tỏ. Cho đến lúc cô ấy đưa tay vào dưới quần tôi, rồi cô ấy chạm vào.

Rồi tôi ngăn cô ấy lại.

“Sao vậy? Cậu bị đau à?”

Tôi lắc đầu. Thực ra tôi thích. Tôi không biết có gì không phải.

“Tôi xin lỗi. Tôi không...”

“Không, đừng xin lỗi” tôi đáp.

“Nhưng tôi thấy buồn,” cô ấy nói.

“Xin đừng buồn. Tôi thấy rất tuyệt,” tôi nói. Tôi bắt đầu thấy cơn buồn bực dâng lên.

“Cậu chưa sẵn sàng?”

Tôi gật đầu. Nhưng đó không phải lý do. Tôi không biết lý do là gì cả.

“Cậu chưa sẵn sàng thì không sao đâu,” cô ấy nói. Cô ấy thật dịu dàng với tôi, nhưng tôi chỉ cảm thấy đau lòng quá đổi.

“Charlie này, cậu muốn về nhà không?” Cô ấy hỏi.

Hình như tôi gật đầu, bởi cô ấy giúp tôi mặc đồ vào. Và rồi cô ấy mặc lại áo. Và tôi muốn tự nện mình một trận vì xử sự con nít quá. Bởi vì tôi yêu Sam. Và chúng tôi đang bên cạnh nhau. Và tôi làm hỏng cả. Làm hỏng cả. Chỉ có thể nói là khủng khiếp. Tôi cảm thấy thật khủng khiếp.

Cô ấy đưa tôi ra ngoài.

“Cậu cần đưa về không?” Cô ấy hỏi. Tôi có xe của ba. Tôi không say. Cô ấy trông rất lo lắng.

“Không đâu, cảm ơn.”

“Charlie à, thế này thì tôi không để cậu lái xe được đâu.”

“Tôi xin lỗi. Tôi đi bộ vậy,” tôi nói.

“Hai giờ sáng rồi. Để tôi đưa cậu về.”

Cô ấy vào phòng khác để lấy chìa khóa xe. Tôi chỉ đứng thuôn ra ở hiên trước. Tôi cảm thấy muốn chết cho xong.

“Mặt cậu tái mét à, Charlie. Cậu uống nước nhé?”

“Không. Tôi không biết nữa.” Tôi òa khóc nức nở.

“Nào, nằm xuống ghé nghỉ nhé,” cô ấy nói.

Cô ấy đỡ tôi nằm xuống ghé dài. Cô ấy lấy khăn lau mặt đắp lên trán tôi.

“Tối nay cậu nằm đây nghỉ nhé, được không?”

“Ừa được.”

“Gắng bình tĩnh lại. Thở sâu vào.”

Tôi làm theo lời cô ấy. Và ngay trước lúc tôi thiếp đi, tôi nói gì đó.

“Ta không thể tiếp tục làm vậy nữa. Ta xin lỗi.”

“Không sao đâu, Charlie. Hãy ngủ đi.”

Nhưng lúc đó tôi đâu còn nói với Sam nữa. Tôi đang nói với ai khác.

Trong khi ngủ, tôi mơ thế này. Anh tôi, chị tôi và tôi đang xem tivi cùng dì Helen của tôi. Cảnh và người như một khúc phim quay chậm. m thanh thì đặc sánh. Và dì đang âu yếm tôi như Sam đã âu yếm tôi. Đó là lúc tôi bừng tỉnh. Và tôi chẳng biết cái quái gì đang xảy ra. Sam cùng Patrick đang đứng bên cạnh. Patrick hỏi tôi có muốn ăn sáng không. Hình như tôi gật đầu. Chúng tôi đi rồi ăn. Sam trông vẫn còn lo lắng. Patrick thì bình thường. Chúng tôi ăn thịt xông khói và trứng cùng ba mẹ hai người, và mọi người nói

mấy chuyện vặt vãnh. Tôi không hiểu sao lại kể bạn nghe về thịt xông khói và trứng. Đâu có quan trọng gì. Không quan trọng chút nào hết. Mary Elizabeth và mọi người ghé nhà, và trong khi mẹ của Sam bận kiểm tra lại mọi thứ cho chắc, chúng tôi bước ra lối sân. Ba mẹ Patrick và Sam lên chiếc xe tải. Patrick lên ngồi bên tay lái chiếc bán tải của Sam, bảo mọi người rằng vài ngày nữa cậu ấy sẽ gặp lại họ. Rồi Sam ôm và nói lời tạm biệt mọi người. Vì cô ấy sẽ trở về vài ngày trước khi hết mùa hè, nên đó là lời hẹn “sớm gặp lại” hơn là tạm biệt.

Tôi đến sau cùng. Sam bước lại và ôm tôi một lúc lâu. Rồi cô ấy thì thầm vào tai tôi. Cô ấy nói nhiều điều tuyệt vời, rằng tôi chưa sẵn sàng vào đêm đó cũng không sao cả, cô ấy sẽ nhớ tôi nhiều nhường nào, và cô ấy muốn tôi tự bảo trọng khi cô ấy đi xa.

“Cậu là người bạn tốt nhất của mình,” tôi chỉ có thể đáp vậy.

Cô ấy mỉm cười rồi hôn lên má tôi, và trong một thoáng giây, chuyện buồn đêm qua như tan biến. Nhưng có cảm giác đó là một lời chia ly chứ không phải là “sớm gặp lại.” Cái chính là tôi không khóc. Tôi không biết mình cảm thấy gì.

Sau cùng, Sam leo lên chiếc bán tải của cô ấy, rồi Patrick nổ máy. Và một bài hát hay vang lên. Mọi người mỉm cười. Gồm cả tôi. Nhưng tôi không còn ở đó nữa.

Trước khi những chiếc xe chạy ra khỏi tầm mắt, tôi quay lại và mọi thứ lại bắt đầu tệ hại. Nhưng lần này, tôi cảm thấy tệ hơn nữa. Mary Elizabeth và mọi người lúc này đang khóc, họ hỏi tôi muốn cùng đi tới quán Big Boy hay chỗ nào không. Tôi nói không với họ, cảm ơn, tôi cần về nhà.

“Có sao không vậy, Charlie?” Mary Elizabeth hỏi. Đường như vẻ mặt tôi lại kém đi khiến cô ấy lo lắng.

“Tôi không sao, chỉ bị mệt thôi,” tôi nói dối. Tôi vào xe của ba, rồi lái đi. Và tôi nghe được tất cả những bài hát nọ trên đài phát thanh, nhưng cái đài đang tắt. Và khi tôi tới được lối vào nhà, tôi nghĩ là tôi bỏ xe còn nổ máy mà vào nhà. Tôi chỉ gắng lết lại chiếc ghế dài trong phòng khách, trong đó đặt tivi. Tôi có thể nhìn thấy chương trình đang phát dù tivi thì đang tắt.

Tôi không biết mình bị cái gì. Kiểu như tôi chỉ có thể tiếp tục viết nhảm nhí thế này để không bị vỡ tan ra. Sam đi rồi. Và Patrick sẽ vắng nhà vài ngày. Và tôi đơn giản là không thể nói chuyện với Mary Elizabeth hay bạn bè hay anh tôi hay bất kỳ ai trong nhà tôi hết. Có lẽ ngoại trừ dì Helen. Nhưng dì chết rồi. Và ngay cả khi dì còn ở đây, tôi nghĩ là tôi không thể nói chuyện với dì. Bởi vì tôi bắt đầu cảm thấy giấc mơ về dì đêm qua là sự thật. Và các câu hỏi của chuyên gia điều trị cho tôi không kỳ cục chút nào hết.

Tôi không biết bây giờ tôi phải làm gì. Tôi biết có những người đang trong cảnh ngộ tệ hơn tôi nhiều. Tôi biết điều đó, nhưng bất kể như vậy, tôi đang khổ sở vô cùng, và tôi đơn giản là không tài nào thôi nghĩ về đứa trẻ ăn khoai tây chiên cùng mẹ của nó trong cái siêu thị mà tôi đi, rồi nó sẽ lớn lên và đánh chị tôi. Tôi sẽ làm bất cứ gì để không nghĩ như vậy. Tôi biết tôi đang nghĩ quá nhanh, vì ý nghĩ trong đầu tôi như ảo giác, nhưng nó cứ ở đó, không chịu tan đi. Tôi vẫn cứ nhìn thấy thằng bé đó, và nó cứ đánh chị tôi mãi, không chịu dừng, tôi muốn nó dừng bởi vì nó không cố ý, nhưng nó không nghe, tôi không biết phải làm gì.

Tôi xin lỗi, nhưng thư này phải dừng tại đây.

Nhưng trước tiên, tôi muốn cảm ơn bạn đã làm một trong những người biết lắng nghe và thông hiểu và không gặng lên giường với ai đó dù bạn có thể. Tôi nói thật lòng, và tôi xin lỗi đã khiến bạn chịu đựng điều này trong khi bạn còn không biết tôi là ai, và hai ta chưa bao giờ gặp nhau ngoài đời, và tôi không thể nói với bạn tôi là ai bởi vì tôi đã hứa giữ kín tất cả những bí mật nhỏ này. Tôi chỉ không muốn bạn nghĩ rằng tôi chọn bữa tên bạn trong một cuốn danh bạ điện thoại. Tôi sẽ buồn chết được nếu bạn nghĩ vậy. Thế nên xin bạn hãy tin tôi khi tôi nói rằng tôi cảm thấy khủng khiếp sau khi Michael chết, và tôi thấy một bạn nữ trong lớp, người này lơ tôi đi, nhưng lại kể tất tần tật về tôi với một người bạn của cô ấy. Và ngay cả khi tôi không biết bạn, tôi có cảm giác là tôi biết, bởi cách bạn nói cho thấy bạn là một con người tốt đẹp. Ấy là con người sẽ không phiền hà chuyện nhận thư của một đứa tuổi tôi. Ấy là người sẽ hiểu rằng những bức thư lại tốt hơn một quyển nhật ký, bởi vì hai lẽ, một là những bức thư là chia sẻ tâm tình, hai là một quyển nhật ký có thể bị ai đó tìm ra. Tôi đơn giản là không muốn bạn lo lắng cho tôi, hay nghĩ rằng bạn đã gặp tôi, hoặc lãng phí thời gian của bạn nữa. Tôi rất lấy làm tiếc là đã làm bạn lãng phí thì giờ bởi vì bạn là

người rất quan trọng đối với tôi, hi vọng bạn sẽ sống một cuộc đời thật rực rỡ bởi vì tôi thực lòng nghĩ rằng bạn xứng đáng. Tôi thực sự nghĩ vậy. Tôi hi vọng bạn cũng mong như vậy. Thế nhé. Chào tạm biệt.

Thương mến,

Charlie

Phản kết

Ngày 23 tháng Tám, 1992

Bạn thân mến,

Hai tháng rồi tôi ở trong bệnh viện. Họ mới cho tôi về hôm qua. Bác sĩ kể lại với tôi rằng ba và mẹ tôi thấy tôi đang ngồi trên ghế dài ở phòng khách. Lúc ấy tôi hoàn toàn trần trụi, chỉ nhìn vào tivi, mà tivi thì đang tắt. Tôi không nói năng hay dừng xem. Thậm chí ba tôi còn tát tôi để đánh thức tôi dậy, mà như tôi đã kể, ông không bao giờ đánh con. Nhưng chẳng ích gì. Thế nên họ đưa tôi vào cái bệnh viện mà hồi bảy tuổi tôi vào điều trị sau khi dì Helen của tôi chết. Họ kể là tôi không nói năng hay nhận ra bất kỳ ai suốt một tuần. Ngay cả Patrick, tôi đoán là cậu ấy có ghé thăm lúc ấy. Nghĩ tới thật đáng sợ.

Tôi chỉ nhớ được chuyện bỏ thư vào hòm thư. Chuyện tiếp theo tôi biết là tôi đang ngồi trong phòng khám của bác sĩ. Và tôi nhớ ra dì Helen của tôi. Và tôi bắt đầu khóc. Bác sĩ hóa ra lại là một phụ nữ rất hiền hậu, hỏi tôi các câu hỏi. Rồi tôi trả lời.

Tôi thực sự không muốn kể lại các câu hỏi đáp ấy. Nhưng mừng tượng rằng mọi thứ mà tôi mơ về dì Helen của tôi là đúng. Rồi sau một thoáng, tôi hiểu được chuyện ấy xảy ra mỗi ngày thứ Bảy lúc nhà tôi xem tivi.

Vài tuần đầu ở bệnh viện tôi rất khổ sở.

Khổ nhất là lúc tôi ngồi trong phòng của bác sĩ lúc cô kể với mẹ và ba tôi điều đã xảy ra. Tôi chưa từng thấy mẹ tôi khóc thảm thiết đến vậy. Hay ba tôi giận dữ đến vậy. Bởi vì hai người không biết chuyện lúc nó đang xảy ra.

Nhưng từ lúc đó, cô bác sĩ đã giúp tôi hiểu ra nhiều thứ. Về dì Helen của tôi. Và về gia đình tôi. Về bè bạn. Và chính tôi. Để làm được chừng ấy phải mất nhiều thời gian, và suốt quá trình ấy cô rất nhiệt tình.

Tuy vậy, điều tôi trông đợi nhiều nhất là những khi có người lại thăm. Những ngày ấy, nhà tôi, gồm cả anh và chị tôi luôn vào thăm, đến khi anh tôi phải trở lại trường để chơi bóng bầu dục. Sau đó, nhà tôi vào thăm mà thiếu anh, nhưng anh gửi bưu thiếp cho tôi. Trong bưu thiếp gần đây nhất, anh còn kể với tôi rằng anh đã đọc bài viết của tôi về quyển Walden và anh thích nó lắm, điều này làm tôi rất vui. Giống như lần đầu tiên tôi gặp Patrick vậy. Cái hay nhất của Patrick là lúc ta phải nằm viện, cậu ấy không đổi cách cư xử. Cậu ấy cứ pha trò để khiến ta vui lên, thay vì hỏi han bệnh tình này nọ. Cậu ấy còn mang cho tôi lá thư Sam gửi, trong đó Sam nói rằng cuối tháng Tám cô ấy sẽ về, và nếu lúc đó tôi khỏe rồi, cô ấy cùng Patrick sẽ lái xe đưa tôi qua con đường hầm. Và lần này, nếu thích thì tôi có thể đứng sau thùng chiếc bán tải. Những chuyện như vậy nâng đỡ tôi nhiều hơn cả.

Những ngày tôi có thư cũng vui nữa. Ông nội gửi cho tôi một bức thư tràn trề tình cảm. Cô cả của tôi cũng gửi thư. Bà ngoại cùng cậu cả Phil cũng gửi thư. Cô Rebecca của tôi còn gửi tôi bó hoa với tấm thiệp có chữ ký của toàn bộ anh em họ tôi ở Ohio. Thật vui được biết rằng họ đang nghĩ tới tôi, cũng vui ngang với lúc Patrick dẫn Mary Elizabeth cùng Alice và Bob và mọi người vào thăm. Có cả Peter và Craig. Tôi đoán là họ dần hòa với nhau rồi. Và tôi vui vì họ lại là bạn nhau. Giống như tôi vui vì Mary Elizabeth giành hết phần nói. Bởi vì điều đó khiến tôi cảm thấy bình thường hơn. Mary Elizabeth còn ở lại lâu hơn những người khác một chút. Tôi thật vui vì được dịp trò chuyện riêng với cô ấy trước khi cô ấy lên đường đi Berkeley. Giống như tôi đã mừng cho thầy Bill cùng bạn gái của thầy khi hai người đến thăm tôi hồi nửa tháng trước. Tháng Mười Một này hai người sẽ cưới nhau, và hai người muốn tôi đến dự đám cưới. Thật là tốt khi ta có gì đó để mà mong đợi.

Thời điểm mà tôi cảm thấy mọi thứ bắt đầu tốt đẹp là khi chị và anh tôi ở lại sau khi ba mẹ tôi đã ra về. Lúc đó là đầu hồi tháng Bảy. Hai người hỏi tôi nhiều điều về dì Helen bởi tôi đoán là ngày xưa họ không hề bị gì cả. Rồi anh tôi trông thật buồn. Và chị tôi trông thật cău. Chính vào lúc ấy mọi thứ bắt đầu trở nên rõ hơn bởi vì sau đó không còn ai để mà căm ghét nữa.

Ý tôi là khi tôi nhìn anh và chị, và tôi nghĩ có lẽ ngày nào đó chị sẽ thành người cô, còn anh sẽ trở thành người cậu hoặc bác, cũng giống như tôi sẽ trở thành một người cậu hoặc chú. Giống như mẹ tôi và dì Helen đã là chị em với nhau.

Và tất cả mọi người có thể ngồi lại với nhau và không ưa nhau và trách móc nhiều người khác vì những gì họ làm hoặc không làm, hoặc không biết điều gì đó. Tôi không rõ nữa. Tôi cho là lúc nào cũng có người bị trách. Có lẽ nếu ông ngoại tôi không đánh mẹ, mẹ tôi sẽ không ít nói như vậy. Và có lẽ bà đã không cưới ba tôi vì mỗi lý do là ông chẳng đánh ai. Và có lẽ tôi đã không ra đời. Nhưng tôi được sống trong đời này thật là vui lắm, nên tôi không biết nói gì nữa, đặc biệt bởi vì mẹ tôi có vẻ sống hạnh phúc, và tôi không biết người ta còn muốn gì hơn nữa.

Nếu tôi mà trách dì Helen của tôi thì chẳng khác nào tôi sẽ phải trách ba của dì vì đã đánh dì và người bạn của gia đình đã ăn nằm với dì khi dì còn trẻ. Và trách cả người ăn nằm với ông ta. Và trách trời đất vì đã không ngăn tất cả những chuyện ấy, thế là mọi chuyện lại càng tệ hơn. Và tôi đã trách móc như thế một thời gian, nhưng giờ thì không được nữa. Bởi vì làm vậy chẳng đi tới đâu cả. Bởi vì cái chính không phải như thế.

Tôi không là chính mình bởi vì những gì tôi mơ và nhớ được về dì Helen. Sau khi mọi thứ lắng xuống, tôi ngộ ra như vậy. Với tôi, ngộ ra điều ấy rất là quan trọng. Nó làm cho mọi thứ trở nên rõ ràng và thống nhất. Đừng hiểu lầm tôi. Tôi biết rằng chuyện đã xảy ra là quan trọng. Và tôi cần phải nhớ. Nhưng giống như lời bác sĩ kể với tôi về hai anh em nhà họ có ông cha nghiện rượu nặng. Một người sau đó lớn lên thành một thợ mộc tài ba và chẳng bao giờ uống rượu. Người còn lại rồi cuộc lại là kẻ nghiện rượu hết như ông cha. Khi người ta hỏi người con trai cả tại sao anh ta không uống rượu, anh ta đáp rằng sau khi chứng kiến người cha phải chịu khổ sở cả đời, anh ta không thể nào để bản thân uống rượu dù chỉ một giọt. Rồi người ta hỏi người con trai kế, tay này bảo rằng có lẽ hẳn đã nhiễm thói bê tha từ hồi còn được ẵm ngửa. Bởi thế, tôi cho rằng chúng ta trở thành chúng ta ngày hôm nay là vì nhiều lý do. Và có lẽ chúng ta chẳng bao giờ biết hết được. Nhưng ngay cả khi chúng ta không được lựa chọn mình xuất phát từ đâu, chúng ta vẫn có thể chọn lựa đích đến từ xuất phát điểm ấy. Đôi tay chúng ta có thể làm nên. Và chúng ta có thể gắng mà chấp nhận những điều ấy.

Tôi nghĩ rằng sau này mà tôi có con, khi bọn chúng đau khổ, tôi sẽ không bảo chúng rằng người ta đang phải chết đói ở đâu đó, hay gì đó tương tự, bởi vì làm vậy sẽ không thay đổi được sự thật là chúng đau khổ. Và ngay cả khi một người nào đó có cảnh đời bất hạnh hơn nhiều, sự thật vẫn là ta có cái mà ta có. Tốt và xấu. Cũng giống như lời chị tâm sự hồi tôi còn trong bệnh viện. Chị bảo rằng rất lo chuyện đi học đại học, và cứ theo những gì tôi đã trải qua mà xét, chị thấy chẳng biết làm sao. Nhưng tôi không hiểu vì có gì chị lại lúng túng. Tôi cũng sẽ lo lắng chứ. Mà thực ra, tôi nghĩ tôi sẽ không bị tệ hơn hay được khá hơn chị. Không biết nữa. Chỉ là khác thôi. Có lẽ chuyện xem xét mọi việc theo một quan điểm nào đó là tốt, nhưng thì thoảng tôi nghĩ quan điểm duy nhất là phải hiện hữu. Như Sam đã nói. Bởi vì cảm xúc của ta có này kia thì không sao. Và ta phải thật lòng bày tỏ cảm xúc.

Hôm qua, lúc tôi ra viện, mẹ tôi lái xe đưa tôi về nhà. Khi ấy là buổi chiều, bà hỏi tôi có đói không. Tôi đáp có. Rồi bà hỏi tôi muốn ăn gì, và tôi nói với bà rằng tôi muốn đi ăn ở McDonald's giống như nhà tôi từng đi ăn lúc tôi còn nhỏ, bị bệnh và nghỉ học ở nhà. Thế là cả nhà tôi tới đó. Thật là vui khi có mẹ bên cạnh và tôi được ăn khoai tây chiên. Rồi tối hôm đó tôi cùng cả nhà dùng bữa tối, cũng như trải qua những khoảnh khắc khác y như lúc trước. Đó mới là điều vui nhất. Mọi thứ cứ tiếp diễn. Mọi người trong nhà tôi không nói nặng nề về bất kỳ thứ gì. Cả gia đình chỉ đơn giản bên nhau. Và thế là đủ.

Thế là ngày hôm nay ba tôi đi làm. Và mẹ tôi đưa chị tôi và tôi đi mua gấp cho chị mấy thứ còn thiếu bởi vài ngày nữa là chị lên đường học đại học rồi. Khi ba mẹ con trở lại, tôi gọi cho số nhà Patrick bởi vì cậu ấy bảo lúc đó hẳn Sam đã về rồi. Sam nhắc máy. Được nghe giọng cô ấy tôi thật vui.

Sau đó, hai người đánh chiếc bán tải của Sam tới. Rồi chúng tôi đi quán Big Boy như thường lệ. Sam kể về cuộc sống ở đại học, nghe rất hấp dẫn. Rồi tôi kể với cô ấy về cuộc sống trong bệnh viện, chẳng có gì hấp dẫn. Chúng tôi lên chiếc bán tải của Sam, và rồi như Sam đã hứa, chúng tôi đi đến con đường hầm.

Còn cách con đường hầm chừng bảy trăm mét, Sam dừng xe, rồi tôi leo ra sau thùng. Patrick mở đài thật lớn để tôi nghe rõ, rồi khi chúng tôi tới cửa đường hầm, tôi nghe nhạc và nghĩ về tất cả mọi điều mà người đời đã nói với tôi trong năm qua. Tôi nghĩ đến lời thầy Bill khen tôi đặc biệt. Và chị tôi bảo rằng yêu tôi.

Và mẹ tôi nữa. Và cả ba cùng anh tôi lúc tôi nằm viện. Tôi nghĩ về chuyện Patrick xem tôi là bạn. Và tôi nghĩ về chuyện Sam khuyên tôi hành động. Hiện hữu thật sự. Thật tuyệt vời khi người ta có được gia đình cùng bạn bè.

Khi chúng tôi đi vào đường hầm, tôi không dang tay ra. Tôi chỉ để gió lướt trên mặt tôi. Và tôi bắt đầu vừa khóc vừa cười. Bởi vì tôi cảm thấy thương dì Helen quá đỗi vì đã mua cho tôi những hai món quà. Tôi muốn món quà tặng mẹ nhân dịp sinh nhật tôi thật đặc biệt. Mong cho chị tôi cùng anh tôi và Sam và Patrick cùng mọi người khác đều được hạnh phúc.

Nhưng trên hết, tôi khóc bởi vì tôi đột nhiên ý thức một sự thật rằng tôi đang đứng trên xe lao đi trong đường hầm, gió lướt trên mặt tôi. Chẳng quan tâm tới chuyện tôi có an toàn tới được khu trung tâm hay không. Cũng chẳng nghĩ tới điều ấy. Bởi vì tôi đang đứng trong đường hầm. Và tôi thực sự hiện hữu. Và bấy nhiêu đó là đủ khiến tôi cảm thấy vô tận.

Ngày mai, tôi bắt đầu vào lớp mười một. Không biết bạn tin không, nhưng tôi chẳng còn quá sợ hãi chuyện đi học. Tôi không chắc là sẽ có thời gian để viết bức thư nào nữa, bởi sắp tới tôi sẽ quá bận “nhập thể.”

Vậy nếu đây là bức thư cuối cùng tôi gửi cho bạn, xin hãy tin rằng mọi việc của tôi vẫn ổn, và ngay cả khi có chuyện gì đó không ổn thì chuyện ấy sẽ yên ổn sớm thôi.

Và tôi sẽ giữ niềm tin rằng bạn cũng như thế.

Thương mến,

Charlie

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-vu-ben-le>